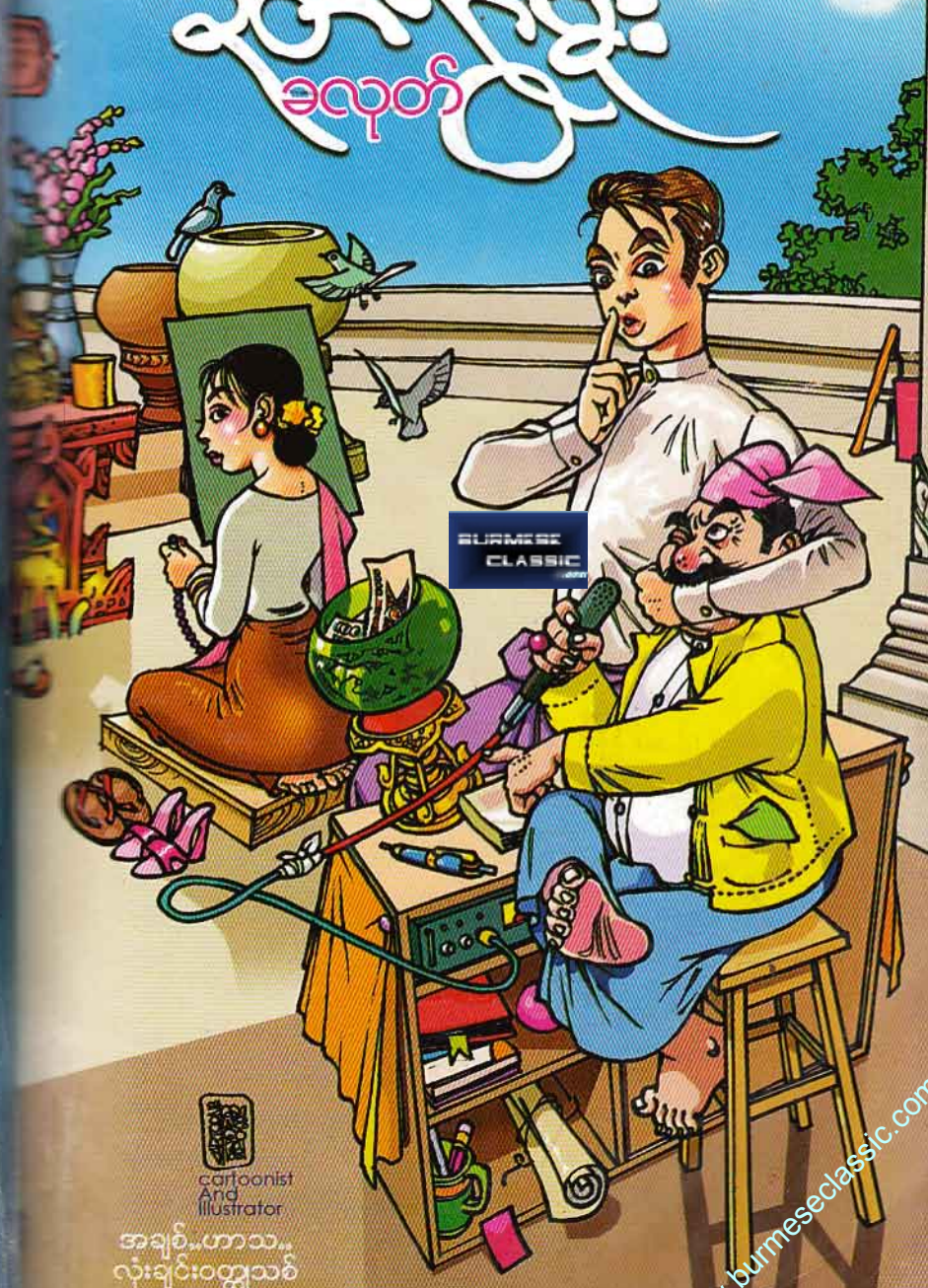

မိုးကုန်း

ခလုတ်

cartoonist
And
Illustrator

အချစ်..ဟာသ..
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

နှစ်လွှဲ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၈၆၁၀၆၀၈
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၂၄၄၀၉၀၈

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အထွေထွေအချက်အလက်

ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၆)၊ သစ်ရာပင်လမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဥဒါန်း

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့။
၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၀၀၃၊ ၅၅၂၀၀၄၊
၀၉၈၀ ၃၄၅၈၁၊ ၀၉၅၀ ၂၁၃၅၄၊
ပထမအကြိမ် - ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊
(ဒီဇင်ဘာလ)၊
အုပ်စု(၅၀၀)၊
တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

BURMESE CLASSIC

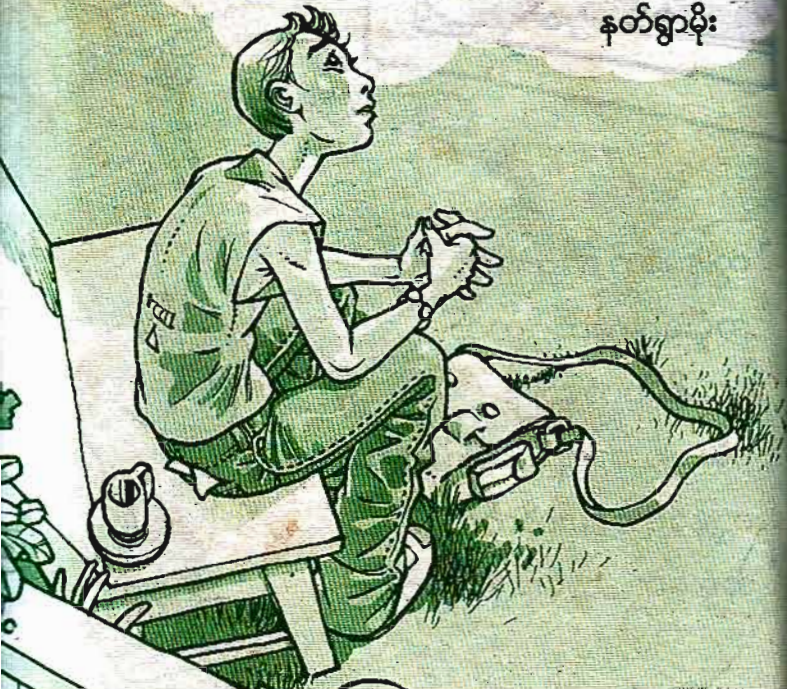
“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို
အရှုံးပေးလိုက်ပါတယ်”
ဟ...နိုင်ပဟ ဆိုပြီး
ဝမ်းသာအားရ သူ ထပြန်သွားပါတယ်။
ကျွန်တော်ပေးလိုက်တဲ့
အရှုံးတွေ...တစ်ပွေ့တပိုက်နဲ့။ ။

ငယ်ရွယ်နုပျိုခြင်း၌
ဆွတ်ပျံလွမ်းမောဖွယ်များနှင့်
ပြည့်နှက်နေခဲ့သည်။

ရွှေဥဒေါင်း

သစ်ရွက်ကြွေတာကိုပင်
မျက်ရည်ဝေ့ဝိုက်တတ်သောအရွယ်က...။
ချစ်သူအိမ်ရှေ့၌ အကြိမ်တစ်သောင်းမက
ခလုတ်တိုက်ဖူးသည်။
ချိုင့်ခွက်ထူပြော
ကျောက်ခဲပေါသည်လေ။
ဪ...အရသာရှိလိုက်တာ။

နတ်ရွာမိုး

BURMESE CLASSIC

အဘန်း(၁)

“တ
IL ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ”

မိုးတွင်းမနက်ခင်းသည် စိမ်းမြတောက်ပနေ၏။
လောကကြီးသည် ရေတဝချိုး၍ နိုးထလာပုံမျိုးနှင့် လန်းဆန်းသစ်
လွင်နေ၏။ တစ်နေ့လုံး ဖုန်တင်နေခဲ့သော သစ်ရွက်တွေ အိမ်ခေါင်မိုးတွေ
ရေဆေးထားခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။

“တူ ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ”

ကျေးဇူးတင်သာရက အသံများက မာဂဓ ဝီတဟု တင်စားရမည်
ဆိုလျှင်... စည်ဝေပျံလွင့်လာသော ကြေးစည်သံလေးက နားဝင်ပိယံဖြစ်
စေသော ငြိမ်းအေးသော ဓမ္မတေးဖြစ်ပေသည်။

“တူ ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ”

အမျှဆိုလျှင် သာဓုခေါ်တဲ့ လူမျိုးနွယ်ဟူသော သီချင်းထဲကလို
ပင် ကြေးစည်သံသည် မေတ္တာဝေသံဖြစ်သည်။ စိမ်းစိုသော သစ်ပင်များ

www.burmeseclassic.com

နတ်ရွာမိုး

အံ့ဆိုင်းနေသည့် နှစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံးထဲက ထိုကြေးစည်သံလေး မိုးယံအနံ့ လွင့်တက်လာခြင်း... ဝန်းကျင်အနံ့ လှုပ်ခတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကြေးစည်သံလေး ပျံ့လွင့်နေပုံမှာ ရတနာ သုံးပါးကို သတိပေးနေသလို... မမေ့ကြန့်ဟု လက်တို့နေသလိုပင်။

သာဓု သာဓု သာဓု...။

ထိုကြေးစည်သံလေး ဗဟိုပြုရာ အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ ဘုရားခန်းမှာ တော့ အသက်သုံးဆယ်ခန့်အရွယ် ယောက်ျားပျိုကြီးတစ်ယောက် ကြေး စည်လေး ဘေးချ၍ လက်အုပ်ချီရင်း...

“သတ္တဝါဝေနေယျနှင့် ချစ်သော... ကြင်မြအေး ကျန်းမာချမ်းသာ၍ ဘေးမသိ ရန်မခ အိပ်ရေးဝဝ နိုးထစေကြောင်း ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့ပါသည် အရှင်ဘုရား”

ထိုခြင်းငါးပါးဖြင့် ဦးချနေသော သားငယ်နှင့် ဗုဒ္ဓသကျမုနိကို လှမ်းကြည့်ညိုရင်း ဘုရားခန်းအဝမှ သူ၏မေမေ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြီး၍ ဤသို့ မှတ်ချက်ချလေသည်။

“ဪ... ငါ့သားလေး... အရာရှိကြီး ဖြစ်နေတာတောင် လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်ကအတိုင်း မေတ္တာပို့ဆပ်ပါကလား၊ သာဓုကွယ်... သာဓု... သာဓု”

စိတ်ထဲက ချစ်မြတ်မှုနှင့် သာဓုခေါ်ရင်း နှုတ်ကမူ...

“သားရေ... သားကြိုက်တတ်တဲ့ မနက်စာ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ”

“လာမယ် မေမေ”

မေမေ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သော သား၏မျက်နှာ၌ မေတ္တာဓါတ် တို့ ဖိတ်ဖိတ်လက်လက် ထင်ဟပ်နေသည်ကို မေမေပဲလေ... မြင်သည် ပေါ့။ အို... ငါ့သားလေးဟာ ဆယ့်ငါးနှစ်သား ကလေးလေးပါပဲလား။

၆၅ ၆၅ ၆၅ ၆၅

မစားရတာကြာပြီဖြစ်သော မေမေလက်ရာ။

ကောက်ညှင်းနှစ်ပြန်ပေါင်းက နှမ်းထောင်းကောင်းကောင်း၊ အငွေ့တလူလူ၊ သူယူလာသော ငါးပုတ်ခြောက်က ပဲဆီစစ်စစ်ထဲ နစ်နေ၏။

အညောက်ကလေးတွေ ထွက်နေသော စားတော်ပဲပြုတ်ကလည်း မေမေကိုယ်တိုင်ပင် မြေပေါင်းချောင်နှင့် ပေါင်းထားမှန်း သိသာသည်။

လှော်ထားသော လက်ဖက်ခြောက်က အနံ့ကလေး တသင်းသင်း မှီခံတွင်းတွေလွန်းပါသည်။ အားပါးတရ လက်နှင့် စားနေသော သူ့ကို...

“သား... အဝအပြ မစားလိုက်နဲ့၊ နေ့ခင်း ထမင်းလွတ်သွားမယ်”

“ဒါမျိုးငတ်နေတာ ကြာပြီလေ မေမေရဲ့၊ နေ့ခင်းထမင်း မဆာလဲ မေမေထမင်းပွဲ မြင်တာနဲ့ အလိုလို သွားရည်ယိုလာမှာပဲဥစ္စာ”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ကောက်ညှင်းဆုပ်ကလေးတွေကို လက်နှင့်ဆုပ်၍ ပလုပ်ပလောင်း စားသောက်နေသော မေမေသားကို နိုင်ငံခြားပြန် ဗိသုကာပညာရှင်ကြီးဟု မေမေ ဘယ်လိုမှ မြင်ကြည့်၍မေ...

ငယ်ငယ်တုန်းက မေမေသားဟာ ဘယ်လိုမှလည်း ကြီးမသွား။ ခုထိ လူလင်ငယ်သွေး တစ်ယောက်လိုပင်။

သို့ပေမည် မေမေ ပြောရမည့်စကားက...။

“သား... သားဟာ မငယ်တော့ဘူး၊ အိမ်ထောင်ရက်သားကိစ္စ စဉ်းစားဖို့ အရွယ်ရောက်ပြီ”

“ဟာ... မေမေကလည်း... နားရှက်စရာတွေ့ဖျာ၊ ဓမ္မပဒက ဘာပြောသလဲ!... အိမ်ထောင်သားမွေး လွန်ရှုပ်ထွေး၏တဲ့”

မေမေရေနှွေးငဲ့ရင်း...

“ဓမ္မပဒထက် လောကပဒအရ... မေမေလည်း မြေးချီချင်ပြီ လေကွယ်... မင်းဖေဖေရဲ့မျိုးဆက်သစ်ကိစ္စကို မင်းက မလွဲမသွေ ထမ်းဆောင်ရမှာလေ”

သူ ငါးပုတ်ခြောက် နှိုက်သောလက်ကို ပြတ်ကနဲ စုတ်ရင်း...

“မေမေရယ် နိုင်ငံတော်အလုပ်တွေနဲ့တင် ဖင်ယားလို့တောင် မကုတ်အားပါဘူး... ဟင်းဟင်း... ဖင်နဲ့ခုံပဲ ပွတ်လိုက်ရတယ်”

ခုံနဲ့ဖင်ပဲ ပွတ်လိုက်ရတယ်တဲ့။

သူပြောပုံကြောင့် မေမေပြီးသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက လောကကို ဟာသညာဉ် ဟာသအမြင်ဖြင့် ကြည့်တတ်သောသား၊ သူ့ဖေဖေ၏ အမွေကောင်းတစ်ခုပါပင်။ သို့သော် အချစ်ရေးမှာတော့ သားလေးသည် သူမတူအောင် လေးနက်လွန်းခဲ့သည်။

“နေပါဦး သား... သားလေး လူပျိုပေါက်ကတည်းက မေတ္တာပို့လာတဲ့ သတ္တဝါ ဝေနေယျနဲ့ ကြင်မြဲအေး... ဆိုတာကကော... အခု အဲဒီကြင်မြဲအေး ဘယ်ရောက်နေလဲဟင်!..”

ကော်ဖီတင်မြည်းရင်း...

“ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိလို့ မေတ္တာပဲ လှမ်းပို့တာပေါ့ မေမေရယ်”

“ကြင်မြဲအေး ရှိတဲ့နေရာ သိရင်ကော သားဘာလုပ်မလဲ!..” မေမေက အလေးအနက်ဟန်ဖြင့် မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို သူက

အဲဒါပဲပါးပါး ရယ်မောရင်း...

“သူ့နှိတ်နေရာ သိရင်တော့ ရောက်အောင်သွားပြီး ခပ်လေးလေး တ အကဲခတ်ချင်တယ်၊ သူ ကလေးဘယ်နှစ်ယောက် ရနေပြီလဲ!.. ဗိုက်ခေါက်ထူကြီးနဲ့ ဘယ်လောက်ဝနေပြီလဲ!.. လို့ ကြည့်ချင်သိချင်တာပေါ့ မေမေရာ”

“အင်း... ဖြစ်ရလေ... ဒါနဲ့များ မေတ္တာပို့မပျက်ဘဲ ပို့ပြီပို့ဆဲ တို့”

သူ့ကော်ဖီကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး...

“ဪ... မေမေပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ဖြူဖြူသွယ်သွယ် အပျို နွယ်လေးတုန်းကတော့ အမြဲမေတ္တာပို့ခဲ့ပြီး... ဗိုက်ခေါက်ထူဝပြီကြီးနဲ့ ကလေးနို့တိုက်နေလို့ မေတ္တာမပို့တော့ဘူးဆိုရင် သားမေတ္တာက အတုကြီး ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

မေမေ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေသည်။ အသက်သုံး ဆယ်ကျော်သော်လည်း ဖြူဖြူစင်စင် ကလေးငယ်လိုပင် တွေးတတ်သော သား။

“ဪ... မေတ္တာစစ်... မေတ္တာစစ်”

အရယ်ဝမှ မေမေက ကောက်ခါငင်ခါ မေးသည်။

“ဒါနဲ့ သား... နယူးဇီလန် သွားတုန်းက ကြေးစည်နဲ့ သစ်သားတုလေး ယူသွားသေးတယ်နော်... ဟိုကကော လှမ်းပို့ဖြစ်သေးလား!..”

သူ လက်သုတ်ပုဝါ ပြန်ခေါက်ရင်း...

“နေ့တိုင်းပို့တာပေါ့ မေမေရယ်... ရောက်စမှာတော့ ချောက်ကျ တာတစ်ခုရှိတယ်၊ ကျောင်းက ဖွင့်နေပြီ၊ သားနဲ့ အုတ်ဖို ကိုအေးဝင်းက တစ်ပတ်နောက်ကျပြီးမှ ရောက်သွားကြတာလေ... ”

အဆောင်က တစ်ဆယ့်ရှစ်ယောက်နေရတဲ့ ဟောခန်းကြီး၊ မနက်ငါးနာရီမှာ သားက ထပြီး ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားရှိခိုး မေတ္တာပို့တာပေါ့၊ တူဝေဝေဝေကနဲ ကြေးစည်လည်း ထုလိုက်ရော... ဝုန်းကနဲ ထပြီးပြေး လိုက်ကြတာ တစ်ချို့ကျောင်းသားတွေဆို လံကွတ်တီနဲ့ပေါ့... သားနဲ့

ကိုအေးဝင်းလည်း စွတ်ရွတ်ပြီး သူတို့နောက် လိုက်ပြေးသွားရတာပေါ့။ ဘုမသိဘာမသိနဲ့ မီးသတ်ဝတ်စုံတွေ ဝတ်ပြီး ပြေးကြတာ မေမေရေ တစ်ဆောင်လုံး ဝရုန်းသုန်းကားကို ဖြစ်သွားတာ၊ သားလက်ထဲ ကြေးစည်ကြီးနဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ၊ နောက်မှ သိရတာက ကြေးစည်သံနဲ့ မီးလှန့် အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံ ဆင်ဆင်တူနေတာကိုး... ဟားဟား...

မေမေ မျက်စိထဲမြင်ယောင်သည်ထင်၊ ရယ်လိုက်တာလေ၊ အရယ်ရပ်မှ...

“ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းကွယ်၊ အဲဒီတော့... ဘာဆက်ဖြစ်လဲ!... ပြောပါဦး”

“အဆောင်မှူးကို ကိုအေးဝင်းက ရှင်းပြရတာပေါ့၊ ဒါ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဓလေ့ ဘုရားရှိခိုးတာဖြစ်ကြောင်း ကောင်းမှုမျှဝေတာပေါ့... မရဘူးဗျာ အဆောင်မှူးက ဘာသာခြားဆိုတော့၊ ကြေးစည်သိမ်းပြီး ကျောင်းအုပ်ကြီး ဆီကို အမှုတွဲ တင်ပါလေရော”

“ဟင်!!... မထိတ်သာ မလန့်သာကွယ်”

“ကံကောင်းတာ မေမေ... ကျောင်းအုပ်ကြီးက လူမျိုးစုံဓလေ့ကို သိတယ်လေ၊ ကြေးစည်ပြန်ပေးတဲ့အပြင် သားတို့အတွက်... ဘုရားဝတ် ပြုနိုင်ဖို့ နှစ်ယောက်ခန်းတောင် သီးသန့်စီစဉ်ပေးလိုက်သေး”

“ဘုရားကယ်တာပေါ့”

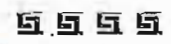
“လောလောဆယ် ကြေးစည်ကယ်တာ မေမေ၊ နောင် ခင်မင်လာ တဲ့အခါ ကျောင်းသားတွေက မေးတယ်၊ အဲဒီအသံကြားရင် တို့က ဘာလုပ်ရမလဲတဲ့၊ သာဓုသုံးခါခေါ်ရတယ်ကွ ကုသိုလ်ရတယ်လို့ ပြောတော့၊ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စကနေ အဲဒီကြေးစည်ထုတာနဲ့ တစ်ဆောင်လုံး သာဓုဝိုင်းအော်တယ် မေမေ၊ ပျော်စရာ ကြည်နူးစရာကြီး... သားနာမည်ကိုလည်း ‘အောင်ထွဋ်’ လို့ ဘယ်သူမှ မခေါ်တော့ဘူး၊ သာဓု ဖြစ်ကရောပဲ...”

မေမေ ကြည်ကြည်နူးနူးပင် သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်သည်။ (သို့မဟုတ်) သူ့သားလူလှကို လှမ်း၍ ခေါ်ကြည့်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“မေမေရေ... သားကို ကယ်တင်လိုက်တာက သတ္တဝါဝေနေယျ နဲ့ အမေ မတော်လိုက်ရတဲ့ ချွေးမကြင်မြအေးပဲ... မေမေရေ”

ဪ... ကြင်မြအေး... ကြင်မြအေး ချစ်လှစွာသော ကြောင်တလေး၊ ဘယ်များရောက်နေပါလိမ့်... ”

ရေချိုးထားသော သစ်ရွက်စိမ်းလက်များပေါ်သို့ ပြက်ကနဲ နေခြည်ပက်သည်။

အပြစ် သောဗွေ့ရပ်မြေ ဌာနေဟောင်းသည် ပြောင်းသင့်သည်များ ပြောင်းခဲ့ပြီ။

ခေတ်နှင့်အညီ ပြောင်းသင့်သည်များ ပြောင်းသော်လည်း... မပြောင်းသည်များကလည်း မြို့အငွေ့အသက်အဖြစ် ကျန်နေဆဲ။

သူ ကားမယူဘဲ ခြေလျင်ပင် လျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။ မေမေက ပြောသေးသည်။ တချို့များ ကားနဲ့ဟန်းဖုန်းနဲ့ အဆင်ပြေနေတာ ကြွားချင် လို့ မြို့ပြန်လာကြတာများတယ်... ငါ့သားလေးကတော့ အံ့ပါတဲ့။

ငယ်ဘဝကို ခဏလွှဲမိလို့ ပြန်လာတာပဲ မေမေရယ်... လမ်း
လျှောက်မှ ငယ်ဘဝ ပြန်ရမှာပေါ့ဟု သူပြောခဲ့သည်။

မြို့တလေးကလည်း တမောလျှောက်စရာ လမ်းမှ မရှိတာကြီးကို
တိုးချဲ့ထားသောရပ်ကွက်တွေကိုတော့ မနေ့ညက မီးလေး မှိတ်တုတ်မှိတ်
တုတ်တွေနှင့် မြို့အဝင်၌ သူမြင်ခဲ့ပြီးသား။

ဟုတ်ပြီ... ကျောင်းဘက်ကို အရင်သွားရမည်။ ဟုတ်ပြီ ဆိုမှ
ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း ကျင်ဟုတ်ကို ဟုတ်ကန သတိရသွားသည်။

China ကိုရှေးက 'စိန' ဟုခေါ်သဖြင့်... ချစ်စနိုးနှင့် 'စိန' ဟု
သူ နာမည်စပေးရင်း ကျင်ဟုတ်အစား စိန ရွာငွားသော ခင်မင်နှစ်
လို့ဖွယ် တရုတ်ကလေး။ ဘုရားလမ်းထိပ် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်သားဖြစ်သည်။

"ဟင်!!... ဒြောက်ထပ်တိုက်ကြီး ဖြစ်နေပါပေါ့လား"

အောက်ထပ်တွင် မိနီမားကက်နှင့် အပေါ်ထပ်တွင် အအေးခန်း
ဧည့်ရိပ်သာဟု ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတွေ ချိတ်ထားသည်။ မန်နေဂျာဟု ထင်ရ
သော ကောင်တာသို့ ဝင်မေးရတော့သည်။

"ဒီမှာကွယ်... ကျေးဇူးပြုပြီး စိန... အဲ... ကျင်ဟုတ်... အဲ
လေ... ဦးကျင်ဟုတ် ဆိုတာရှိသလားကွဲ့..."

ငယ်ငယ်သန့်သန့်ကောင်မလေးက သူ့ကို တခဏအတွင်း တစ်စ
ချင်း အကဲခတ်ပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

"ကျွန်မတို့ လော်ပန်ကို မေးတာထင်ပါတယ်၊ သူ့နာမည်က
ဦးကျင်ဟုတ်ပါပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဘယ်သူရောက်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်ရမလဲရှင်... ရွှေလီက
အထူးဧည့်သည်တွေနဲ့ စကားပြောနေလို့ပါ"

"မြေဖြူ... ဆို သူသိပါတယ်"

အင်တာကွန်းမှ ဆက်သွယ်သတင်းပို့သည်။ ဘာပြန်ပြောသည်

မသိ။

ကောင်မလေး စကားပြောခွက် ချပြီး တောင်တာထဲက ဖျာဖျာသ

ထဲ ထွက်လာသည်။

အင်မတန် ရိုက်သော အမူအယာနှင့်... . .

"အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းကို ကြွပါရှင်၊ လော်ပန်က ခဏကလေး
စောင့်ပါတဲ့၊ ဧည့်ဝတ်ကျေဖို့ အမိန့်ရှိပါတယ်၊ အတွင်းလှေခါးက ဒီဘက်
ဧည့်ခန်း"

ဆိုင်ထဲရှိ အတွင်းလှေခါးမှ အကောင်းစားဧည့်ခန်းသို့ ဦးဆောင်
ခေါ်၍ နေရာချပေးပြီး အအေးဗူး၊ သစ်သီးဝလံမျိုးစုံ ချပေးရင်း... . .

"စောင့်ရင်း သုံးဆောင်ပါရှင်... တစ်ခုခု အလိုရှိရင်-ဟောဟိုက
ဘယ်ကို နှိပ်ပါ... လော်ပန်က ဧည့်သည်ကို တစ်ချက်ကလေး ပြိုင်အောင်
ထုပ်ရင် အလုပ်ပြုတ်မယ်တဲ့..."

"အေး... အေး... မငြိုငြင်ပါဘူးကွယ် ပြည့်စုံပါတယ်... ကဲ
ထုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ"

သူ့အတွေးထဲ... . .

ဪ... စိန... စိန မင်းဒီလောက်တောင် ကြီးပွားနေမှကိုးဟု
မုဒိတာ ပွားရပါလေသည်။

ဘာတဲ့... သူပြောဖူးတာ... . .

"မင်းတို့ဗမာတွေက အကြံတူရင် ရန်သူတဲ့... တို့ စိနတွေက
အကြံတူရင် မိတ်ဆွေကွ၊ အကြံတူတွေ စုပေါင်းပြီး ဦးခေါင်းကြီးကြီးတစ်လုံး၊
အကြံကြီးကြီးတစ်ခုဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ကြတယ်လေ..."

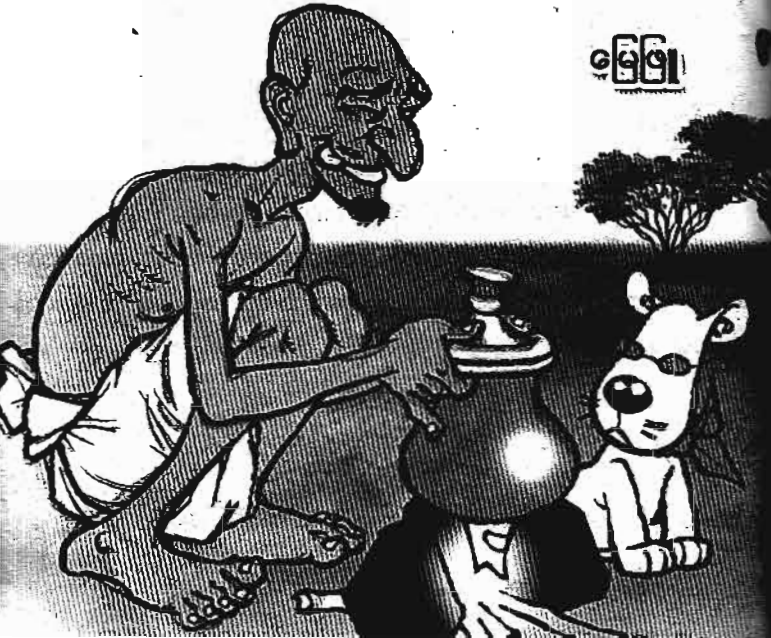
မှတ်သားဖွယ်စကားကို လွန်ခဲ့သော(၁၅)နှစ်ကျော်ကျော်ကာလ
တပင် ပြောကြားတတ်ခဲ့သူ။ ခုလို ကြီးပွားနေတာ ဘာဆန်းသနည်း၊
အင်း... အလင်းထက်ခြိန်သော အတွေးသည် ဟိုး(၁၅)နှစ်ဆိုသို့ ရှင်းကနဲ
ပြေးတော့သည်။

ဝတ်ဝန်းကျင်

* အကျိုးကြည်၍
မိုးထိ ငြိတ်တင်ကြပြန်နောက်....

* အကျိုးမဲ့၍
ချိုးဖဲ့မီးဆိုတ်လိုက်ကြသည်။

မြေဖြူ

ဘာနား(၂)

မနေ့က ကျောင်းဆင်းပြီးချိန်၌ စိနနှင့်သူ နှစ်ယောက်သား အခန်းသန့်ရှင်းရေး လုပ်နေရင်း ကဗျာတစ်ပုဒ် ကျောက်သင်ပုန်းပေါ် ချနေဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒီမနက် ကျောင်းအလာ၌ ထိုကဗျာခေါင်းစဉ်ကို စိတ်ထဲ ဘဝင် သိပ်မကျ။ ပတ်ဝန်းကျင်အစား “ဝန်းကျင်ဆိုး” ဆို ပိုကောင်းမလားဟု ဧည့်စားရင်း တစ်လှမ်းချင်း လာနေစဉ်... .

“ဟေ့ကောင်... . အောင်ထွဋ်... . အောင်ထွဋ်... . မြေဖြူ”

ကျောင်းတံခါးဝဆီမှ သူ့နာမည် အော်ခေါ်ပြီး အပြေးလာနေ သော စိနကွင်ဟုတ်။

“မင်းဘာဖြစ်တာလဲကွာ၊ မင်းနောက်က တရုတ်နဂါး လိုက်လာလို့ သား... . ငှါကို ရပ်စောင့်နေလည်း တွေ့မယ့်ဟာကို”

၁၀ နတ်ရွာရိုး

“ဟောဟဲ... ဟောဟဲ သတင်းထူး ပါတယ်ကွ၊ တို့အခန်းထဲ ကျောင်းသူတစ်ယောက် ရောက်လေလယ်...”

“ကျောင်းသူအသစ်လည်း ဘာဆန်းလဲကွ... ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့... မုန့်စားလွတ်ရင် မုန့်ဈေးတန်းမှာ အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲနှစ်ပွဲ စားမယ်... ဟင်းရည်နှစ်ခါတောင်းသောက်မယ်... သောက်ရင်း ရေခဲသုတ် လှမ်းမှာမယ်... အစားပုတ်မယ့် အတင်းအုပ် မယ့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် တို့အခန်းထဲ ရောက်လာတာပဲ ဘာဆန်း သလဲ!..”

အတူတူလျှောက်ရင်း ကျောင်းခန်းစင်လာကြသည်။
“ဆန်းလယ်ကွ... မင်းမနေက ဘလက်ဘုတ်ပေါ် ရေးခဲ့တဲ့ကဗျာ ကို သေသေချာချာ ထိုင်ကူးနေလာ ငါမြင်ခဲ့လယ်... ဟဲဟဲ... ပြီးတော့ ကောင်မလေးက တောင့်တောင့်ချောချောလေး... အဟေး..”

သူ့ကဗျာကို တခုတ်တရ ကူးရေးသည်ဟု သိရ၍ ပျော်သလိုလို ရှက်သလိုလို ဘာဂလို တိုတိုကြီးတော့ ဖြစ်သွား၏။ သို့သော်...

“အလကားပါကွာ... ကဗျာကို ချစ်တယ် ဘာတယ်ပြောမှ ခေတ် မိတယ် ထင်တာမျိုးပါ။ တကယ်တော့ မရမ်းပေါင်းလောက် မကြိုက်ပါဘူး”

ကျောင်းခန်းနောက်ပေါက်အရောက်၌ ကျောဘက်မှ စမြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟိုးက ကောင်မလေး... ခုနရေးနေတဲ့စာအုပ် သိမ်းလိုက်ပုံ ရလယ်”

သူရပ်ငေးနေစဉ် စိန်က တျောက်သင်ပုန်းရွှေ လျှောက်သွားပြီး ဒတ်စတာနဲ့ ဖျက်ရန် လက်ပြင်လိုက်စဉ်...

“ဟေ့... ဟေ့... ခဏနေဦး”
ကောင်မလေးက လှမ်းတားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ!... ဆရာမက ဘောသန်နေမှ ကြိုက်လာလေ... နင်ကော ဘောသန်သန်လေး...”

“အဲဒီကဗျာလေး ပျက်သွားမှာစိုးလို့... နေပါဦး မြေဖြူဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်!...”

စိန် လက်ညှိုးက မြောက်တက်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးပြူးပြီး ခေါင်းရမ်းပြလိုက်မှ... မြေဖြူခဲ ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“သူ့... သူပေါ့... မြေဖြူဆိုတာ... အဖြူလေး...”
သူ့ဆီလှည့်လာသော ကောင်မလေး၏မျက်နှာ... တစ်ခြမ်းနှင့် တစ်စိပ် ကျော်ကျော်လေး... မျက်ဝန်းထောင့်ကပ်နေသော မျက်ဆိန်တံ ညှမ်းမည်းများ၊ လက်ကနဲ ပြက်ကနဲ... ခဏဆို ခဏလေးပါ။
ထိုခဏလေးသည်ပင်...

သူ့အတွက် တစ်ဘဝစာ ခုတ်မောင်းတော့မည့် နှလုံးသား GAS နှီးအား လောင်စာအပြည့် ထိုးထည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။ ငယ်စဉ် ဘဝဆီ ပြေးနေသောအတွေးသည် လော်ပန်ကျင်ဟုတ် အသံဝါကြီးကြောင့် ဖြတ်တောက်သွား၏။

“ဟား... မြေဖြူ... အောင်ထွဋ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ...”
ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပင် ပြေးဖက်လာသော စိန်။ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်သေးဘဲ ဝမ်းသာအားရ ခဏတာ ဖက်ထားကြသည်။

သူ့၏ပီအေလား၊ ဧည့်သည်လား မသိရသေးသူကတော့ တံခါးဝ၌ သူတို့လော်ပန် ကလေးပြန်ဆန်သွားဟန်ကို ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်နေသည်။
သူ့ချင်းခွာပြီး လက်ချင်းဆုပ်၍ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“တို့ကွဲသွားတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီနော်... လော်ပန်”
“ဟေ့ကောင်... စိန် ဟာ စိန် ပါပဲကွာ”

“မင်းလူတွေ မင်းဧည့်သည်တွေရှေ့မှာတော့... ငါက တလေး ဘာစား လော်ပန်ရမှာပေါ့ကွ... ကာလံ၊ ဒေသံ၊ အဝံ၊ ဝန် လေ...”

သူ့လူကို သွားနားရန် ပြောအပြီး... အပြီးသတ်မှာပုံက လှသည်။
“နေဦး... နေဦး ဝင်းလင်းထွဋ်၊ မိုးနတ်မင်း ဆင်းလာရင်တောင် သိအားသေးဘူးလို့ ပြောလိုက်၊ အေး... ဘုတ်ကီမွန်းဆီက... ဖမ်းလာရင်လည်း နောက်မှ ပြန်ဆက်လို့ ပြောလိုက်... ကြားလား!..”

ရွှေလီက သူ့ပီအေက ထွက်သွားသောအခါ...
“စိန... မင်း ငယ်ငယ်တုန်းကလို့... စကားမဝဲတော့ဘူး
ဒါပေမယ့် ပေါတုန်းလား!..”

“အေးကွာ... လော်ပန် လော်ပန်အခေါ်ခံပြီး အတည်ပေါက်ပြီ
လုပ်နေရတာ ကြာတော့ မျက်နှာညောင်းတယ်ကွ... မင်းနဲ့ တွေ့တုန်း
လေး မျက်နှာအညောင်းဆန့်ချင့်တယ်၊ ပေါပါရစေကွာ...”

အင်မတန် ခိုးသား၍ ကဗျာဆန်သော ငယ်ပေါင်း ချစ်ခြင်းထက်
သူပြန်ခံစားရပါသည်။ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များ တဟားဟား ပြောပြ
ကြသည်။ ဘယ်လိုမှ ပြန်မရနိုင်သော အရွယ်၏အရသာများသည် တဟား
ဟား ရယ်နေရင်းမှ ရင်ထဲ နှင့်နေအောင် နှမြောတသဖွယ် ပြန်စင်လာ
နေ၏။

“မင်းမိန်းမ မယူသေးဘူးလား စိန!..”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. အဲဒါ ပြောချင်နေတာကွ... အခုပဲ
ရွှေလီက ငါ့ယောက္ခမလောင်းတွေ ပြန်သွားတာ၊ ငါထွက်ပြေးလာလို့
လိုက်လာကြတာ...”

“မင်းက ဘာလို့ ထွက်ပြေးလာတာလဲ!.. ကောင်မလေးက
မလှလို့လား!..”

“ဟား... အရမ်းလှတာကွ... မင်းသမီးကျန်းဇီရီရုပ်မျိုး စိနသူ
အစစ်လေးကွာ၊ အိနေတာပဲ၊ ငါနဲ့ ကြိုက်နေတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ”

ပြောရင်း ပန်းသီးတစ်လုံးကို တဂွမ်းဂွမ်း ကိုက်စားလိုက်ပြီး...
ချာတိတ်မလေး ထည့်ပေးလိုက်တာဟု ပြောသည်။

“မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ... ငါက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆေးဘဲဥ
အလွန်ကြိုက်တာလေ၊ အတန်းထဲမှာ အီးစော်နံရင် ငါ့ပဲ ဝိုင်းမျက်စောင်း
ထိုးကြတာလေ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ငါပါပဲ... တချို့ဆို ငါ့ကို အီးနလို့
တောင် ခေါ်ကြတယ်မို့လား”

မှန်သည်။ အလွန်အီးပေါက်သန်သော စိနဖြစ်သည်။ သူ၏
လော်ပန်ဘဝကို ဆက်ပြောသည်။

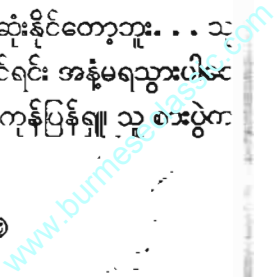
“ရွှေလီက ဆေးဘဲဥကြီးတွေက ရှယ်တွေကွ၊ အရသာလည်း
အိနေတာပဲ... ပြစ်ချင်တော့ အဲဒီနေ့က ငါ ဆေးဘဲဥ တော်တော်များများ
အိထားမိတယ်။ ငါ့မွေးနေ့ဆိုတာလည်း ငါမေ့နေတယ်၊ ဟော်တယ်ကို
အိအိအိအိ ငါသတိရတာ... ချာတိတ်မက သူ့အိမ်မှာ ကျင်းပပေးဖို့
ပြင်ဆင်ပြီးမှ ဖုန်းဆက်တာ မြေဖြူရေ”

ပြောရင်း အင်တာကွန်းမှ ဘီယာနှင့် ဆေးဘဲဥသုတ် လှမ်းမှာ
သည်။

“ငါရောက်သွားတော့ အိမ်ဝက ထွက်ကြိုပြီး... အံ့ဩသွား
အောင် လုပ်ချင်လို့တဲ့၊ ငါ့မျက်လုံးတွေကို... ပုဝါစည်းပြီး ဧည့်ခန်းလား
ထောင်းစားခန်းလား မသိတဲ့နေရာက စားပွဲတစ်လုံးမှာ နေရာချပေးထူး
တယ် အဲဒီအချိန်မှာပဲ... အိမ်ဖုန်းမြည်လို့ ငါ့ကို ဖွင့်မကြည့်ရဘူး ပြောပြီး
ဖုန်းသွားကိုင်တယ်၊ အိမ်အဝင်ထဲက အောင့်ထားရတဲ့ အီးကို ဖင်လေး
ထစ်မြှမ်းဖွပြီး အသံမမြည်အောင် လွှတ်ရတာပေါ့ကွ၊ ဒါပေမယ့် အသံက
မြည်ဖြစ်အောင် မြည်သွားသေးတယ်... အနံ့ကလည်း ထောင်းကနဲပေါ့
တာ၊ ငါ့မှာ သူပြန်လာရင် နံသွားမှာစိုးလို့ အနံ့တွေကို လက်နဲ့ ယပ်ခတ်
ထုတ်ရတာပေါ့ကွ... ဖုန်းပြောသံ ကြားနေရတုန်း... ငါ အီးထုလိုက်
ခတ်ဝန်းကျင်က ညစ်ညမ်းလေထုကို ဟိုဒီရမ်းထုတ်လိုက်၊ ကောင်မလေး
မြှင်ကြားရင် အတည်ပေါက် ပြန်ထိုင်နေလိုက်... ဖုန်းကလည်း သုံးလေး
ခါလောက် ဆက်တိုက်လာတယ်ကွ... သူ့ဖုန်းမြည်လာရင် ငါ အီးထု
ထိုက် လေထဲ လက်နဲ့ ယပ်ခတ်လိုက်... ဟုတ်နေတာပေါ့...”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. မင်းဖြစ်နေပုံ ငါမြင်ယောင်ပါတယ်
စိန... ဟား.. ဟား.. ဟား.. မျက်စိက အုပ်လျက်သားနဲ့ ဖင်တကြွကြွ
လတ်တရမ်းရမ်း ဗျာများနေပုံ... ဟား.. ဟား.. ဟား..”

“အေးကွာ... အီးကလည်း ပေါက်လို့မဆုံးနိုင်တော့ဘူး... သူ
စားပွဲဆီ လာနေသံကြားရင် အတည်ပေါက် ပြန်ထိုင်ရင်း အနံ့မရသွားပါဘူး
နဲ့လို့လဲ ဆုတောင်း... ငါ့အီးနဲ့ ငါ့ရသလောက် အကုန်ပြန်ရှူ သူ စားပွဲက
ခွာတာနဲ့ ထပ်ထု ယပ်ခတ်၊ ရှူကြည့်”

သူ့မျက်စိထဲ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်လာပြီး ဗိုက်ခေါက်တွေ လိပ်လာအောင် ရယ်နေမိတော့သည်။ ထိုစဉ် ဘီယာနှင့် ဆေးဘဲဥသုတ်ကို ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က လာချပေးရင်း ဘီယာငဲ့ပေးရန် ဖောက်သည်။

“သွား.. သွား.. တို့ဟာတို့ ငဲ့မယ်.. တော်သေးတယ်.. ကောင်မလေးက အီးနဲ့နံ့တယ်လို့.. တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ စားစရာတွေ လာတင်လိုက်၊ ပြန်သွားလိုက်၊ ဆယ်ခေါက်လောက် လုပ်နေပုံပဲ ဟေ့ကောင် ငါလည်း အီးထုလိုက်.. ယပ်ခတ်လိုက်ပေါ့..”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. မင်းအဖြစ်ကွာ..”

“အဲဒါ ဟာသမဟုတ်သေးဘူး ဟေ့ကောင်.. ငါ့ကို မျက်စိလာ ဖွင့်ပေးမှပဲ ရသက် မြောက်တော့တာ”

“ဘာကွာ!.. ပြောစမ်းပါဦး..”

“ငါ့မျက်စိပွင့်ပွင့်ချင်း.. မောင်ဝဏ္ဏ ကာတွန်းထဲကလို့.. ဟိုက်!!.. လစ်မှ.. ဆိုပြီး.. ထကိုပြေးလာရတော့တာ..”

သူ အလွန်စိတ်ဝင်စား၍ အရယ်ထိုးရပ်သွားပြီး အတည်ပေါက် ငုံ့လင့်လိုက်သည်။

“ငါ့စားပွဲမှာ.. သူ့မိဘဆွေမျိုးတွေနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ဒါလင် ကျော်ကျော် ထိုင်နေကြတယ်လေ.. စဉ်းစားကြည့်၊ ငါ့မပြေးရင် ဘယ်သူ ပြေးမလဲ..”

“ဟားဟားဟား.. သေ.. သေ.. ဖော်ပြီအရာပေါ့ တားဟား”

ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ခြင်းဆိုသော စကားသည် ဝါးစစ်လုံးတည်းကိုသာ ရည်ရွယ်ပုံ ပေါ်ဝါသည်။ စိန်အဖြစ်က ဝါးတင်ထားသော ကားကြီးတစ်စင်း လုံး ထကွဲလေသောအဖြစ်။

“ဆေးဘဲဥကို ဒါ ပထမဆုံး ငါမြန်စွာစား ဟေ့ကောင်ရ” တဲ့။

လည်စာထမင်းကို စိန်ကပင် တခမ်းတနား ကျွေးသည်။ စားရထားသည် ထမင်းပိုင်းတွင် ကြင်မြအေးဘူတာသို့ ဆိုက်လေသည်။

“ကြင်မြအေး မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ် တက်နေတုန်းက ငါနဲ့ ချစ်ခဲ့တာ တစ်ခါတွေ့တယ်.. မင်းမြင်စေချင်တယ်.. လှနေလိုက်တာ တွာ”

“ငါ့ကို မေးသေးလား!..”

“မေးမလားကွ.. မင်းလုပ်ပုံ ဟုတ်မှမဟုတ်တာ”

“ငါက ချစ်နေရရင်ကိုပဲ ကျေနပ်နေခဲ့တာလေ.. အဲဒီတုန်းက ဘာတိုက် အချစ်ဆိုတာ ငါရေရေရာရာ မသိသေးပေမယ့် အဲဒီအတိုင်းပဲ ချစ်နေမိခဲ့တယ်ထင်တာပဲ”

တင်းတွေ ခုပ်ထည့်ပေးရင်း..

“ဟေ့ကောင် မြေဖြူ.. ဖိုမသဘာဝကစတဲ့ အချစ်ဆိုတာ အ

သွေးဆုံးတော့ Give and Take သို့မဟုတ် Action or Reaction တော့ ချစ်မယ်လေကွာ.. မင်းဟာက တစ်ဘက်သတ်ဆန်လွန်းတယ်ကွာ.. ဟို ထပြန်စိတ်ဝင်စားနေရင်.. မင်းက ဆက်မလုပ်တော့ ဖတ်တင်ပုံနဲ့ ဖြစ်ပြီး ထုန်ခဲရာမှာ.. မင်းငုရဲတောင် ကြီးဦးမယ်”

“ငါ.. နေ့တိုင်း တစ်ရက်မပျက် မေတ္တာပို့သလျက်ပါကွာ.. ငါ့ ဆော့ မကြီးလောက်ပါဘူး..”

စိန်က ဘဲကင်ကို လက်နှင့် လှမ်းနှိုက်ရင်း.. ကိုယ်ကို ကိုင်း၍

၂၅ နတ်ရွာမိုး

ပတ်တိုးတိုး ပြောလာသည်။

“ဟေ့ကောင်ကြီး... ငါ့မှာ အညွန့်အဖူးလေးတွေ ရှိတယ်... မင်းဝတ်မှုန်ကူးချင်လား... ပြော”

ရဲကနဲ ဖြစ်သွားသော သူ့မျက်နှာကို စိန်မြင်လိုက်ရပေမည်။

“ဟာ... မဟုတ်တာကွာ၊ ဟိုမှာတောင် ငါ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေနိုင်ခဲ့တဲ့ဟာ... ပြီးတော့ ရောဂါတွေဘာတွေ”

“ဟေ့ကောင်... Medical check-up ပါ ပြမယ်”

သူ ဒေါင်းရမ်းပြီးပြရင်း ထမင်းသာ ကြိုးတုတ်နေလိုက်သည်။

“မင်း... အခုထိ လူပျိုရည်ကို ထိန်းသိမ်းထားတုန်းပဲလား!..”

“မင်းကော မင်းယူတဲ့မိန်းမ အပျိုစင် စစ်စစ်ကလေး ဖြစ်နေတာ မကြိုက်ဘူးလား!..”

“မင်နီအိုး မသုံးတဲ့ ယင်ဖို မသန်းလေးပေါ့ကွာ၊ ဟမ်း... ဟင်း”

“သူတို့ဘက်ကလည်း ယင်မ မသန်းတာလေး လိုချင်မှာပဲ၊ အဲ့ဒါ တရားမျှတမှုလေး... ငါလဲတစ်နေ့တော့ မျိုးဆက်တာဝန်အတွက် အိမ်ထောင်ပြုရမှာပဲ... ငါ့အိမ်သူအပေါ် လိပ်ပြာလုံချင်တယ်ကွာ”

တစ်ရှူးပေပါနှင့် ပါးစပ်သုတ်ရင်း စိန်က...

“အေး... မင့်စိတ်ကူးအိပ်မက်ထဲက ကြင်မြအေးကတော့ ကလေးဘယ်နှစ်ယောက် ရနေပြီလဲတော့ မသိဘူး... မင်းပို့တဲ့မေတ္တာတွေတော့ မိခင်သေတ္တာသုံးလုံးနဲ့ သော့ပိတ်ထားလိမ့်မယ်ထင်တာပဲ”

“မေတ္တာဆိုတာ လောကသုံးပါးမှာ အင်အားအကြီးမားဆုံးလို့... ငါယုံကြည်တယ် စိန်... ရောင်ပြန်ဟပ်တဲ့သဘောလည်း သေချာအောင်ရှိတယ်... အေး... ကိုယ့်ဘက်ကသာ မေတ္တာစစ်စစ်ဖြစ်ဖို့လိုတယ်”

ပြောသာပြောရသည်။ ကြင်မြအေးတစ်ယောက် မျက်တွင်းဟောက်ပက် နို့ဗောက်ဗက်နှင့် ကလေးတွဲလောင်း မဖြစ်စေကြေအင်းလည်း... အင်း... ဆုတောင်းမိပါသည်လေ။

ထိုသည်အလွန်များသော စိန်ကို နားလည်မှု ပေးသောအားဖြင့် ထမင်းစားပြီး သူ ထပြန်လာခဲ့သည်။ ဘူတာရုံလမ်းထိပ်က ဘာဘူထတ်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို သူလွမ်းသည်လေ။

အရင်က ကျောက်စားပွဲတွင် ကျောမိုကုလားထိုင်တွေနှင့် ဖြစ်သည်။ ခုတော့ မြို့ဆန်ဆန် စားပွဲပုလေးတွေ၊ ပလတ်စတစ် ခုံပုလေးတွေနှင့် ဖြစ်နေပေပြီ။ ကောင်တာတွင် ဘာဘူသား ဖြစ်နိုင်သူ ထိုင်နေ၏။ ဗမာစားပွဲထိုးလေးကို မစ်ရှယ်တစ်ခွက် မှာရင်း တစ်ယောက်ထည်း ငေါင်စင်းစင်း ထိုင်နေလိုက်သည်။ စိတ်အတွေးကတော့ လွမ်းဆွတ်သတိရဖွယ်တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

သည်ဆိုင်... နို့ဆမ်းပလာတာ အရင်က နာမည်ကြီးသည်မို့... “နို့ဆမ်းပလာတာတစ်ပွဲပေး... ကလေး”

“ဟုတ်...”

သူ ကော်ဖီမွှေးရင်း-ကျောင်းပြေးလျှင် ထိုင်နေကျ သည်ဆိုင်လေးကို တိုးအရင်မှလုပ်စုံ ပြန်ဖော်ကြည့်နေမိသည်။

အင်း... ဟိုထောင့်က ကျောက်စားပွဲမှာ... အဲဒီနေ့က... ငါတစ်ယောက်တည်း ရင်တခွန်ခွန်နဲ့... ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်စောင့်နေမိခဲ့တာလေ...။

www.burmeseclassic.com

အချစ်ဆိုသော
စကားနှစ်လုံးကို
မသုံးစွဲဘဲ
ရင်ထဲကဟာကို
စေ့စ့ဖြင့်မိအောင်
ဖော်ပြနိုင်မည့်
ဝေါဟာရအသစ်တစ်လုံးကို
တစ်စုံတစ်ယောက်တသား

ကျွန်တော်အားရှာဖွေပေးခဲ့လျှင်.....

ထိုသူအား..... ဆိုဒင်က စာပေနိဗယ်ဆုမပေးလည်း

ကျွန်တော်ကတော့--

ပေးရပါလိမ့်မည်။

အနန္တအနန္တဒါးပါးပြီးလျှင်... ထိုသူအား

ဆဋ္ဌပပြောက် အနန္တအခြစ်

အနန္တကိုးကွယ်ပါမည်။

ကျွန်တော်၏ကိုယ်ပိုင်ကိုးကွယ်မှု ဖြစ်သဖြင့်

ဆိုဒင်က ဆုတံဆိပ်အဖွဲ့လာမပတ်သက်ပါနှင့်။

လောလောဆယ် ထိုသူအား ဘာဘူဆိုင်မှ

နိဗယ်ပလာတာ နှစ်စွဲဆက်, ကျေးဇူး၍

ဂုဏ်ပြုလိုပါသည်။

(ကျွန်တော်မှာပါတာ အကုန်ဖြစ်ပါသည်။)

ဘဏ္ဍ(၃)

သို့သည် သောကြာနေ့မနက်တိုင်း ကဗျာတိုလေးတစ်စောင်
တိုတို ခပ်ကြောင်ကြောင် ဒိုင်ယာလော့(ခ)တစ်ခုခုကို ဘူတာရုံလမ်း
ထိ၊ စာတိုက်ပုံးကလေးထဲ လာထည့်လေ့ရှိသည်။

ထိုသောကြာနေ့ညနေတွင် ကြင်မြအေးယံ ထိုစာအိတ်လေး မလွဲ
မသွ ရောက်ရှိသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။ စာပို့စနစ်သည် စာပို့ရထားကို
နေ့ရပြီး ကြင်မြအေးသည် ရုံပိုင်ကြီးသမီး ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

နွယ်ပင်လိမ်ယက်
ဆူးပင်ခက်လည်း
ပွင့်ခွက်ဆိုတာ ပွင့်မှာပဲ
ပန်းဆိုတာက ပွင့်ဖို့ပဲ

အစရှိသဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ကဗျာတိုလေးတွေ ပါသလို...

၂ နတ်ရွာစိုး

ကြာတတ်တာတွေ
မကြာလေအောင်
ကြာတွေလျှူကာ
ဆုတောင်းပါသည်...
မကြာခင်ပဲ ပြည့်ပါစေ...။

စသော မောင်ပန်းမွှေး ကဗျာလေးတွေလည်းပါသည်။
သစ္စာနီတို့၊ မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)တို့၊ ကိုရွှေသိမ်းမင်းတို့
ကဗျာတွေအပြင် ပြဇာတ်ဆရာ ဒွီတင်ဌေး၏ဒဿန ဒိုင်ကြောင်တွေလည်း
ပါဝင်ခဲ့လေသည်။

ကလောင်အမည်ကတော့ မြေဖြူ(သို့မဟုတ်)ပိုင်းလော့(သို့မ
ဟုတ်)ရှက်ပါ(သို့မဟုတ်)ရေခိုး(သို့မဟုတ်)ခဲတံ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး သုံးစွဲ
ခဲ့လေသည်။

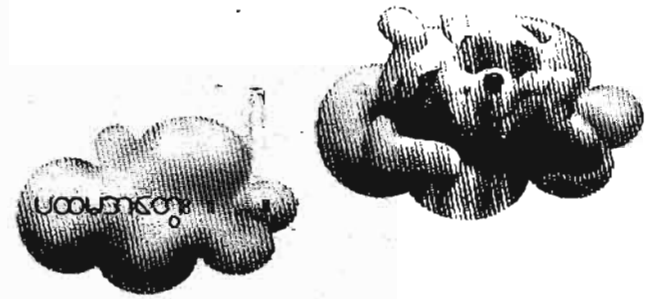
ကျောင်းခန်းတွင် တနင်္လာနေ့တိုင်း ကြင်မြအေးနှင့် အကြည့်ချင်း
မဆုံအောင် ရောင်ခြင်းနှင့် ကြင်မြအေး၏စူးစမ်းသောအကြည့်ကို စိန်နှင့်
ပိုကာ(မြင့်ဆွေ)ကို ချောင်တစ်ချောင်မှ ထောက်လှမ်းခိုင်းရတာလည်း...
ရင်ခွန်တနင်္လာနေ့များ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ထိုနေ့ကတော့ ချစ်ကိုယ်တွေ ပေါင်းချုပ်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို
အစောကြီးကတည်းက သူမ၏စားပွဲခုံစောင်း(Desk)ထဲ သွားထည့်ထားခဲ့
ပါသည်။ ရှားရှားပါးပါး ဆရာသစ္စာနီ၏ချစ်ကိုယ်တွေ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်
ပါဝင်သောစာအုပ်ဖြစ်သည်။

အချစ်ဆိုသော်
စကားနှစ်လုံးကို
မသုံးစွဲဘဲ
ရင်ထဲကဟာကို

(ကျွန်တော့်မှာပါတာ အကုန်ဖြစ်ပါသည်။)
အချစ်မပါသော
ထိုစကားလုံးအား
ဤ Desk ထဲ၌ ...
တစ်ဘဝစာ

ကျွန်တော်လာဝှက်ထားပါမည်။
ချစ်ကိုယ်တွေ့ပေါင်းချုပ်ကြား၌ ညှပ်ထားသောစာက ဒါပဲဖြစ်
သည်။ သူ့ ထိုနေ့က ကျောင်းပြေးသည်။
စိန်နှင့် ပိုကာကို စပိုင်ခန့်ခဲ့သည်။ နေ့ခင်းကျောင်းအလွတ်တို
အတွေးပေါင်းစုံနှင့် ရင်တခွန်ခွန် ထိုင်စောင့်နေခဲ့သည်။

သူမလည်း ကျောင်းအစောကြီး ရောက်တတ်တဲ့ကျောင်းသူ ဆို
တော့ Desk အဖုံးဖွင့်ဖွင့်ချင်း စာအုပ်ကို တွေ့မည်။ အဖုံးကိုဖတ်မည်။
ထယ်!!... ချစ်ကိုယ်တွေ့ပေါင်းချုပ်တော့ဟု စိတ်ထဲက မြည်ပြီး အကြမ်း
ဖျင်း လှန်မည်။

အလယ်က စာခေါက်လေး(စာအိတ်မပါ)ကို တွေ့ကိုတွေ့မည်။
ဖုတ်ကနဲ ယူ၍ ဘယ်သူမြင်သွားလဲဟု လည်တိုင်ကြော့လေး လှုပ်ခါ၍
ဘေးဘက်ကိုကြည့်မည်။ ပြီးလျှင် ဇော်ကနဲ ဘော်လီအင်္ကျီကြားသို့ အပြေးလိုက်

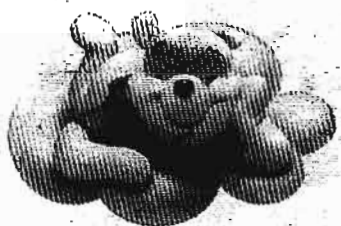
www.burmeseclassic.com

ကလေး ထိုးထည့်မည်။ (ထိုအချက်သည် တခုတ်ခုတ် ရင်ခုန်ဖွယ် ကောင်းပါသည်)

ပြီးတော့... လက်ငါးနှင့် သူမအတန်းထဲက ထွက်လာမည်။ ကျောင်းကော်ရစ်ဒါ၌ ခပ်တည်တည် လျှောက်လာမည်။ ရေစည်၌ ရေဝင်သောက်ချင်သောက်မည်။ ဆက်လျှောက်မည်။ ထို့နောက်... သရဖပါသော ဗျည်းတစ်လုံးတည်းသာ ရေးထားသည့်အခန်းသို့ စွေ့ကနဲ တန်းဝင်သွားလေသည်။

“ ဟ ”

ဟ! . . ဟ! . . အတွေးထဲ အနံ့အသက်တွေ ဝင်လာမှ အတွေးကို ထိုးရပ်၍ ပလာတာ နှိမ့်မီးအေးစက်စက်ကို တစ်ဖွန်း နို့ချည်းပဲ သူ့ခပ်သောက်လိုက်မိသည်။ ဗောလောသေနေသော ယင်ကောင်ပါလာသည်။ ဖိုး!! . . .

ဤသို့ဖြင့် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားပြီး ရှုပ်ရှင်ထဲကလို ပန်းခြံထဲ လက်တွဲ၍ တွန့်လိမ်တွန့်လိမ် လုပ်ကြသည်။

တစ်ယောက်မျက်နှာတို တစ်ယောက် နှစ်လက်မခွဲလောက်က ကပ်၍ မျက်လုံးရွဲတွေနှင့် ကြည့်ကြမည်။ ထို့ထက် နီးကပ်သွားသောအခါ ရုပ်ရှင်တချို့ထဲကလို မင်းသမီး မျက်နှာကပ် အလယ်သို့ စုပြီး စွေ့ကနဲ ဖြစ်သွားခန်းတော့ မပါဝင်ချေ။

ချစ်သူရုပ်ဆိုးသွားမည်လေ။

သူတို့လိုပင် သီချင်းတစ်ပုဒ် မဆုံးခင် အကျိုး ဘောင်းဘီ၊ စကပ်ကွဲနှင့် စကပ်ထဘီ ဒါဇင်ဝက်ကျော်ကျော် လဲဝတ်တာတော့ပါသည်။ (ဘယ်နား သွားလဲရမည်သာ မသိ)

တိုးအဝေးကြီးက ဆလိုးမီးရှင်းနှင့် အပြေးလာကြမည်။ အနားရောက်တော့ သူတို့လိုပင် စွေ့ကနဲ ဖက်မည်။ သူတို့ ဖက်သလို (ခါးအောက်ပိုင်း ဖူးကပ်မသွားအောင်) ကုန်းကုန်းကွကွ အသက် မပါကြီးတွေ ဖြစ်မနေအောင်တော့ သေချာသည်။ ချစ်သူကို ဖက်တာပဲ ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်တွေ ဆင်ဆာတွေ၊ မင်းသမီးယောက်ျားမျက်နှာတွေ အတွေးထဲ ထည့်နေစရာ လှေ့လေ...။

ဟုတ်ကဲ့ အတွေးလေ...။

(နောက်တစ်နေ့မှာ ဖြစ်ဖို့များသည်)

ရွှင်း ဖုန်း...။

ရွှင်း ဖုန်း...။

ရွှင်း ဖုန်း...။

ရွှင်း ဖုန်း... (အတွေးသည် ရိုက်ချက်နှင့်စဖွင့်၏)

သိရာမကို မျက်ရည်လှည့်၍နှင့် သူမသွားပြမည်။ ဆရာမက တစ်စကားစာအုပ်တွေ စားပွဲပေါ် ထပ်ခိုင်းပြီး တစ်အုပ်ချင်း လက်ရေးစစ်မည်။ သူ့လက်ရေးကို မိသွားမည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး ရုံးခန်းရောက်မည်။

ပညာသင်ချိန်မှာ ဘာသာ... ဩဝါဒတွေ အကြာကြီးပေးမည်။

ထို့နောက် တန်းစီ၍ထောင်ထားသော ကြိမ်လုံးတွေထဲက တစ်ချောင်းဖြေ

၃၂ နတ်ရွာမိုး

ခိုင်းမည် (သူက ဇာတ်နာအောင် အကြီးဆုံးကြိမ်ကို ရွေးမည်)။ တရွင်းရွင်း တထုန်းဘုန်း ရိုက်နေတာကို ရောမသူရဲကောင်း စပါတာကပ်လို့ အံတင်းခံမည်။

သနားကြင်နာစိတ် ဝင်သွားအောင် တစ်ချက်ကလေး မတွန့်ဘဲ သူ့တင်ပါးကို သဲအိတ်တစ်အိတ်လို့ (ကျဉ်းလှမ်းသော) ဖျာလိပ်တစ်လိပ်လို့ တင်းခံနေမည်။

အရိုက်ခံပြီး ရုံးခန်းက ပြန်အထွက်၌ တံခါးဝ၌ မျက်ရည်ဝဲနေမည် သူမမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ကျေနပ်ပြီလားဟူသော အကြည့်တစ်ချက်နှင့် ထိုးစိုက်ထားခဲ့မည်။

တစ်ပတ်ခန့် ကျောင်းမတက်ဘဲ ကျောင်းထွက်တော့မည်ဟု သတင်းလွင့်မည်။ (နောက်ဆက်တွဲအတွေးက ပိုလှသည်)

သူမ မုန့်ပဲသွားရည်စာတချို့ ဝယ်၍ အိမ်လိုက်လာမည်။ တင်ပါး ဒဏ်ရာများကို မေမေက ကြပ်ထုပ်ထိုးပေးနေမည်။ မေမေ မီးဖိုချောင်သို့ ကြပ်ထုပ်အိုးပြုတ်ရန် မယောင်မလည် ရှောင်သွားမည်။ မုန့်တွေ ကုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်တင်ပြီး အသံတုန်တုန်အက်အက်ကလေးနှင့်...

“သိပ်... နာ... နေ... လား... ဟင်!”

“တင်ပါးက မနာပါဘူးဗျာ... ဘယ်လိုမှ ကြပ်ထုပ်ထိုးလို့ မရတဲ့ နေရာက နာကျင်နေတာပါ”

“သူ... သူများ... အဲသလောက်ထိ မရည်ရွယ်ပါဘူး... ဘေး... ဘေးက ခင်ကြည်ဝင်းတို့ပါ... စာအုပ်တွေ သွားတော့ စာကိုလည်း ဝိုင်းဖတ်ပြီး စကြပြောင်ကြတော့... ရှက်... ရှက်ရမ်း ရမ်းမိတာပါ... သူ... သူကလည်း ဘာ... ဘာဖြစ်လို့ ကြိမ်လုံးအကြီးဆုံးကို ရွေးရတာလဲ!...”

သူ၏ မှောက်အိပ်နေသော ကျောကုန်းပေါ် သူမလျှောက်ကလေး ဖွဖွတင်လာမည်။

သူက ဖက်ထားသော ခေါင်းအုံးတို့ ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်ပြီး (ကြိတ်ငိုထား၍ ရွဲနေသော ခေါင်းအုံးစွပ်ကို သူမ မြင်စေ) မျက်နှာကိုပါ တစ်ဘက်လှည့်လိုက်သည်။

နောက်စေ့နှင့် သူမကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် ပြောမည်။ (လိုအပ်သလို ရှိုက်သံစွက်နေမည်)

“ကျ... ကျွန်တော့်ကို သိပ်နာစေချင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား... ”

ကျ... ကျွန်တော် ရုံးခန်းထဲမှာ အင်ဒီယာနာဂျုံ ကိုင်တဲ့ ကြာပွတ်ရှာပါသေးတယ်... မတွေ့လို့ အဲဒီထားဝယ်ကြိမ်လုံးကြီးပဲ ရွေးလိုက်ရတာ... ဟင့် ကျွန်တော်မျိုးကြီး ဒီထက်မက ဒဏ်ခတ်ခံသင့်ပါတယ်... အဟင့်... ကျွန်တော်... အပြစ်ရှိသူပါ... ချစ်မိတဲ့ အပြစ်ရှိသူ... ငမိုက်သားပါ... မတန်မရာ ပင်မြင့်စံပန်းတစ်ပွင့်ကိုမှ... အဟင့်... အဟီး...”

တလှုပ်လှုပ် ငိုနေသော သူ့ကျောလေးကို ဖွဖွဖိထားရာမှ သူမက ရွရွလေး ပွတ်ပေးလာမည်။

“ကျ... ကျွန်မ အရမ်းနောင်တရနေပါတယ်၊ ရုံးခန်းထဲက ရွင်းတနဲ ရွင်းကနဲ အသံကြီးတွေနဲ့ သူ့တောင့်ခဲနေတာကို ဘယ်လိုမှ မကြည့်ရက်လို့ မျက်လုံးစုံခိုက် အကြိတ်ရင်း... ငါမှားပြီလို့ အဲဒီကတည်းက နောင်တရခဲ့တာပါ။

ကျ... ကျွန်မ ပင်မြင့်စံလည်း မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်မလေ... အခု... အဟင့်... ကြွေကျလို့ မြေခဲခဲ့ရပါပြီ... သူ့ကြွေကွဲနာကျင်နေတုန်း ဆိုရင် ကျွန်မကို ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်ပါ... ကျွန်မ ပါးထိုးပေးထားပါတယ်”

သူ တသိမ့်သိမ့် ကျောသာ ဆက်လှုပ်နေမည်။ ငိုရိုက်သံသာ နောက်ခံတီးလုံးအဖြစ် ဆက်လက်ထုတ်လွှင့်နေမည်။ နံရံဘက် လှည့်ထားသော မျက်နှာရှိ မျက်လုံးက ပြူးကနဲ ဝမ်းသာ၍ နှုတ်ခမ်းလွှာတွေက ပြီးပြီးပြီးကြီး ဖြစ်နေတော့မည်။

ထိုစဉ် ကုတင်သည် ကျွတ်ကနဲ မြည်သွားပြီး... (သူမ Position ပြောင်းထိုင်လိုက်သောကြောင့်)

သူ့ကျောပြင် တသိမ့်သိမ့်ပေါ် သူမ၏လက်ဖဝါးအစား... ပါးစာလေး... ပူနွေးသောမျက်ရည်တွေနှင့်အတူ တိုးကပ်လာမည်။ သူ့ပါးစပ် ဝလုံးလို့ ဝိုင်းသွား...

ဟား... ငါကွ... ဟူသောအတွေး ဝင်လာသည်။

သူမဆံပင်နုနုလေးတွေကို မှောက်ခုံကြီးမို့ လက်နောက်ပြန် စမ်း
လိုက်စဉ်... နူးညံ့နေမည့် သူမဆံပင် ညိုညိုအိအိအစား အမွှေးကြမ်း
တထောင်ထောင်နှင့် အိမ်က ကြောင်မ... ရွှေဝါဖြစ်နေ...

ညောင်

ငါလေ... တယ်!!

ဟယ်... ငါ့ ကြောင်ကလေး ကြင်မြအေး... ဘယ်ရောက်သွားပါ
လိမ့်... ဟုတ်ပါ ကိုယ့်ဆရာရေ တတိယအတွေး ထိုးရပ်သွားခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

အဝေးက ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းသံ ကြားလေပြီ။

ဒုတ်ဒုတ်...

ဒုတ်ဒုတ်...

ကျောင်းတံခါးဝမှ အန်ထွက်လာသော အဖြူအစိမ်းတွေ ကြား၌
အရှေ့ဆုံးက ဘွားကန် ပေါ်လာသူများကတော့...

ဟုတ်ကဲ့... သူ့အထူးရွှေလင်းစောင့်စားနေသော စိနနှင့် ပိုကာ
ဖြစ်နေ၏။ ဧရာမသတင်းထူး... သတင်းဦးကို သယ်ဆောင်လာသူများ
ပီပီ သူ့ထက်ငါ ခြေလှမ်းတွေ သွက်နေပုံကို အဝေးမှပင် မြင်နိုင်ပါသည်။

ဒုတ်... ဒုတ်...

ဒုတ်... ဒုတ်...

သူ၏ရင်ခွန်နုနုလည်း သာမန်ထက် သုံးဒဿမ ခြောက်ဆခန့်
မြန်လာ၏။

ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်...

ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်...

ဦး!!...

ထိုစဉ် ငယ်ဘဝအတွေးသည် လူကျံဘော အမှတ်ခံရသော
ဂိုးသွင်းခါနီး တိုက်စစ်မှူးလို တန်ကန် တုန်သွား၏။

ဦး!...

“ဦး... လူရွှိလားဟင်!... ဦး... ဒီခုံ လူရွှိလားလို့!... ကျွန်မတို့

ငေးနေတာ သုံးခါရှိပါပြီရှင်”

“ဟင်!... မ... မရှိပါဘူးကွယ်... ထိုင်... ထိုင်ပါ”

အတွေးထဲ နစ်ကျဲနေသော စိတ်အစဉ်ကို ခပ်ထွားထွား မြက်ဖုတ်
တစ်ပင်လို မနည်းကြီးပင် ဆွဲနှုတ်လိုက်ရ၏။ (တောဘောလုံးကွင်းထဲ သူ
လဲနေခဲ့သည်လေ)

နုနယ်တက်ကြွသော မော်ဒန်အတွဲလေး သူ့နံဘေး ဝင်ထိုင်ကြ
၏။ ချက်ချင်းပင် မွှေးကြိုင်သွားသည်။

“ချစ်မှာလေ... ချစ်စားတာ ကိုယ်စားမယ်”

“ဘာ... ချစ်လဲ... သူ့ကို အဖြေလည်း မပေးရသေးဘဲနဲ့”

“မျက်လုံးဟာ နှလုံးသားရဲ့ပြတင်ပေါက်တဲ့... ချစ်နှလုံးသားကို
တိုယ်မြင်နေရတာပဲ... ရည်းစားစကား ပြောတာတို့... ရည်းစားစာပေး
တာတို့... ဟိုးကလီရှေးမှာ အင်း(န်)တိတ်(ခံ)အဖြစ် ကျန်ခဲ့ပြီ”

“နက်စ် မစ်ရှယ်နစ်ခွက်... နို့ဆမ်းပလာတာနှစ်ပွဲ”

အင်း... ငါက ကလီရှေးမှာ အင်း(န်)တိတ်(ခံ) ဘဝကို ချက်ချင်း

ရောက်သွားပါလား။

ဟု သူ့တွေးငေးနေစဉ်...

ကောင်မလေးက အင်္ဂလန်နိုင်ငံသား ငါးယောက်ပါဝင်သော
Westlife ဂီတအဖွဲ့မှ ရှိန်းနှင့် ဘရိုင်ယန်ကို သူမ ခိုက်ကြောင်း၊ စွဲလန်း
စွာ အိပ်မက်ပင် မက်ကြောင်း ပြောသည်။ (ဘုရား... ဘုရား၊ ကြမ်းခမ်း
ရမ်းခန်းတွေ ပါနေမှဖြင့် နှစ်ယောက်ကြီးများတောင်)

ကောင်လေးကလည်း ဘရစ်တနီစပီးယားကို အသေရတောင်
လိုချင်ကြောင်း အားကျမခံ ပြန်ပြောသည်။ (အသုဘစရိတ် မတွေးမိဘူး
ထား၊ နာရေးကူညီမှုအသင်းနဲ့ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းက လက်ခံပါ့မလား၊
အကျယ်ချဲ့မယ်၊ ဆင်နဲ့ ချချင်တယ်ဆို ခက်ရချည့်)

အင်း... ငါလည်း ငါ့အတွေးထဲမှာ ခုနကတော့ ဇာတ်လိုက်
စာလေးပါပဲ... သူတို့ရောက်လာမှပဲ ငါ့နှယ်... ချက်ချင်း ပွဲကြည့်ပန်းသတ်
ဖြစ်သွားတော့တယ်...

စားပွဲပေါ်က ပြဇာတ်လေးသည် ဇာတ်ရိုက်ဆက်မတက်ဘဲ...
ကြော်ငြာကဏ္ဍဆီ ချိုးကွေ့သွားပြန်သည်။

“ဟိုကြော်ငြာ မလာတာ ကြာပြီနော် ကို”

“ဘယ်ကြော်ငြာလဲ ချစ်”

“သနပ်ခါးကြော်ငြာလေ... ကြော်ငြာတဲ့ လူကြီးမိုက်တယ်...
သနပ်ခါး လိမ်းပြီးမှ ပိုမိုက်သွားတယ်... အခု မလာတာ ကြာပြီလေ”

“ဘယ်လာတော့မလဲ... ဆရာသစ္စာနီက အက်ဆေးတစ်ပုဒ်ထဲ
ထည့်ရေးတယ်လေ... အရက်ကို မိန်းမနဲ့ ကြော်ငြာပြီး... သနပ်ခါးကို
ယောက်ျားနဲ့ ကြော်ငြာကြလို့လေ...”

“ဒါကြောင့်... ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်တာကိုး...
အဲဒီဆရာရဲ့ကလောင် သံချေးတက်ပါစေတော်”

“ချစ်... မပြောကောင်းဘူး... အဲဒီဆရာက အချစ်သမား စစ်စစ်
ကြီးကွ... အသည်းကွဲရာက မတော်မဆ ကဗျာဆရာ ဖြစ်လာတာတဲ့၊
ချစ်တတ်လို့ ကဗျာဆရာ ဖြစ်လာတာ... လေးစားရမယ်”

အင်း... ဒီချာတိတ် တော်တော်နဲ့ စပ်သားပဲ၊ ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်
နဲ့ သစ္စာနီကို တော်တော်သိနေပုံပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း စာမပေး၊ ရည်းစား
စကား မပြောဘဲနဲ့ ချစ်သူရနေတာ ဖြစ်မယ်...။

စားသောက် ငွေရှင်းပြီးသောအခါ ကောင်လေးက...

“ဒါဒါကား Booking သွားလုပ်ရအောင် ချစ်”

“အဲဒါပြောမလို့... ကိုယ်နဲ့တို့နဲ့ တယ်လီပသီ မိမိနေတယ်နော်၊
ချစ်လဲကြည့်ချင်နေတာ အတော်ပဲ... ဦး... ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ခင်ဗျာ”

အရှင်လတ်လတ် ပြဇာတ်လေး လက်ချင်းချိတ်၍ ထထွက်သွား
လေသည်။ ငယ်တွေးဝင်နေချိန်မို့ ငယ်မူငယ်သွေးသည် ကြွလာ၏။

“အင်း... ငါလည်း ရုပ်ရှင်ကို ရုံနဲ့ မကြည့်ရတာကြာပြီ”

သူတို့နောက်နားက ငယ်မုတ်ရလိုရငြား Booking သွားလုပ်
ဦးမှ... ဒါမှ ရုပ်ရှင်ရော ပြဇာတ်ပါ ကြည့်ရမှာ... ဟင်း ဟင်း။ (သတ်ရ

ခက်သော ပိုးတစ်မျိုး သူ့၌ရှိကြောင်း နောက်ခန်း၌ ခင်းကျင်းပါမည်)
သူ... တို့ပင်မတို့မိသော နို့ဆမ်းပလာတာထဲ၌ ဘယ်အချိန်က
ကျနေမှန်း မသိသော ယင်ကောင်နှစ်ကောင် ဖုတ်လိုက်ဖတ်လပ် ဖြစ်နေ
သည်။

ဖွန်းနှင့် ကော်၍ စားပွဲပေါ် ချပေးလိုက်သည်။ မကြာပါ...
ဆစ်ကောင်အပေါ်တစ်ကောင် ထပ်၍ ထပျံသွားလေသည်။
မဆီမဆိုင်(သို့မဟုတ်)ဆီဆီဆိုင်ဆိုင် ကြင်မြအေးကို သတိရလိုက်
တာ...။

မင်းက
ပျားပိတုန်းလား!
လိပ်ပြာလား!
ဘုရားညောင်ရေအိုးလား!
ငါကတော့...
ပန်းတစ်ပွင့်ပါ။

အခန်း(၄)

ထိုမိခိုက်မိလျှင် အချိန်မရွေး ကွဲရှာပျက်စီးသွားနိုင်သော အဖိုး
ထန် ပစ္စည်းတစ်ခုကို တယုတယ ကိုင်တွယ်ပုံမျိုးနှင့် ကုတင်အောက်က
သံသေတ္တာအဟောင်းလေးကို သူ့ဆွဲထုတ်နေ၏။

သံဆွဲတက်နေနိုင်သော သေတ္တာဝမ်းပိုက်နှင့် လျှာထိုး ကြမ်းခင်း
သင်္ဘောပုံ ဖုန်မှုန့်များ၏ ဂျစ်ဂျစ်မြည် ပွတ်ကြိတ်သံသည် တိုးတိတ်လွန်းသော်
လည်း သူ့ရင်ထဲသို့ စူးစူးနစ်နစ် ခြစ်ရှ၍ ထိုးဝင်လာ၏။

သေတ္တာအဖုံးပေါ်ရှိ ဖုန်မှုန့်များ၊ ပင့်ကူအိမ်များကို လက်ကိုင်ပုဝါ
နှင့် ဖယ်သန့်နေစဉ် ရင်ခုန်နှုန်းသည် တစ်စတစ်စ မြင့်တက်လာနေ၏။

သေတ္တာအဖုံးသည် ကျွဲကနဲ အော်၍ ပွင့်လာသောအခါ (ညောင်
စု မအော်သော) ကြောင်ကလေးအကြောင်း စုဆောင်းထားသမျှ ဖိုင်
ပြာလေး အပေါ်ဆုံးက ပေါ်လာ၏။ ယုယုယယပင် သူထုတ်ယူလိုက်ပြီး
သေတ္တာအဖုံးလေးကို ဖွဖွလေး ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ဖိုင်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ရွရွလေး ဖုန်သုတ်ပေးပြီးမှ ဖြည်းဖြည်း
ထုတ်လိုက်၏။ မှန်ဘောင်သွင်းထားသော မင်ခြစ်ပန်းချီကားလေး ဦးစွာ

(ကလစ်ညှပ်မထား၍) ထွက်လာ၏။

မှန်ပေါ်က ဖုန်မှုန့်(ရိုချင်မှလည်းရှိမည်)တွေကို လေနှင့် အရင် မှတ်လိုက်ပြီးမှ မျဉ်းကြောင်းတွေ ပါနေသော ဗလာစာရွက်ပေါ်က ပန်းချီကိ အနုစိတ် ခံစားလိုက်သည်။

ကျစ်ဆံမြီးတစ်ချောင်း ကျောပေါ်သို့ ချပြီး နားရွက်. . ပါးလေး လေးပုံတစ်ပုံခန့်နှင့် မေးဖျားပါသည်ဆိုရုံလေး ကျောပေးနေသော ကြောင် ကလေး(ကြင်မြအေး)၏ပုံတူ ဖြစ်ပါသည်။

“မင်းကလေး အရင်အတိုင်း လှနေတုန်းပါလားကွယ်”

ကြည့်နေရင်း. . ကြည့်နေရင်း. . နောက်စေ့ကလေး လည်သွား ပြီး မျက်နှာတစ်ခြမ်းနှင့် နှာသီးဖျားလှလှလေး ပေါ်လာသည်ဟု သူ ထင်သည်။ အထင်ပင်မဟုတ်မှ၍ တကယ်လှုပ်လာ၏။ အလို. . . သူ့ကိုယ် တိုင် ပန်းချီကားထဲ ထဲထဲဝင်ဝင် တိုးသွားလေသည်။

“လှ”

ပါ သူငယ်ချင်းရာ မင်းက ပန်းချီမှာ ဂုရုပဲ. . . သူပုံလေး ရေးပေးစမ်းပါ။ သူများတွေ ပြောင်ခေါ်သလို ပိုကာလို့. . . မင်းမကြိုက်ရင် မခေါ်တော့ပါဘူး. . . မြင့်ဆွေပဲ ခေါ်မယ်. . . ကိုမြင့်ဆွေ ဒါမှမဟုတ် ဆရာမြင့်ဆွေ. . . ကြိုက်တာခေါ်မယ်ကွာ. . . လုပ်ပါ”

“ဟေ့ကောင်. . . မြေဖြူ. . . ဟိုတစ်နေ့ကလည်း မင်းကို ကယ်လို့ ချစ်ကိုယ်တွေ့ပေါင်းချုပ် အမှုတွဲထဲက တည်းတည်းလေး ငါလွတ်သွား ဘာ. . . ခုတစ်ခါ ထပ်တွဲပြန်ပြီလား. . . ”

ဟိုတစ်နေ့က ချစ်ကိုယ်တွေ့အမှုတွဲ ဖြစ်ရပ်မှန်မှာ. . . (သူ့အ တွေးသုံးခုနှင့် ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ခဲ့ပါ)

ကျောင်းတက်ခါနီးမှ ရောက်လာသော ကြောင်ကလေးက Desk တို့ လွယ်အိတ်ထည့်ရန် လှန်သည်။ ချစ်ကိုယ်တွေ့စာအုပ် တွေသည်။ ထုန်၍ပင် မကြည့်ပဲ ဆရာမစားပွဲပေါ် သွားတင်ထားသည်။

“ဟိုက်!! . . . ဟာ!! . . . ”

စိန်နှင့်ပိုကာ အလစ်သွားယူရန် တာစူနေစဉ် ကျောင်းတက်သွား သည်။ ကမ္ဘာမကြေဆိုပြီးလျှင် ဖြစ်တဲ့နည်းနှင့် သွားယူကြမည်ဟု ကြံသည်။ ကမ္ဘာမကြေ ဆိုပြီးပြီးချင်း ဆရာမ ဒေါ်တင်မြမြ ရောက်လာသည်။

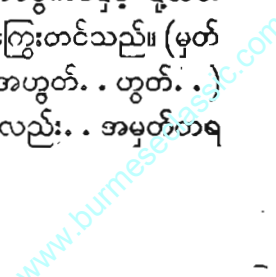
အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပင် ချစ်ကိုယ်တွေ့စာအုပ်အပေါ် ဆရာမက သူ့စာအုပ်တွေ ပစ်ချသည်။ စာသင်သည်။ နှစ်ကောင်သား တစ်ချိန်လုံး နှစ်ကဒိတ်ဒိတ် ငုတ်တုတ်မေ့နေကြရသည်။ စာအုပ်ပုံထဲက ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ် သို့ထုတ်သေးသည်။

ချစ်ကိုယ်တွေ့စာအုပ် တစ်ပိုင်းတစ်စ ထွက်လာသည်။ မမြင်။ ဆက်သင်သည်။

အတန်းချိန်ပြီးတော့ စွေကနဲ သူ့စာအုပ်တွေချည်း ကောက်မပြီး ခြေထွက်သွားသည်။ နောက်ဆရာ မလာခင် စိန်က ကိုယ်လုံးနှင့် ပြေးကွယ် ပြီး ပိုတာက ဇတ်ကနဲ ယူ၍ ရင်ဘတ်ကြားသို့ စာအုပ်ထိုးထည့်၍ ပြန်ယူ ဘာခဲ့ရသည်။ ဒါပဲဖြစ်သည်။

ဤစွန့်စားခန်းအတွက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်စီနှင့် နို့ဆမ်း သောတာနှစ်ပွဲစီ ထမင်းလွတ် အုပ်ကြသည်။ သူ ကြွေးတင်သည်။ (မှတ် မှတ်ရရ ထိုနေ့က သူ စီးကရက် စသောက်သည်။ အဟွတ်. . . ဟွတ်. . .)

“လုပ်ပါ သယ်ချင်းရာ. . . မင်းလက်ရာကိုလည်း. . . အမှတ်ဘာရ သိထားချင်လို့ပါ”

နောက်ဆုံးတော့ ပိုကာ အင်မတန် ခိုက်သည့် ခင်သီတာထွန်း ပါသော ရုပ်ရှင်လာလျှင် နှစ်ပွဲဆက် ဒကာခံမည် ပြောမှ ဈေးတည့်သွားသည်။

“အေးကွာ... ကျောကုန်းကြည့်ဆွဲရမှာ ပျင်းစရာကြီး”

“လုပ်ပါကွာ ကျောကုန်းရယ်... နောက်စေ့လေးရယ်... ပန်းလေးတွေရယ်... ကျစ်ဆံမြီးရယ် ပြီးတော့ နားရွက်လေးရယ် ပါရင်ပြီးတာပဲ... မင်းက ပါရမီရှင်ဆိုတော့ တူမှာပါ...”

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ပန်းချီရေးခြင်းကိစ္စ ပြီးမြောက်သွားလေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ မြေဖြူ”

“ဟာ... တူလိုက်တာကွာ၊ ဓါတ်ပုံဖမ်းရိုက်ထားသလိုပဲ... မင်းတော့ လီယိုနာဒိုဒါပင်ဂျီလို ကမ္ဘာကျော်ဦးမယ်”

“ဘာလဲကွ လီယိုနာဒိုဒါပင်ဂျီဆိုတာ ဟင်းခတ်မှုန့်အသစ်လား”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဒိုက်ဦးက ထုတ်တာ”

သူ့ အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေ၍ ပိုကာက ရုပ်ရှင်မကြည့်ရမှာ စိုးရိမ်ပြီး...

“သိပ်တော့ မတူဘူးကွ... သူက လှုပ်နေတာရယ်... မင်းက လောနေတာရယ်...”

“တူပါတယ်ကွ... ငါ့ခိုက်တယ်... နောက်လာမယ့်ကားလည်း ခင်သီတာထွန်း ပါတယ်၊ ငါပြုပါမယ်”

ပြီးကနဲ ဗလာစာအုပ်မှ ပိုကာက စာရွက်ဆွဲဖြုတ်ပေးသည်။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါကွ... ငါ့ကြောင်ကလေး ပုံပါသွားပါမယ်”

ဖြစ်ချင်တော့ ထိုညနေ ကျောင်းဆင်းတော့ မိုးရွာသည်။ သူ့ထီးယူလေ့ မရှိ။ ထီးမပါသူ သူငယ်ချင်းကို လွယ်အိတ်ပေး၍ မိုးရွာထဲကို သူပြန်နေကျဖြစ်သည်။

ဒီကနေ့တော့ ကြောင်ကလေးပုံပါသောလွယ်အိတ်ကို ဘယ်သူမှ မပေးနိုင်။ မိုးစဲသည်အထိ စောင့်နေမိသည်။ စာအုပ်တွေထက် ကြောင်ကလေး မိုးစိုသွားမှာ သူစိုးသည်လေ။

“အင်း... ဒီလောက်ဆို ရပြီ၊ ပြေးမယ်”

လွယ်အိတ်ကို(ကြောင်ကလေးကို) ရင်ခွင်ထဲ ဖိပိုက်၍ မိုးရေထဲ ခြင်္သေ့စိုက်စိုက် ပြေးတော့သည်။ ဖိနပ်သံကြီး ပြတ်သည်။ သဲကြီးပြတ်ဖိနပ် ခြံ့ပြန်ကောက်ရန် အရှိန်လျှော့သည်။ သဲကြီးလဲ၍ ရသေးသည်။ ခုံက တောင်းကြီး။

“ဟာ... ကောက်မနေတော့ပါဘူး၊ မိုးသည်းလာရင် ငါ့ကြောင်ကလေး...”

သူ့ အိမ်အရှောက် ဆက်ပြေးသည်။ မန္တလေးသုံးပြုလောက် နေသည်။ တစ်ထောက်မှ မနားခဲ့ပါဘူး ချစ်သူရယ်...

အိမ်ရှောက်တော့ အိပ်ခန်းထဲ တန်းပြေးဝင်သွားသော သူ့ကို မတွေ့... မတွေ့...

“ဟဲ့သား... ရိုးရာပျက်တော့မှာပဲ... မီးဖိုထဲ တန်းမဝင်ဘူး... ဘာလားလားလားလား!...”

သူ့အဆင်ပြေသလို လှမ်းဖြေခဲ့သည်။

“စားလာတယ်... ကြာသံသ့ပတ်လား၊ ခေါက်ဆွဲသုတ်လား တစ်ခုခု မေ့မေ့ရေ...”

ကုတင်ပေါ် လွယ်အိတ်အသာချပြီး ကြောင်ကလေးပုံ ပါသော စာအုပ်ကို “ကွဲတတ်သည်” ပစ္စည်းကိုင်သလို ဆွဲထုတ်သည်။

“ဟာ... မစိုဘူး အိုကေပဲ”

ပန်းချီကားကို ဖန်တုံးကလေးနှင့် ဖွဖွလေးဖိ၍ လှေခါးအောက်ရှိ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ သည်အခန်းထဲမှာ အဖိုးရှိကိုရှိနေလိမ့်မည်။

ပစ္စည်းအဟောင်းအမျှင်းတွေကြား အဖိုးကို ဘွားကနဲ သွားတွေ့သည်။ မှန်ပေါင်ထဲက အဖိုးပုံဟောင်းသည် နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားကြီးနှင့် နှုတ်ခမ်းပုံကို ပြန်ပြန်နေသည်။

“ဆော့ဇီနော် အဖိုး”

မှန်ပေါင်ကျောက သံမှိုတွေ ဖြုတ်၍ မှန်နှင့်ဘောင်သာ ယူပြီး အဖိုးပုံကို တိုလီမုတ်စတွေ ထည့်သော တောင်းထဲ ပစ်ထည့်ထားခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

၄၄ နတ်ရွာမိုး

ရေကပြင် ထွက်၍ သူ့သွားတိုက်သွားပွတ်တံနှင့် မွှေးဆပ်ပြာကို ယူပြီး အမုန်းတိုက်ချွတ်လိုက်သည်။

မှန်သည် အကြည်လင်ဆုံး အခြေအနေဟု ယုံကြည်ရမှ သူ့လုပ်ငန်းကို ရပ်လိုက်သည်။ ရေစင်အောင်သုတ်ပြီး သပ်ရပ်စွာ ကြောင်ကလေးကို မှန်ဘောင်သွင်းလိုက်သည်။

ပြဿနာ စပါလေပြီ၊ မှန်ဘောင်ထဲက ကြောင်ကလေးကို သူဘယ်နား ထားရမုန်းမသိ။

စာကြည့်စားပွဲပေါ် ထောင်၍ကြည့်သည်။ သိပ်မကောင်း။ စာကြည့်စားပွဲတွင် သူ့အမြဲထိုင်လေ့မရှိ။

အိပ်ရင်း လှမ်းမြင်နေရသော ခြေရင်းနံရံမှာဆိုရင်ကော... ဟာ... မဖြစ်သေးပါဘူး ခြေရင်းကြီးဆိုတော့... အချစ်ကို

မလေးစားရာကျနေမည်။ မျက်နှာကြက်မှာ အပြားလိုက် ကပ်ထားမယ်ဆိုရင်ကော... တစ်နေ့နီး ကြည့်ချင်လျှင် ခြင်ထောင်အမိုး ခံနေမည်။ လက်နှိပ်

ခါတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်နေရဦးမည်။ မဖြစ်ချေသေးပါဘူး။

နောက်ဆုံးတော့ အသင့်တော်ဆုံးက ခေါင်းရင်းနံရံမှာပဲ အမြတ်တနိုးထားတာ အတောင်းဆုံး ဖြစ်တော့သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။ ထိုစဉ် မေမေက အိမ်အောက်က လှမ်းအော်သည်။

“သားရေ... မင်းရွှေဝါမ နေ့ခင်းက ကားတိုက်လို့ သေသွားပြီ ကွယ်...”

“ဟုတ်လား မေမေ... စိတ်မကောင်းစရာပဲဗျာ...”

အမှန်က စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ သိပ်မနေပါ။ “ရွှေဝါမ” ထက် အရေးပါသော ကြောင်ကလေး ရှိနေပြီပဲ။ တူနှင့်သံက ရှာရပြန်သည်။ ကုတင်ပေါ် တက်၍ ခေါင်းရင်းနံရံထဲ သံကို တဒုန်းဒုန်း ရိုက်

သွင်းနေစဉ်... “ခွမ်း!!... ဝလှမ်း!!”

မနက်က မေတ္တာပို့ရင်း သူ့ကိုယ်တိုင် ခပ်တည်းတည်းသာ တင်

ထားမိခဲ့သော သောက်တော်ရေခွက် ကျကွဲသံဖြစ်သည်။ “ခွင့်လွတ်နားလည်တော်မူပါ... မဟာကရုဏာသခင် အရှင်တော်မြတ်ဘုရား...”

ဒုန်း!!... ဒုန်း!!... “ဟဲ့... သား ဘာဖြစ်တာလဲ!” “ကြောင်... ကြောင် မေမေ” သူ့အဖြေကြောင့်... ဟဲ့... ရွှေဝါမက သေပြီပဲဟု မီးဖိုချောင်ထဲက မေမေ ကြောင်တောင်တောင် စဉ်းစားနေမည်ကိုလည်း သူမစဉ်းစားမိပါလေတော့၊ သူ့ကြောင်ကလေး နေရာချထားရေးသာ အရေးကြီးနေ၏။

ကြောင်ကလေးကို ရေပြင်ညီ၊ ထောင့်မှန်အတိအကျ ချိတ်ဆွဲပြီး ကုတင်ပေါ်က တဝကြီး ပက်လက်အိပ်ရင်း ကြည့်နေမိသည်။ တဖြည်းဖြည်း... တဖြည်းဖြည်း... ကြောင်ကလေး၏... ဆံပင်များ လှုပ်လာသလားလို့၊ ဟုတ်သည်။ ကျစ်ဆံမြီး တစ်လျားလုံး သိမ်ကနဲ လှုပ်ခါ သွားသည်။ ပေါ်သည်ဆိုရုံ ပါးကလေး တဖြည်းဖြည်း ပြည့်ပြည့်လာနေသည်။ မေးဖျားလေးလည်း လည်လာသည်။ ကြည့်နေရင်း... ကြည့်နေရင်း... နှာသီးဖျားလေး ပေါ်လာသည်... တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်း နှာခေါင်း တစ်ခုလုံးနှင့် မျက်နှာလှလှတစ်ခုလုံး ပေါ်လာသည်။ သေချာပြီ... ဆက်ကြည့်နေလျှင် မျက်နှာငွေလ ရွှင်ပြပြသည်... လပြည့်တစ်စင်းလို ဝင်းကနဲ ပြည့်လာတော့မည်။

“ဟဲ့သား!... ဇောက်ထိုးကြီး အိပ်ပျော်နေတယ်၊ ဟယ်... ကိုယ်တွေလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလို့...”

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဇောက်ထိုးမိုးမွှော် ဖြစ်တတ်ပါသလား... မေမေ၏ကွမ်းရွက်ပြုတ်နှင့် ဝန်းဆေးကတော့ ထိုည၌ ချိမြနေခဲ့ပါသည်။

“ဟဲ့သား!... ဇောက်ထိုးကြီး အိပ်ပျော်နေတယ်၊ ဟယ်... ကိုယ်တွေလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလို့...”

“ဟဲ့... သား ဘာဖြစ်တာလဲ!” “ကြောင်... ကြောင် မေမေ” သူ့အဖြေကြောင့်... ဟဲ့... ရွှေဝါမက သေပြီပဲဟု မီးဖိုချောင်ထဲက မေမေ ကြောင်တောင်တောင် စဉ်းစားနေမည်ကိုလည်း သူမစဉ်းစားမိပါလေတော့၊ သူ့ကြောင်ကလေး နေရာချထားရေးသာ အရေးကြီးနေ၏။

ကြောင်ကလေးကို ရေပြင်ညီ၊ ထောင့်မှန်အတိအကျ ချိတ်ဆွဲပြီး ကုတင်ပေါ်က တဝကြီး ပက်လက်အိပ်ရင်း ကြည့်နေမိသည်။ တဖြည်းဖြည်း... တဖြည်းဖြည်း... ကြောင်ကလေး၏... ဆံပင်များ လှုပ်လာသလားလို့၊ ဟုတ်သည်။ ကျစ်ဆံမြီး တစ်လျားလုံး သိမ်ကနဲ လှုပ်ခါ သွားသည်။ ပေါ်သည်ဆိုရုံ ပါးကလေး တဖြည်းဖြည်း ပြည့်ပြည့်လာနေသည်။ မေးဖျားလေးလည်း လည်လာသည်။ ကြည့်နေရင်း... ကြည့်နေရင်း... နှာသီးဖျားလေး ပေါ်လာသည်... တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်း နှာခေါင်း တစ်ခုလုံးနှင့် မျက်နှာလှလှတစ်ခုလုံး ပေါ်လာသည်။ သေချာပြီ... ဆက်ကြည့်နေလျှင် မျက်နှာငွေလ ရွှင်ပြပြသည်... လပြည့်တစ်စင်းလို ဝင်းကနဲ ပြည့်လာတော့မည်။

“ဟဲ့သား!... ဇောက်ထိုးကြီး အိပ်ပျော်နေတယ်၊ ဟယ်... ကိုယ်တွေလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလို့...”

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဇောက်ထိုးမိုးမွှော် ဖြစ်တတ်ပါသလား... မေမေ၏ကွမ်းရွက်ပြုတ်နှင့် ဝန်းဆေးကတော့ ထိုည၌ ချိမြနေခဲ့ပါသည်။

“ဟဲ့သား!... ဇောက်ထိုးကြီး အိပ်ပျော်နေတယ်၊ ဟယ်... ကိုယ်တွေလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလို့...”

“ဟဲ့သား!... ဇောက်ထိုးကြီး အိပ်ပျော်နေတယ်၊ ဟယ်... ကိုယ်တွေလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလို့...”

“ဟဲ့သား!... ဇောက်ထိုးကြီး အိပ်ပျော်နေတယ်၊ ဟယ်... ကိုယ်တွေလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလို့...”

“ဟဲ့သား!... ဇောက်ထိုးကြီး အိပ်ပျော်နေတယ်၊ ဟယ်... ကိုယ်တွေလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလို့...”

“ဟဲ့သား!... ဇောက်ထိုးကြီး အိပ်ပျော်နေတယ်၊ ဟယ်... ကိုယ်တွေလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလို့...”

“ဟဲ့သား!... ဇောက်ထိုးကြီး အိပ်ပျော်နေတယ်၊ ဟယ်... ကိုယ်တွေလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလို့...”

“ဟဲ့သား!... ဇောက်ထိုးကြီး အိပ်ပျော်နေတယ်၊ ဟယ်... ကိုယ်တွေလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလို့...”

“ဟဲ့သား!... ဇောက်ထိုးကြီး အိပ်ပျော်နေတယ်၊ ဟယ်... ကိုယ်တွေလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလို့...”

လူကို
ဟန်ချက်ပျက်စေသော
အကြောင်းအရာ
အတော်များများထဲတွင်
ခလုတ်ပါဝင်၏
အချစ်ပါဝင်၏
တိုက်မိသောအခါ သိပါလိမ့်မည်
ခိုက်မိသောအခါ သိပါလိမ့်မည်။

အာနိုး(၄)

မြအေး ငယ်ငယ်က ပန်းချီကားလေးကို သူငယ်ငယ်က လိုပင် ကုတင်ခေါင်းရင်းတွင် ပြန်လည်ချိတ်ဆွဲလိုက်ပါသည်။ ဇောက်ထိုး အိပ်လျက်သားတော့ မကြည့်ဖြစ်တော့ပါ။ ဘုရားခန်းနံရံဘက် ခြေမဆင်း ချင်၍ ဖြစ်သည်။ ကုတင်ပေါ်မှ ခဏထိုင်ကြည့်ပြီး သေတ္တာကို ရိုရိုသေသေ စင် ထပ်ဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။ သေတ္တာထဲက...

သူ၏ကျောင်းစိမ်းလှေချည်တွေထဲမှ အမှတ်တရအဖြစ်ဆုံး ပုဆိုး လေးတစ်ထည်နှင့် ပိန်ချိုင့်နေသော ဒန်ရေခွက်ကလေး လက်ထဲပါလာ သည်။

၅ ၅ ၅ ၅

နတ်ရွာမိုး

အဆိုပွင့်အောင်၊ လန်းအောင် ချိုးတာပါ”

ပြောပြီး အိမ်ခန်းထဲ တချိုးထဲ ပြေးတက်ခဲ့လေသည်။

ရေမွှေးလေးဘာလေး ဝယ်ဦးမှ...။

ကြောင်ကလေးကြောင့် သူ့ရေချိုးမှန်လာသည်။

ကျောင်းတက်မှန်လာသည်။ စာမှန်မှန်ကြည့်ဖြစ်သည်။

ချစ်သူရှေ့၌ ဆရာ၊ ဆရာမ မေးသမျှ ရင်ကော့၍ ဖြေဆိုနိုင်တာ

ထဲ အောင်ပွဲရစစ်သူကြီးတွေလို အရသာတစ်မျိုး ဖြစ်သည်လေ။

ရောမသူရဲကောင်းတွေဟာ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးကောင်းတွေ ရှေ့၌ ပို၍ရဲရင့်လေ့ရှိကြသည်ဟု သူဖတ်ဖူးသည်။ (ဒါကြောင့် ခြင်္သေ့နဲ့ သတ်တာနေမှာ ဘယ်သူမှမရှိရင် ကြွက်တောင် ကြောက်ချင်ကြောက် နေမှာ...)

ရေခွက်ပိန်လေးနှင့် လုံချည်စိမ်းလေး အမှတ်တရ မဖြစ်ခင် သူ့ တမ္ဘာပျက်ဖူးသည်။ နေ့စွဲမှတ်မှတ်ရရကို ကမ္ဘာပျက်ဖူးသည်။ သူမ ဆျောင်းသုံးရက်ဆက်တိုက် ပျက်သောနေ့ များဖြစ်သည်။

သည်လောက်ကျယ်ဝန်းသော ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ နေ့နှင့် သူ့ချစ်သူ (ကြောင်ကလေး)သည် တစ်နေ့ကို နာရီအနည်းငယ် စာသင်ခန်း ဘာစုထဲ အတူတူ နေထိုင်ခွင့်ရသည်မှာ ဘယ်လောက်များ အံ့ဩစရာကောင်းပါ သနည်း။ ဘယ်လောက်များ ကြည်နူးဖို့ကောင်းပါ သနည်း။ သူ့အတွက် ဆော့ ဤအချက်တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် လူဖြစ်ရကျိုးနပ်နေခဲ့လေသည်။

ထူးကဲမှုပျက်သောနေ့

ကျောင်းနောက်ကျလေ့ မရှိသော သူမ ကမ္ဘာမကြေဆိုပြီး သည်ထိ ဆောက်မလာအခါ စာသင်ခန်းကြီးသည် စစ်ပြီးစ ကူဝိတ်သံကန္တာရလို ထင်ချည်း ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။

ကမ္ဘာမကြေသီချင်းကို အသံနေအသံထားနှင့် သူတက်ကြွစွာ သီဆိုလေ့ရှိခဲ့သည်။ ထိုနေ့က ကမ္ဘာမကြေ ဆိုနေစဉ်မှာပင် ကမ္ဘာသည်

ကြောင်

ကလေးကို စချစ်မိကတည်းက သူ စောစောစီးစီး ရေချိုး သော အလေ့အကျင့် စတင်ခဲ့ပါသည်။ ခြံထဲက အုတ်ရေကန်တွင် တပွမ်း ပွမ်း ရေချိုးနေသော သူ့ကို...

“သားရေ... ထီထိုးခဲ့စမ်း... ကက်ကင်းမိအောင်... သုံးအစ သုံးအဆုံး”

“ဟာ... မေမေက ဘယ်တုန်းက ထီထိုးဖူးလို့လဲ!... ပြီးတော့ ဘာလဲ ကက်ကင်းဆိုတာက...”

“ငါ့သား တစ်ခါမှ မနက်ရေမချိုးစဖူး ချိုးတယ်... ဆပ်ပြာသုံးခါ တိုက်တယ်... ဒီနေ့ ထီမထိုးရင် ဘယ်နေ့ သွားထိုးမလဲ!”

သူနည်းနည်းရှက်သွားပါသည်။ မေမေ ထပ်ပြောပုံကို ကြည့်ဦး။

“ကက်ကင်းဆိုတာက အပြန်အလှန် ဒွိုဂဏန်း တြိုဂဏန်း ချိတ်မိ နေတာ... တြိဆိုတာ သုံး... ဗုဒ္ဓဟူး ရ. ဒ. လ. ဝ ရေနဲ့ရည်းစား”

“ရေနဲ့ ရည်းစားက ဘာလဲ မေမေ!”

“ရည်းစားရှိလာရင် လူဟာ ရေချိုးတာကို ပြောတာဟေ့... ”

သူရှက်ပြီးသား ပိုရှက်သွားပြီး...

“ဟာဗျာ... မေမေကလည်း! ရည်းစားမရှိသေးပါဘူး...”

www.burmeseclassic.com

ကြေမ့သွားခဲ့လေသည်။

လှစ်ဟာနေသော သူမနေရာလေးတို့ တစ်နေ့ကုန်နီးပါး ခဏခဏ ကြည့်မိ၏။ ကြည့်မိတိုင်း သူ့ဝမ်းခေါင်းထဲ ဘာမှမရှိတော့သလို ခံစားရသည်။ ဟာတာတာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်သည် အခွံကြီးသက်သက်လို ဖြစ်နေသည်။

ကျောင်းဆင်းဆင်းချင်း စိနနှင့်ပိုကာတို့ကိုပင် တိုင်ပင်မနေဘဲ ဘူတာရုံလမ်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ဘူတာရုံလမ်းသည် ချိုင့်ခွက်ထူပြော ကျောက်ခဲပေါသောလမ်းဖြစ်သည်။

ကြောင်ကလေး၏ဖခင် ရုံပိုင်ကြီးသည် ဘူတာဝင်းထဲတွင် အိပ်တစ်လုံးရှိသော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ၊ ဘူတာအနီးက တိုက်အိမ်ကြီးတွင် နေသည်။ ငှားနေတာလား၊ ဝယ်နေတာလား သူမသိ။

သေချာသည်က အဲဒီတိုက်အိမ်ကြီး၏ အမိုးနှင့်နံရံထဲတွင် အိပ်သောကြောင်ကလေး သေချာအောင် ရှိနေခြင်းပင်။

ကျောင်းအလွတ်မို့ ဘူတာနောက်ပိုင်း နတ်ကင်းရပ်ကွက်ထဲ ကျောင်းသားတွေနှင့် ရောပြီး တစ်ခေါက်ဖြတ်လျှောက်ရင်း ငေးသည် ခလုတ်နှစ်ခါတိုက်သည်။

ဘူတာထဲ ယောင်လည်လည် ခဏလုပ်ပြီး အပြန်၌ တစ်ယောက်တည်းမို့ မလုံမလဲ မရဲတရဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ခလုတ်တစ်ခါသာ တိုက်သည် ကြောင်ကလေးအရိပ်ကိုပင် မမြင်ရ။ ကုတ္တီပိုင်အောက်က စံမရ ကွမ်းယာဆိုင်တွင် ပီကေဝင်ဝယ်သည်။ လွယ်အိတ်ခဏအပ်ပြီး နောင်တစ်ကြောင်း ပြန်သည်။

မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်သည်။

ခုတ်!! . . .

အာလာလာ . . . ခြေမတော်တော်အီသွားသည်။ အောက်ထပ်ထဲ ခါးရင်းတွင် ရိပ်ကနဲ တွေ့လိုက်ရသည် ထင်သည်။ ခြေမတို့ ငုံ့မကြည့်အား လည်ပြန်ကြည့်ရင်း ပုဏ္ဏားကွယ်က ဖြတ်ကနဲ အရိပ်တလေးထိ ပိတ်ကာသွားသည်။ ဘယ်ပုဏ္ဏားလာကွယ်လို့ ပုဏ္ဏားကွယ်လို့ ခေါ်သည်။

သိ

ဖိနပ်နှင့် ခြေမကြား ကပ်စေးစေး၊ စေးထန်းထန်း ဖြစ်လာတော့ သူတာရုံအဝင်ဝ ရောက်နေပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ သွေးတွေ ဟက်တက်ပဲ့ နေသော ခြေမထိပ်က ထွက်နေ၏။

နီးစပ်ရာ ကုတ္တီရွက် ခုန်ခူး၍ လုံးချေ အရည်ညစ်ပြီး အစက်ချ ဆော့ အာလားလား . . . စပ်လှသည်။ မထူးတော့ အရွက်တွေပါ အုံ့ပြီး နီးရာပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ချည်ထုပ်လိုက်သည်။

အပြန်၌ အကြံရသည်။ သူမအိမ်ရှေ့တည့်တည့်၌ ထိုင်ချပြီး ခြေမ ဖြင့်စည်းမည်။ အပိုင်ပဲ။ အသေအချာ အထဲကို မြင်လောက်သော နေရာ တွင် ထိုင်အချ . . .

ဟ . . . ဟ . . . ရုံပိုင်ကြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ဆေးတံသောက်နေတာ နှင့် တည့်တည့်တိုးတော့သည်။ သူ့ကို ဘာကြည့်ကြည့်နေသည်။ ဆေးတံထဲ ထဲ ဒေါသမီးခိုးတွေ အူကနဲ အူကနဲ လူတက်လာသည်။ ဟော . . . ကြီးထဲ ထိုင်ပြီး လစ်ဟ . . . မီးရထားလက်ဝှေ့ချန်ပီယံဟောင်းကြီးတဲ့။

ဘူတာရုံ ကမ္ဘာပျက်သောနေ့

နှင်းတောထဲ အစောကြီးပင် ထလာခဲ့သည်။ ကြောင်ကလေး အိမ်မရောက်ခင် မီးလွယ်ခုတ်၌ အကြော်တဲလေး ရှိသည်။ အကြော်ထိုင် စားရင်း အကဲခတ်နေခဲ့သည်။ တိုက်ရှေ့၌ အုတ်ရေကန်တစ်ကန် ရှိသည်။ ခရစ္စတိုကို ကန်ဘောင်ပေါ်မှာ တင်ထားသည်။ သွားပွတ်တံလား သွားတိုက် သေးဘူးလားတော့ မသိ . . . ရေခွက်ဘေးမှာ ရေးရေးလေး သေးသေးလေး ထုတ်မြင်နေရသည်။

ကြောင်ကလေး မျက်နှာသစ်ပြီး သွားတာလား! မျက်နှာသစ်ဖို့ ချထားတာလား! မျက်နှာသစ်ဖို့ ချထားတာ ဖြစ်ပါစေ . . . ခုနေ သူ ဘာလုပ်နေမလဲ! . . . ရေအိမ်ဝင်နေနိုင်သည်။ ရေအိမ်ဝင်နေလျှင် . . . သို့အတွေးကို တိကနဲ ဖြတ်ချ၍ အဝေးသို့ မောင်းထုတ်လိုက်ပါသည်။

ကြပ်ရွဲနေသော မန္တလေးပဲကြော်ပူပူလေးကို အချဉ်ရည်ထဲ ခဏ စိမ်ထားရသည်။ နည်းနည်းအေးမှ ဂျွတ်ကနဲ ကိုက်သည်။ ကောင်းလိုက် တာ။ သုံးခုလောက် ဝယ်ပြီး သွားပို့ချင်လာသည်။ ပိုက်ဆံကလည်း သုံးခုစာ ပဲ ပါသည်လေ...။

အစားကောင်း စားရလျှင် ချစ်ခင်သူကို သတိရမြဲပင် မဟုတ် လား... နေပါဦး သူမ အစာကော စားဝင်အောင် နေကောင်းရဲ့လား။ ရေအေးနှင့် မျက်နှာထွက်သစ်နိုင်အောင် အားအင်ကော ရှိပါရဲ့လား။ အကြော်ဖိုဘေးနား ထိုင်နေသော စိတ်သည် ပူလာ၏။ အနွေးထည် မပါသော လူကတော့ အေးခဲနေခဲ့၏။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကွာ... မန္တလေးပဲကြော်သုံးခုနဲ့ အချဉ်ရည်ထုပ် ကလေး ကြောင်ကလေးအိမ်ရှေ့ ခြံတံခါးတွင် ဘယ်သူမှ မသိအောင် သွားချိတ်ထားခဲ့မယ်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်စဉ်တွင်...

ကျွဲကနဲ ခြံတံခါးသံပန်းကြိုး ပွင့်လာ၏။ အနွေးထည်၊ မာဖလာနှင့် ဘူးဒါးကြိုး ထွက်လာ၏။ လက်ထဲတွင်လည်း ဒုတ်ကောက်ကြိုးနှင့် အကြည့် ကလည်း... ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် အကြော်တဲဆီ ရောက်လာ၏။

ကြောက်လန့်အားငယ်စိတ်က သူ့ကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေသည်ဟု ထင်လာ၏။ အင်အားကြီးသူကို ကြောက်တတ်သောစိတ်သည် ငယ်ထိပ်ကို စူးဝင်၍လာ၏။ သူ့သမီးကို လာပစ်မှားမိနေပါလားဟူသော အငြိုးခံစိတ် သည်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သားသမီးပီပီ မလုံမလဲ ခြောက်ခြားလာ၏။

ပြောနေရင်း ကြည့်နေရင်းပင် အကြော်တဲဆီ ဆင်းချလာသည်။ သူ့ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ ရေနွေးခွက်ကို ကောက်မော့လိုက်၏။ ဟိုက်!... မှားပြီ။

“မဒွေးဖြူ... ကျုပ် လမ်းလျှောက်က ပြန်လာရင် အကြော်ဝင်ယူ မယ်၊ ထုံးစံအတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရုံပိုင်ကြီး”

ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားမှ ကမန်းကတန်း ထပြီး ကုက္ကိုပင်အကွယ် သို့ ပြေး၍ ဝေါကနဲ ထွေးချလိုက်ရသည်။ ရဲပဒေါင်းခတ်နေသည့် ငရုတ်သီး

စပ်စပ်နှင့် အချဉ်ရည်များ၊ ပါးစပ်တစ်ခုလုံး ပူစပ်ကျန်ခဲ့။ (အချဉ်ရည်ကို ရေနွေးပန်းကန်လုံးနှင့် ထည့်ထားသည်လေ)

တတိယ ကပ္ပာပျက်သောနေ့

အကြော်တဲကိုပင် ခြေကုတ်စခန်းအဖြစ် သူ့ရွေးချယ်လိုက်သည်။ နှင်းတောထဲဖြတ်ပြီး ခြေကုတ်စခန်းသို့ဝင်တော့ မီးမွှေးတုန်းပင်ရှိသေး သည်။

“မင်း ဝေါလမ်းက ကြင်ကြင်သားလေး မဟုတ်လား!”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒွေးဖြူ”

“အံ့မယ်... မင်းက ငါ့နာမည်တောင် သိနေပါလား”

ဟဲဟဲ... မနေ့က ဘူးဒါးကြိုး ခေါ် သွားတာလို့တော့ ဘယ်ပြော ခလဲနော့။

“ဒေါ်ဒွေးဖြူ အကြော်စုံဟာ မင်းသမီးနဲ့ ကြော်ငြာစရာ မလိုပါ ဘူး အနီးရဲ့”

ခြေကုတ်စခန်းများနှင့် ပြေလည်နေ၍ ကြိတ်ဝမ်းသာနေမိသည် ထင်းတောင် မီးမတိုနဲ့ ဝိုင်းခွဲပေး၊ ရေခပ်ပေး လုပ်လိုက်သေးသည်။

မီးတောက်အောင် ယပ်ခပ်ပေးနေစဉ် အုတ်ရေကန်ပေါ် လက် တလေးတစ်ဘက် ရေခွက်တင်ပြီး ပြန်ရွတ်သွားသည်ကို သူ့အင်ဂယ်(လ်) ဖြတ်ကနဲ မြင်လိုက်ရသည်... တစ်သန်းကြေး လောင်းရသည်။ သူ့ဘယ် လက်ကလေး။

ဒါ ကြောင်ကလေး၏အင်မတန်လှသော ဘယ်လက်ကလေး၊ လက်သည်းနီလေးတွေ အရောင်ခဏခဏ ပြောင်းဆိုး၍ တသသ ထားလှ ခို့သော ကြောင်ကလေး၏(လက်ကောက်ဝတ်၊ လက်ဝါး၊ လက်ဖမိုးနှင့် လက်ချောင်းဖောင်းဖောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေ၊ လက်သည်းခွံ သို့မဟုတ် မျော့မျော့လေးတွေနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော) ဘယ်လက်စစ်စစ်လေး ဖြစ်ပုံ သည်။ ကြောင်ကလေးကလည်း သူ့လို ညာသန်ပင်ဖြစ်သည်။

ထမင်းစားသောလက်ကို ကောင်မလေးတွေ သ၊လေ့မရှိဘဲ
ချောင်ကလောင်ထဲထိ ဟိုဟာဒီဟာလုပ်သော လက်ကိုမှ ဘာကြောင့်
တသသ လုပ်လေ့ရှိသလဲ သူမသိ။ သူ့သိသည်မှာ ဇောလောဆယ် ကြောင်
ကလေးအိမ်သို့ မှာနေကျ(ထုံးစံအတိုင်း) အကြော်သွားပို့ချင်နေသည်။

ကြောင်ကလေးပင် ထွက်ယူမှာ သေချာသည်။ ထွက်ယူလျှင် ပြီး
ပြမည်။ နေကောင်းပြီလားဟု မေးမည်။ အခြေ အနေကောင်းပါက စာအုပ်
တွေ ပေးလိုက်လေ။ နောက်ကျတဲ့စာတွေ တို့ ကူးပေးထားမယ်ဆို သူ့ကျော
တင်စွာ ပေးလိုက်မှာပါပဲ။ သူ့လက်ရေး အလှဆုံးနှင့် တစ်ညလုံး အမုန်း
တူးပေးမည်။

ကျောင်းတက်တဲ့နေ့ကျတော့... .

ခင်မင်သွားပြီး မုန့်စေ့တန်းမှာ သူမက တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးမည်။
ပိုက်ဆံအတင်းလုရှင်းရင်း သူမကို အနိုင်ပေးလိုက်မည်။ မနက်ဖြန် ကျွန်
တော် ရှင်းအလှည့်နော်ဆိုရင် နောက်နေ့ မုန့်အတူတူ စားဖို့ “အော်တို”ပင်
ဖိတ်ကြားပြီးသားဖြစ်သွားမည်။

စိတ်ကူးနှင့် ရိုက်သောဖဲက ဂျိုကာတွေချည်း ဆွဲတိုင်း တက်နေ၏။

ပထမဆုံး ကျလာသော အကြော်ပူပူတွေကို အင်ဖက်နှင့် ထုတ်၍
သင်ကြားနှင့် ဒေါ်ဒွေးဖြူက ချည်ပေးသည်။ ချည်ရည်ထုတ်ကလေးကို
ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ထည့်၍ သားရေကွင်းနှင့် ထိပ်စုချည်သည်။ ဒေါ်
ဒွေးဖြူက မှာသည်။

“အိမ်ရှေ့ခြံတံခါးမှာ ခြင်းတောင်းလေး ချထားတတ်တယ် သား”

တဲ့။ တရားဝင် ခြံရှေ့သွားခွင့် လိုင်စင်ဖြစ်သော အကြော်စုံနှင့် အချဉ်ထုတ်
ကိုင်၍ တိုက်ပွဲဝင်သူရဲကောင်းတို့၏ ခြေလှမ်းမျိုးနှင့် ရင်ကော့၍ ခြံရှေ့
ရောက်လာသည်။

ခြံတံခါးက သံပြားကပ်သံပန်းတံခါးဖြစ်သည်။ တံခါးအပြင်တွင်

ဆွဲခြင်းတောင်းလေးတစ်လုံး ချထားသည်။

သူ့ထက် ဝီရိယကောင်းပုံရသော နို့ကုလားကြီးက နွားနို့ပူလင်း

ဘယ်အချိန်က လာထည့်သွားသည်မသိ။

ခြင်းတောင်းထဲ အကြော်ထုတ်နှင့် အချဉ်ရည်အိတ်ကလေး
ခပ်သာသာ ချလိုက်သည်။

ဘာဆက်လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ. . ဟုတ်ပြီ. . လူခေါ် ခေါင်း
လောင်းကြီးလေး တွဲလောင်းကို တွေ့သည်။ ခပ်သာသာလေး နှစ်ချက်. .
သုံးချက်ဆွဲကြည့်သည်။ အိမ်ထဲမှာတော့ ခေါင်းလောင်းသွားမြည်သည်။

ခေါင်းလောင်းမဟုတ် ဆည်းလည်းသံလေး ဖြစ်သည်။ သာယာ
နာပျော်ဖွယ် ကောင်းလှသည်။ နောက်နှစ်ချက် ဆက်ဆွဲသည်။ ပွင့်လာမည့်
သံပြားကို နားကလေး အသာကပ်မိသည်။ ရင်ခန့်သံတွေ ပိုမြန်လာသည်။
ကြောင်ကလေးခြေသံကို တဖြတ်ဖြတ် ကြားနေရပြီလေ. . . ။

“ကျွီး. . .”

တိမ်ညိုကြားက သွားကနဲ ထွက်လာမည် လမင်းကို မျှော်သလိုမျိုး
သံတံခါးကြားက. . .

ဝုတ်!! . . .

“ဟမလေး!! . . .”

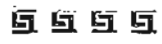
ကြောင်ကလေး မဟုတ်. . . ဒွေးကြီး။ အယ်လ်ဇေးရှင်းဒွေးကြီး။
နည်းနည်းနောနော အကောင်ကြီးမဟုတ်။ လျှာကြီးတစ်တောင်လောက်နှင့်
ကြောက်စရာအစွယ်ကြီးတွေ ဖွေးကနဲ။

သူ့ လန့်ပြီး နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်မိ။ အသက်ပင် မရှုမိဘဲ
မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြည့်နေမိသည်။

ဝုတ်!! . . .

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်အောင် တစ်ချက်ဟောင်ပြီး ခြင်းတောင်း ဟို
တိုက်၍ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ဟူး. . ခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိ။ တံခါးလည်း
ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ပိတ်။

ဂျိတ်!! . . .

www.burmeseclassic.com

ထို ထောက်ပံ့ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လည်လိပ်၍ ဦးခေါင်းက ငုံ့နေမည်နော်။
(အနေကြီးပါသည် ကိုယ့်ဆရာ၊ မြင်အောင် ကြည့်ပေးထားပါ)

ဟော... တံတားပေါ် ကြောင်ကလေး ခြေချပါလေပြီ...
တံတားသည် သိမ်ကနဲဖြစ်သွား၍... မဟုတ်ပါ။ တံတားသည် အလွန်
ခိုင်ခံ့ပါသည်။ သိမ်ကနဲ ဖြစ်ရခြင်းမှာ...

ထိုခဏ၌ ထူးခြားသောခံစားချက်တစ်မျိုး ဝင်လာသောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုခဏ၌ တံတားတစ်ခုလုံးသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်
အပိုင်း တစ်ခုလို ဖြစ်သွားပြီး ချစ်သူနင်းဖြတ်ရန် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
ချခင်း လိုက်သည်ဟု နှစ်နှစ်ကာကာ ယုံကြည်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့နှလုံးသား... သူ့အသွေးအသား... သူ့အရေပြားပေါ်...

ချစ်သူနင်း၍ လျှောက်လာသည်ဟု ထိသိခံစားနေရသည်။

ထိုထိသိခံစားချက်သည်လည်း ကြည်နူးကျေနပ်မှုအတိနှင့် သူ၏
ပီတိအဖြစ် နှလုံးအိမ် တသိမ်သိမ်ဖြစ်နေ၏။ ဖြစ်နေချေ၏။

ချစ်သူ နောက်သုံးလှမ်းဆို သူ့ကို ဖြတ်သန်းတော့မည်။

ပထမတစ်လှမ်း...

ငဲ့ထားသောကြမ်းခင်းထဲ ဖြူဖွေးဖောင်းအိသော ခြေဖမိုးလေး
ထိုးဝင်လာ၏။ သဲကြိုးဖိထားသဖြင့် အစ်ထွက်နေသော နောက်ခြေဖမိုး
လေး ထပ်တိုးဝင်လာပြန်၏။

ဒုတိယခြေလှမ်း...

ခြေသည်းနီတွေ ပြောင်စင်အောင် ဖျက်ထားသော ဖွေးလက်
သန့်စင်သည် ခြေချောင်းလေးများ။

တတိယခြေလှမ်းအဖြစ် ဖြတ်သန်းချိန်မှာတော့...

ဖြတ်ကနဲ... (ဖြတ်ကနဲဆိုရုံလေးပါ)

သူမ၏ထဘီအောက်နားစနှင့် သူ၏အုန်းနှစ်ပင်အစလေး...

ထိခတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ မဆိုစလောက် ဖျတ်ကနဲလေး ထိခတ်ခြင်းပါ။
သူ့ဘဝ၌ ချစ်သူနှင့် အနီးကပ်ဆုံး ထိစပ်ပတ်သက်ဖူးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အမှတ်တရလည်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

နှစ်ယောက်စာသာ တည်ဆောက်ခဲ့သော တံတားသခင်ကို ကျေး
ဇူးတင်မိသည်။

အိမ်ကို အပြေးပြန်၍... ထိုအုန်းနှစ်ပင် လုံချည်လေးကို တချိ
တသေ ခေါက်သိမ်းပြီး အခြားကျောင်းစိမ်းလုံချည်တစ်ထည်ကို လဲဝတ်
လိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့က ပျော်လွန်းသဖြင့် ခါးတောင်းပြောင်အောင်ကုန်ကုန်၍
ကျောင်းမတက်ခင် တောလုံးဝင်ကန်ပစ်လိုက်သေးသည်။ မကန်တာကြာ၍
မောသော်လည်း အကောင်းဆုံး ကစားနိုင်ခဲ့သည်။

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးမှ ခွေးသုတ်ပြီး ရေအိုးစင်သို့
အပြေးတစ်ပိုင်းအလာ၌...

“ဟိုက်!...”

နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင် မြင်လျှင်တော့ သီချင်းရေးတော့မှာပဲ။

“ရေကြည်သောက်လျှင် မြင်ရမလောက်ပင်”

ကျောင်းရေအိုးစင်တွင် ကြောင်ကလေး ရေသောက်နေသည်။

သူ့ခဏရပ်ငေးပြီး သူ့မ သောက်သွားသော ရေခွက်လေးနား အပြေး
ချဉ်းကပ်သွားကာ ရေခွက်လေးကို ကိုင်ကြည့်သည်။ ဒန်ရေခွက် ပိန်ချိုင့်
တလေးမှာ သူမ၏နှုတ်ခမ်းနီရာလေး စွန်းထင်းနေ၏။ သူ့ တယုတယ
နမ်းကြည့်သည်။ မွှေးကြိုင်နေ၏။ ရင်ခုန်ရပါသည်။ ဟိုဒီကြည့်ပြီး ဘယ်သူ
မှ မသိအောင် ဝှက်ယူ၍ Desk ထဲ ထည့်ထားလိုက်မည်။ အခြားရေအိုး
စင်က ခွက်နှင့် ရေသောက်ရင်း...

အင်း... နောက်နေ့ ကြွရည်သုတ် ရေခွက်တစ်လုံး လျှာဒါန်း
တုသိုလ်ယူရမယ်... ဤသို့ပြုရ... ကောင်းမှုအဖို့ဘာဂကိုလည်း ကြောင်
စာလေးကို မျှဝေမှ သဘာဝကျမှာပေါ့... နော့ သူပေးတဲ့ ကုသိုလ်လေ
ထိုနေ့ကစ၍ နေပျော်ဖွယ် ကမ္ဘာကြီးသည် သူ့အတွက် သစ်ဦး
ရင်း သစ်နေခဲ့တော့မည်။

www.burmeseclassic.com

မထင်မှတ်ဘဲ
သင့်ပါးစပ်ထဲက
တစ်စုံတစ်ရာ(ပွက်ကန်)
ထွက်ကျလာနိုင်သည်

- ◆ အမေထွက်ကျလာနိုင်သည်
- ◆ ဘုရားသခင် ထွက်ကျလာနိုင်သည်
- ◆ ပလုတ်တုတ်နှင့်
- ◆ မိန်းမတစ်ယောက်၏
ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတစ်ခု
ထွက်ကျလာနိုင်သည်။

ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး... (ဒုတ်ကန်)
သင်... ခလုတ်တိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာနိုး(၅)

“သားရေ... မေမေ ဈေးထဲမှာ မောင်မြင့်ဆွေနဲ့ တွေ့လာတယ်၊ မင်းရောက်နေကြောင်း ပြောလိုက်တယ်”

“ဟာ... သူ့ဆီ မလာလို့ ဆဲနေတော့မှာပဲ”

“သူက ရှေ့နေဆိုတော့ သိပ်မအားဘူးတဲ့... လာမယ့်တနင်္ဂနွေမင်းကို အိမ်ကပဲ စောင့်နေဖို့ မှာတယ်... သူလာခဲ့မယ်တဲ့”

“သူကော ကလေးဘယ်နှစ်ယောက် ရနေပြီလဲ မေမေ!”

“သမီးနှစ်ယောက်... တစ်ယောက်က ခြောက်တန်း၊ အငယ်မတ... သုံးတန်းထင်တာပဲ”

“ခင်စန်းဦးနဲ့ပဲ ရတာနော်”

“ငယ်ချစ်တွေပဲကွယ်... ညားရမှာပေါ့... ငါ့သားလေးသာ”

မေမေ တွေကနဲ့ဖြစ်သွားသည်။ အဝေးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“အိုးဆက်သစ်အကြောင်း စကားဆက်လာမည်စိုး၍... ”

“မေမေ... သားငယ်ငယ်က ဘဝကို ခဏပြန်လို့ချင်လို့... ”

၆၂ နတ်ရွာမိုး

ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ဦးမယ်နော်... မနေ့က Booking လုပ်ခဲ့တယ်”

“မိုးရွာမယ် သား... ကားတော့ ယူသွား... ငါ့သားလေး တင့်တင့်တယ်တယ်ဖြစ်နေတာကို အမေ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားခွင့် ရှိပါတယ် ကွယ်”

မေမေစကားက ငြင်းပယ်စရာ မကောင်းပါ... သူကားမောင်း၍ ရုပ်ရှင်ရုံဘက် ထွက်ခဲ့၏။
အလို!...။

အဆင့်မြင့်ဆိုတဲ့ စကားလုံးက ဒီမြို့လေးထိအောင် ပေါက်ရောက် နေပါပေါ့လား၊ အဆင့်မြင့်ရုပ်ရှင်ရုံဆိုပဲ...။

ရုပ်ရှင်ရုံကို နည်းနည်းကျော်ပြီးမှ မြို့ယောင်ဆောင်ထားသော အဆင့်ခပ်နိမ့်နိမ့် ပလက်ဖောင်းနံဘေး၌ ကားရပ်ရန် နေရာရသည်။

မိုးသည် ညှို့တက်လာ၏။
ကားပြတင်းတွေ ခလုတ်နှိပ်၍ ပိတ်လိုက်သည်။
ထိုစဉ်...။

လမ်းတစ်ဘက်ခြမ်းရှိ မိနီဇားကက်ရှေ့၌ SuperRoof ကားလေး တစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။

ကားတံခါးခလုတ်ကို လက်ကလှမ်းရင်း ခလုတ်သို့ပင် အမြင်ကို ရွှေ့လိုက်မိစဉ်...။ ဖြန်းကန် ဖြစ်သွား သောအကြည့်က(သူ့ဘက်ခြမ်းသို့) SuperRoof ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူဆီ တန်းကန် ပြန်ရောက်၏။

ဟင်!!...။ ကြောင်ကလေး...။
ကြင်... မြ... အေး...။
အသည်းနှလုံးသည် အေးကန်ဖြစ်သွား...။

လောကကြီးတစ်ခုလုံး DVD စက် Pause ခလုတ်ဖမ်းနှိပ်ခံ လိုက်ရသလို ထိုးရပ်သွား...။
ငှက်တွေပင် လေထဲ တန်းလန်းကြီး ထိုးရပ်သွားသည်ဟု ထင် လိုက်ရတော့သည်။

လှုပ်ရှားနေတာဆို၍ ကြောင်ကလေး၊ သူ၏ကြင်မြအေး တစ်

ယောက်သည်ပင် ရှိတော့သည် ထင်သည်။ ကားပေါ်က ဆင်းပြီးမှ ကားထဲ တစ်စုံတစ်ရာကို လှမ်းယူနေပုံရသည်။ ထိုခဏ၌ ကားဟိုဖက်ခြမ်းက မြို့ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက် ‘ဂျိတ်’ကန် တခါးပိတ် သံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာပြီး...။

ရပ်ထားသော သူ၏ Surf ကားကို မြို့ထဲတွင် မမြင်ဖူး၍ ထင်သည်။ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ သူ အလိုလို ဇက်ပုဝင်သွားသေး၏။ ငါ့လေကမုန်ကို ဖြတ်ပြီး သူမမြင်နိုင်ပါဘူးဟု သတိရမှ ကြင်မြအေးက အသေအချာ လှမ်းကြည့်မိသည်။

အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဆွဲယူပြီး သူမ ခါးဆန့်သည်။
မဆိုစလောက် ဝလာသည်မှလွဲ၍ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သောအလှ နှင့် တင့်တယ်ပြီးရင်း တင့်တယ်နေသည်။

ဝတ်ထားသော ဘီဘဲလ်လုံချည်အိဖျော့ဖျော့က ပို၍အချိုးကျနေ သော ခန္ဓာကိုယ်ကို အတိအကျ ဖော်ပြနေသည်။ အပေါ်အောက် ရွေးချယ် ထားသော စိမ်းစားငပိအရောင်က ပန်းရောင်သမ်းသော အသားဝါဝါနှင့် လိုက်ဖက်နေ၏။ အပေါ်အကျိုလက်ပြတ်ကြောင့် လက်မောင်းနှင့် ပခုံးသား သခင်ကထက် အိအိဖိုင်ဖိုင် ပြည့်ပြည့်ခန့်ခန့်ဖြစ်နေ၏။

ချောက်...။

ပုဂ္ဂိုလ်က မိုးပေါက်ကျမလာသေးပါဘဲ ချောက်ကန် ပွင့်လာသော လက်ထဲက ထီးဖြင့်မိုးပေးပြီး မိနီဇားကက်ထဲ တွဲဝင်သွားလေသည်။ ကျော့ ဖြင်သည် လှဆဲပင်။ ချက်ချင်းပင် အာခေါင်တွေ ခြောက်ကျန်ခဲ့သည်။

သူ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ရောက်လာသည်မသိ။ သူ့ခံ တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ရေသန့်ဗူး အေးစက်စက် လက်ထဲ ရောက်နေသည်။ ဘယ်လောက်နှင့် ဘယ်နေရာတ ဝယ်ခဲ့မှန်းလည်း မသိ လေတော့။

ရေသန့်ဗူး တစ်ဝက်ကျော်ကျော်ကို မနားတမ်း မော့သောက်လိုက် မိသည်။ ရေအေးဝင်သွားမှ စိတ်သည် ပြန်လည်စုစည်း၍ ရလာ၏။ အာနာပါနကို သတိရ၍ ဝင်လေထွက်လေကို နှာသီးဖျားပေါ် တင်၍

“ကားထဲက အတူတူ ထွက်လာတယ်ကွာ၊ ထီးမိုးပေးတယ်၊ မိနို
မားကက်ထဲ အတူတူဝင်တယ်၊ ပြီးတော့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ရောက်လာတယ်”

“ဟ... အဲသလောက်နဲ့ သူ့ယောက်ျားဖြစ်ရောလားကွ!...
ဒီလောက်နဲ့ သက်သေ Evedence မခိုင်လုံဘူး”

သူ့လက်ဖက်တစ်ဖွန်း ကော်စားလိုက်ပြီး ရေခဲခဲကြမ်း သုံးပန်းကန်
ငဲ့လိုက်ရင်း...

“လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်ကျော်က... ငါသတင်းစာမှာ စေ့စပ်ကြောင်း
လမ်း သတင်းဖတ်ရတယ်လေ... သူ့ယောက်ျားက တောင်ကိုဗီးယား
S.R.S လိုင်းက သင်္ဘောအရာရှိပဲ”

မြင့်ဆွေ ရေခဲခဲကြမ်းမှတ်ရင်း...

“နေပါဦးကွ... စေ့စပ်တာနဲ့ အိမ်ထောင်ကျရောလား!”

မေမေက ခပ်ပြုံးပြုံးသာ ကြည့်နေသည်။ စကားဝိုင်းထဲ မဝင်

“ဟာ... ပိုကာရ၊ သူကလည်း ဆရာဝန်မ၊ တိုက် သင်္ဘောအရာရှိ
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ကြော်ငြာပြီးမှ ဂုဏ်သိက္ခာအရ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ပဲ
ရှိတော့တာပေါ့ကွ... နာမည်ပျက်ခံပါ့မလား!”

မြင့်ဆွေက လက်ဖက်သုတ်ကို ပလုပ်ပလောင်း ဝါးရင်း...

“အဲဒီကိစ္စ သူ့အိမ်က စီစဉ်တာတွေ၊ ရုပ်ငြိမ်းကတော် ဒေါ်ခင်ရွှေ
မသေခင် စီစဉ်ခဲ့တာ၊ သတင်းစာထဲမှာ ပါတဲ့အထိ မင်းကြောင်ကလေးက
ငြင်းတုန်းပဲ... နောက်ဆုံး အယ်လိုဇာတ်သိမ်းလဲ သိလား!”

“မင်းကလည်း ရှေ့နေပီသနေပြန်ပြီ၊ စကားထောက်တွေ...
စကားတုတ်တွေ လာလှမ်းမနေနဲ့... ဒဲ့ပြောစွာ... ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ
အဲဒါ ငါ့သေရေးရှင်ရေးကွ”

“ဒေါ်ခင်ရွှေ နှလုံးရောဂါနဲ့ ဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း...”

မြင့်ဆွေက မေမေကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ရမလား ဟူသော
စကားမဲ့မေ့ဒနှင့် သဘောထား တောင်းခံသည်။ ဒေါင်းကို မသိမသာ
ငြိမ်ရင်း မေမေက ပြုံး၍ လက်ဖက်ခွန်းပေါ်က ယင်ကောင်ကို မောင်းထုတ်
သည်။

“အဲဒီစေ့စပ်ကြောင်းလမ်းကိစ္စ မကြေညာပဲ ပျက်သွားတယ်ကွ”
သူ အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ကိုယ်၏ ရေ ခဲ ခွဲ တိုင်လီထိမိ
ခန်း ကိုယ့်ဘာသာပင် မသိလိုက်။

“ကြင်မြအေးက စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ဖျက်သိမ်းဖို့ ခိုင်လုံတဲ့ အ
ကြောင်းပြချက် ဆွဲထုတ် ပြုလုက်တယ်လေ...”

သူ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။ မြင့်ဆွေ သူ့စကားကို
ဆက်သည်။

“ခေတ်မီသူတိုင်း လက်ထပ်ခါနီးမှာ ကျန်းမာရေး ဆေးစစ်ကြ
စာယံလေကွာ၊ ဒီအခွင့်အရေးကို ဆရာဝန်မပီမီ ကြင်မြအေးက တောင်းဆို
ခွင့် ရှိနေတာပေါ့”

“အဲဒီတော့...”

ရှေ့နေက လက်ဖက်ဝါးပြီး ရေခဲခဲတစ်ပန်းကန်လုံး ကုန်အောင်
မှတ်သောက်ခြင်းအားဖြင့် သူ့စကားကို တန်ဖိုးမြင့်နေပြန်၏။ သူသည်ခံရ
ပေတော့သည်။

“အဲဒီတော့ တိုသင်္ဘောသားဘက်က တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကိစ္စတွေ
ဘွားကနဲ့ ပေါ်လာတော့တာပေါ့”

“ဘာ... ဘာကိစ္စလဲကွ!”

“မင်းကလည်း... ဒေဒွေးနဲ့ ခွန်းဝေးနေပြန်ပါပြီ H.I.V Positive
ဗျာ... ဘယ်သူ့ ယူမှာလဲ!”

“ဟာ... စိတ်မကောင်းစရာပဲကွာ”

“ဟာ!!... ဘာကို စိတ်မကောင်းရမှာလဲ... ပပေပေဂျီ ဂျီဆိုပြီး
မင်းထဲက ရမှာကွ... ငါ့နောက်ဆုံးကြားရတဲ့သတင်းက ရောဂါပေဒ
ပါရဂူဖြစ်ပြီး ကြင်မြအေး တောင်ကြီးစပ်စံထွန်း ဆေးရုံမှာတဲ့... မင်း
တစ်နေ့ကတွေ့တာ သေချာလို့လား!”

“ဟေ့ကောင်... ငါ သူ့နောက်စေ့လေးတောင် အလွတ်ရနေတဲ့
ကောင်ပါကွာ၊ သူ့အယူထားတဲ့ ယောက်ျားကလည်း ဖြူဖြူချောချောပဲကွ
သူ့ကိုလည်း တော်တော်ချစ်ဖို့ရတယ်”

“မေဖြူ... သူ့ယောက်ျားယူရင် ငါ့သိကိုသိရမယ်ကွာ... နို့ပိုင်ကြီးက ငါ့ကို သူ့မိသားစုရေနေလို သဘောထားတာကွ... ပင်စင်ယူခါနီးတော့ ဘူတာလမ်းက တိုက်အိမ်ကြီးကို ငါနဲ့ဝယ်ခဲ့တာ... ”

ကဲ!... ငါမေးမယ်... သူ့အိမ်ထောင်ကျတာတောင် မင်းက မေတ္တာပို့တုန်းလို့ အမေကြင်က ပြောတယ်... ဆိုတော့ကွ... သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဆို... မင်း ဆက်မကြိုးစားတော့ဘူးလား!”

သူ ချက်ချင်းပြန်မဖြေ။ စကားလုံး ရွေးနေ၍ဖြစ်သည်။

“ပိုကွ... ပိုကွ... မင်း မေတ္တာနဲ့တဏှာ မကွဲသေးဘူး သူငယ်ချင်း အေးကွ... မေတ္တာနဲ့ တဏှာကလည်း ပါးပါးလေးပဲ ကွဲတာကိုကွ... သူ့အကျိုးကို လိုလားတာ... သူ့ပျော်ရွှင်တာကို လုပ်ပေးချင်တာ... သူ့ကောင်းစားတာကို မုဒိတာပွားတာ... ဒါကို မေတ္တာလို့ ခေါ်နိုင်ပေမယ့် သူ့ပျော်ရွှင်တာ၊ သူ့ကောင်းစားတာကို တွေ့ချင်မြင်ချင်လာရင် ခပ်ပါးပါး တဏှာ ကပ်လာပြီကွ... ”

သူ့ပျော်ရွှင်တာ သူ့ကောင်းစားတာကို ကြည့်ပြီး အဲသလို မြင်နေ တွေ့နေရမှ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာမယ် ကိုယ်တွေ့နပ်နေမယ်ဆိုရင် အဲဒါ ကိုယ့်ဖို့ ပါလာပြီ... အဲဒါမှ ငါပျော်ရွှင်မယ်ဆို သေချာတယ်... တဏှာပဲ”

မေမေက ရေနှွေးငွဲပေးရင်း စကားဝိုင်းထဲ ဝင်လာသည်။

“ဗုဒ္ဓလက်ထက်တော်အခါက... ‘သံဃာရက္ခိတ’ ရဟန်းရဲ့ ကျောင်းသင်္ခန်းနားမှာ သမင်မတစ်ကောင် သားဖွားတယ်... သမင်မဟာ သားငယ်ကို မေတ္တာကြီးမားလွန်းလို့ သားနားက မခွာဘဲ အစာရေစာ တောင် ထွက်မစားလို့ ကိုယ်ကျိုးနည်းရတယ်... အတူသီတင်းသုံးဖော် ရဟန်းက ဒါကို မေတ္တာလို့ မြင်တယ်... ”

‘သံဃာရက္ခိတ’ ရဟန်းကတော့ ဒါကို တဏှာလို့ ဆင်ခြင်မိပြီး ကျင့်ကြံရာက ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်... အတူနေ ရဟန်းကိုလည်း တရား ပြနိုင်ခဲ့တယ်... သားပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပုထုဇဉ်မှာတော့ လိုအပ်တဲ့ ကပ်ညှိမှုတဏှာ ရှိသင့်သလောက် ရှိကိုရှိရမှာပေါ့... သားရဲ့”

“အမေကြင်သားက အရိယာလား... စုဋ္ဌသောတာပန်လား”

ဖြစ်နေပြီလားမှ မသိတာ... ပုထုဇဉ်အဆင့်တော့ ဘုတ်မယ် မထင်ဘူး”

“ပုထုဇဉ်ပါပဲကွာ... ဒါပေမယ့်... သိလော့ဟဆိုတဲ့ အမေခေါက် တစ်မျိုးကြောင့် ဖိုနဲ့မ အိမ်ထောင်သားမွေးကိစ္စတွေ ဖြစ်လာတာတို့ ငါသိတယ်... မေတ္တာဆိုတာကတော့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ဖြစ်ပါစေ ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးပဲ ဘယ်လောက်လှသလဲ... တဏှာကင်းတယ် လွတ် လပ်သန့်စင်တယ်”

“အေး... တို့ကတော့ ပုထုဇဉ်တွေပဲ ဆိုတော့ကွ... အိမ် ထောင်သားမွေး မှူးဆက်သစ်အရေးအတွက် ရွေးစမ်းတဲ့ ငအောင်ထွဋ်ဆို မင်းဘယ်သူ ရွေးမလဲ!”

“ပြောနေရသေးလားကွာ... ငါ မပိုင်ဆိုင်ရတာတောင် မေတ္တာ ပို့နိုင်သေးတာပဲ... မင်းသဘောပေါက်ပါတယ်... ငါ့ဘဝမှာ ဒီတစ် ယောက်ပဲ ရှိခဲ့တဲ့ဥစ္စာ”

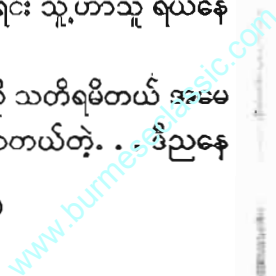
စကားဝိုင်းသည် ခဏတာ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ...

“အင်း... မင်းက ပညာတော်သင် သွားပြီး ပြန်လာတော့... နိုင်ငံတော်စီမံကိန်းထဲ တန်းဝင်ပြီး နေ့မအားညမအား အလုပ်များနေလို့ ကြင်မြအေး ရှာဖွေနေနေသာသာ မြို့တောင်မပြန်အားတာ ငါသိပါတယ်ကွာ အမေကြင်ကော သားတော်မောဇိနဲ့ ရန်ကုန်မှာ မကြာမကြာ သွားသွားနေ တာပဲဟာ၊ သူ့ တိုက်ခန်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ သင့်တော်တဲ့ ချွေးမလောင်းလေး ဘာလေး... မမြင်မတွေ့ဘူးလား!”

“အမေတွေ့တာတော့ အများကြီးပေါ့ကွယ်... မြင်ပါ၊ ပညာ တတ်၊ မှူးရိုးကောင်း၊ လှပေ့ချောပေ့တွေ၊ အမေကြင် အမေကြင်နဲ့ ခင်လို့ မင်းတို့သူငယ်ချင်းကသာ တဟင်ဟင် လုပ်နေတာ၊ အဲ... မြင်ကိုမမြင် တာ...”

ပိုကွ လက်ဖက်ဝါးရင်း ရေနှွေးသောက်ရင်း သူ့ဟာသူ ရယ်နေ ရင်း...

“ဇိုးဒါးခိုင်ဂျက်(စ်)ထဲက ဟာသတစ်ပုဒ်ကို သတိရမိတယ် အမေ ကြင်ရေ၊ သားလုပ်သူတ တစ်နေ့ အမေ့ကို ပြောတယ်တဲ့... ဒီညနေ

အိမ်ကို ထမင်းစားဖိတ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို သားရွေးထားပါတယ်။ အမေရွေးကြည့်ပေးပါတဲ့...။

အဲ... ကောင်မလေးတွေလည်း ပြန်သွားတော့ အလယ်က တစ်ယောက်လို့ အမေက ပြောတယ်...။ ဟာ!... အမေတော်လိုက်တာ ဘာကြည့်ပြောသလဲပေါ့...။ ဟင်း... ဟင်း... သူ့အမေ ဖြေပုံက ရှင်းတယ်။ ဟင်း... ဟင်း... ငါကြည့်မရဆုံး ကောင်မလေး... တဲ့၊ ဟား... ဟား...။”

အမေရော သူပါ ရယ်ကြသည်။ အရင်ရပ်၍ ရေနွေးထပ်ထည့်ရန် ခရားယူ၍ အထဲ၌ မြင့်ဆွေက ထောင့်ဖြတ်မေးခွန်း လှမ်းမေးသည်။ ရှေ့နေ၏ Cross Question...။

“အမေကြင်... ကြင်မြအေးကို မြင်ဖူးလားဟင်!”
အမေကြင် တုံ့ကနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင် ဖြေသည်။
“ဟာသထဲက အမေက ကြည့်မရပေမယ့် အမေကြင်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ရအောင်ကြည့်ရမှာပဲ...။ သမီးငတ်နေတာကဲ့ကဲ့။”

အမေ အိမ်နောက်ဖေး ဝင်သွားသောအခါ မြင့်ဆွေက ခပ်ဆဆ ပြောလာသည်။

“အေးကွာ... မင်းလုပ်သက်ခွင့်နဲ့ ပြန်လာတုန်း တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ကြွင်မြအေးလည်း ပြန်ရော့နေတယ်ဆိုတော့ နဖူးစာ မြို့ပြန်လည်လာတဲ့သဘောပဲကွ”

“သူ့မှာ နံပါတ်ချိတ်ပြီးသားကြီးနဲ့ကွာ၊ နဖူးစာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး”

“ငါ့မှာ နားတစ်ထောင်လောက် ရှိတယ် မြေဖြူ မကြာခင် အဖြစ်မှန်ကို မင်းသိရမယ်”

“ဆွေပြုမျိုးပြု လာကြတဲ့သတင်းပဲ မင်းရမှာပါကွာ...။ ဟိုလူကလည်း နဖူးစာနေတာပဲ၊ မိန်းမတွေ့ ခိုက်မယ့် ဥပမိနဲ့ကွ”
ထိုစဉ်မှာပင်...။

ညော်သည်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။
“အမေကြင်”

တံခါးဝ၌ ရပ်နေသော အသံရှင်ကို ကြည့်၍ သူရောမြင့်ဆွေပါ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ အဝတ်စားထည့်သော အိတ်တစ်လုံးတို့ လွယ်၍ ပြည့်ဖောင်းနေသော ပလတ်စတစ်ဆွဲခြင်းကို တံခါးဝ ဖိနပ်ချွတ်၍ ချရင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို စူးစမ်းသော အကြည့်တစ်ချက်နှင့် ထုန်းကြည့်နေသည်။

မြင့်ဆွေနှင့် သူ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တိုင်ပင်ထားသလို ကြည့်လိုက်ကြပြီး ပြိုင်တူပင် ပါးစပ်က စကားလုံးများ အလိုလို ထွက်ကျလာသည်။ ခပ်တိုးတိုးပါ။

“တူလိုက်တာကွာ”
“တူလိုက်တာကွာ”

မေမေ ရေနွေးခရားတောင် မပါဘဲ နောက်ဖေးက မပြေးရုံထမယ် ပြေးထွက်လာသည်။

“ဟယ်... သမီး... ပွင့်၊ လာလာ...”
မေမေသည် ဝမ်းသာအားရမျက်နှာနှင့် သူမပခုံးကို ကိုင်လိုက်ပြီး ခုထားသော ခြင်းတောင်းဆီ လက်ကမ်းသည်။

“ဖယ်ပါ... အမေကြင်... အလေးကြီး...”
သူ့မကိုယ်တိုင်ပင် ဧည့်ခန်းထဲ ခြင်းကို သယ်လာသည်။ ဆက်တီပေါ် ထိုင်ချလိုက်သော မေမေရေ့တွင် ခြင်းနှင့်အိတ်ကို ချွတ်ကြည့်ရုံနဲ့ ကြမ်းပေါ် ထိုင်ပြီး...။

လက်အုပ်ကို ချီ၍ မေမေကို ဦးသုံးကြိမ် ချလေသည်။ အပွင့်အခက် ခပ်နပ်နပ်ပါသော ပါတီတိလုံချည်၊ နက်ပြာရောင် ခွင့်ရင့်နှင့် ဘာသားမှန်းမသိသော အပြာနုရောင် ကိုယ်ကြပ်လက်ရှည် အတိုက သူမ၏ ကိုယ်နေဟန်အလှကို ထင်းကနဲ ပြနေသည်။ ရွှေကြိုးနှင့်ပွင့်နှင့် လော့ကတ်သီးလေးက ရင်ညွန့်၍ ပြေးနေ၏။

မေမေကို ဦးချစဉ်...။
မဆိုစလောက် ဝင်းကနဲ မေါ်သွားသော ခါးသားလေးကိုတော့ မသောက်သား မကြည့်ချင် မြင်လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ကြောင်အမေ

၇၂ နတ်ရွာမိုး

ပြီး လက်ဖက်ပန်းကန်ဆီ ပြိုင်တူလက်ကမ်းမိပြီး ပြိုင်တူပင် လက်ရှုပ်မိလိုက်ကြသည်။

“အမေကြင်ဖို့ မေမေထည့်ပေးလိုက်တာလေ... စုံနေတာပဲ၊ အမေကြင်ကြိုက်တဲ့ ရွှေကျင်ပုဇွန်ချဉ်လည်း ပါတယ်”

“ကဲ... သမီး... ဒီမှာထိုင်၊ သားရေ... မေမေပြောပြောနေတဲ့ ခင်ပွင့်ဖြူလေ... ရွှေကျင်က...”

ဖွေးလက်စိတန်းနေသော သွားလေးတွေ လက်ကနဲ ပေါ်ရုံ ပြီးပြသည်။

“ဒါက အမေကြင်သား... အောင်ထွဋ်၊ ဟိုဘက်က သားရဲ သူငယ်ချင်း ရှေ့နေဦးမြင့်ဆွေတဲ့...”

သူတို့လည်း ပြီးပြအသိမှတ်ပြုလိုက်ကြသည်။

“ကားမြင်ကတည်းက အစ်ကိုရောက်နေမှန်း ပွင့်သိပါတယ်၊ အမေကြင်က ကားနံပါတ် တစ်ခါက ပြောထားဖူးတယ်... ရန်ကုန်မှာ တွေ့ရင် သိအောင်လို့တဲ့”

မေမေ နှစ်ခါလား သုံးခါလား မသိ၊ ရန်ကုန်တိုက်ခန်းတွင် ပြောဖူးသည်။ သူက နာမည်တောင် မမှတ်မိ၊ ရှောက်သီးနှင့် ဘိတ်ရှောက်သီးခြံကို သားအမိနှစ်ယောက်တည်း လုပ်ကိုင်နေ... ဆိုလား။ တွင်းထွက်ရွှေလည်း ကောက်သည်ဆိုလား...။

မေမေနှင့်သူမ ခြင်းတောင်းတစ်ဘက်စီ ဆွဲ၍ နောက်ဖေးဘက် ဝင်သွားသောအခါ သူမနောက်ပိုင်းအလှကို တမင်မကြည့်မိအောင် နေနေသော သူ့ကို မြင့်ဆွေက တံတောင်နှင့် တွတ်၍ လေသံနှင့်...

“ဟေ့ကောင် မြေဖြူ... ကြင်မြအေးမှာ အမွှာရှိတယ်လို့ မင်းကြားဖူးလား!”

“ဟေ့အေး...”

သူခေါင်းရမ်းရင်း နှစ်လုံးသောစကားသာ တုန်ပြန်နိုင်သည်။

“အေးကွာ... ရွှေကျင်သူတွေ လှတယ်လှတယ်နဲ့ ပြောသံ ကြားဖူးတာ၊ ခုမှ... နဖူးတွေ... ဒူးတွေ... ဟေ့ဟေ့... ခါးတွေပဲ... ဟဲ့ဟဲ့

ရွှေသားအစစ်နဲ့ သွန်းလုပ်ထားသလိုပဲကွာ... နဖတ်နေတာပဲ... မင့်ကြင်မြအေးထက်တောင် လှသေး”

သူ ဘာမှပြန်မပြောချေ၊ တုံ့လိုတာဝေ... မိုးတွင်းနေ ဖြာကနဲ ထင်းပွင့်လာ၏။

စကားဟာ ကားသည်တို့...
 ဒိန်း...လတ်တိုက်...
 ဟိုနားရောက်တော့...ဖားပြုတ်တိုက်...
 တိုး...နားရောက်တော့...တရုတ်ရိုက်...
 တွေ့တော့တို...
 ခြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ
 အရပ်ရိုက်ပါသည်။
 နာ...ရိုက်...တော့...
 ခြောက်ပါပြီလို့တော့...
 အလံတော့မှ မအော်ဘူးမှတ်...။

ဘာနား(၆)

ဝက် သားသုံးထပ်သားနှင့် ပုန်းရည်ကြီး ရောချက်ထားသည်။
 နာမည်ကျော် ရွှေကျင်ပုလွန်ချဉ်က ချဉ်ချဉ်စိမ့်စိမ့်။ ဟင်းငပေါင်းသီးများကို
 ဝုလွန်ကြားနှင့် အိနေအောင် ကြော်ထားသည်။ ဟင်းချိုက ငါးဖန်းမ လတ်
 လတ်ဆတ်ဆတ်နှင့် 'အဟမ်း' ဟင်းချိုဟု ဆိုသည်။ စပါးလင်နှင့် ရှောက်
 ရွက်၊ ရှောက်သီး၊ ငရုတ်သီးစိမ်း ခတ်ထားသည်။ သူစမ်းသောက် ကြည့်၏။
 သောက်ပြီးသည်နှင့် အဟမ်းဟု ချောင်းတကယ်ဟန်ဖြစ်သော ဟင်းချိုဆန်း
 ဖြစ်သည်။

မေမေ ညစာကို ဘာမှဝင်မလုပ်ရ။ သူမ ဒိုင်ခံ ချက်ပြုတ်သည်ဟု
 မေမေက ပြောသည်။ တကယ်လည်း ထမင်းမြိန်ဖွယ် တည်ခင်းထားသည်။
 မီးဖိုချောင်နှင့် ထမင်းစားခန်းသည် အထားအသိုတွေ ချက်ချင်း
 ပြောင်းသွားပြီး ပြောင်လက်သန့်စင်နေကြောင်း သူ သတိပြုမိသည်။
 သူမသည် ဖလော်ဆော်ဖီနှင့်(အဝေးသင်) ကျောင်းပြီးထားသည်
 ဟု သိရသည်။ ညက်ညက်ပြေပြေ လိမ်းထားသော သနပ်ခါးနံ့သည် ထမင်း

ဝိုင်းကို အုပ်ဆောင်းတစ်ခုလို အုပ်မိုးထား၏။
 မေမေ့ကို ဟင်းတွေ ဦးဖယ်အပြီး ဟင်းခတ်ဖွန်းတွေကို သူ့ဘတ်
 လှည့်၍ ချထားလိုက်သည်။ သူမကို မေမေက ပြီး၍ ကြည့်နေသဖြင့် . . .
 “အစ်ကို့ကိုတော့ ဦးဖယ်ရဲလို့ပါ အမေကြင်၊ ဝိုင်းဝိုင်းနင်း အပြု
 အမူလို့ ထင်သွားမှာပေါ့”
 ခင်ပွင့်ဖြူ၏ ပွင့်လင်းသော အပြောကို သူ ပထမဆုံး . . . ကြားဖူး
 ခြင်းဖြစ်သည်။ အံ့င်း! . . . မဟုတ်သေးဘူး။ သူ့ကားနံပါတ်ကို မေမေ
 တစ်ခါပြောရုံနှင့် သူမ မှတ်ထားသည်ဟု ရောက်ရောက်ချင်း ပြောတာက
 သူမ၏ ပထမ ပွင့်လင်းမှု ဖြစ်သည်ပဲ။
 သူ့စိတ်ထဲက သူမကို တမင်တွန်းကန်နေသောစိတ်သည် လျော့
 ပါးသွား၏။ ဇာတ်ကံပင် ဟင်းခတ်ဖွန်းကို လှမ်းကိုင်၍ ဝက်သားတုံး
 ခပ်ပြီး ပါးစပ်က အလိုလိုပင် ထွက်လာသောစကားမှာ . . .
 “အိမ်ရှင်အနေနဲ့ ဧည့်သည်ကို ဦးစားပေးတာပါ။ ဦးချတာ
 မဟုတ်ဘူးနော်”
 သူမပန်းကန်ထဲ ဝက်သားတုံး၊ ဟင်းငပေါင်းသီးကြော်၊ ပုစွန်ချဉ်၊
 ဟင်းချိုနှင့် ငါးပိရည်ပါ ဆက်တိုက်ခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ တို့စရာ
 ဟင်းဂလာချဉ်ပတ်ပါ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖျဉ်နေ၍ မေမေရော သူမပါ
 ရယ်မောရင်း . . .
 “တို့စရာတော့ ဦးစားမပေးပါနဲ့ရှင်၊ ဝက်သားလောက် ကျွန်မ
 မကြိုက်လို့ပါ”
 ထုံပိုင်းပိုင်း မာတောင့်တောင့်ဖြစ်နေသော အိုးတိုးအန်းတန်း
 ထမင်းဝိုင်းလေး ချက်ချင်းစိပြည်ရုံမက နွေးထွေးသွားတော့သည်။
 “ဟာသညာဉ်ဟာ ခင်မင်နွေးထွေးမှုကို ချက်ချင်းဖြစ်ပေါ်စေ
 တယ်တဲ့ . . . ဟုတ်တယ်နော် အစ်ကို”
 သူမ၏မှတ်ချက်ဖြစ်ပါသည်။ ပွင့်လင်းလှပါသည်။
 ရန်ကုန်တိုက်ခန်းတွင် သူမအကြောင်း မေမေပြောစဉ်က ခင်ပွင့်
 ဖြူသည် သူမတူအောင် ရိုးစင်းပွင့်လင်းသူဟု မေမေပြောဖူးသည်ကို

အမှတ်ရလာ၏။
 အင်မတန် လှတယ်ဟု မေမေ ဘာကြောင့် ထည့်မပြောခဲ့ပါလိမ့်
 ဟု တွေးရင်း ဟင်းချိုပူပူစပ်စပ်ကို မမှတ်ဘဲ သောက်ချလိုက်မိသည်။
 “ဟုရှူး . . . ဟတ် . . . ချိုး . . . ! !”
 သူ့ပါးစပ်ကို ထမင်းဝိုင်းလွတ်ရာသို့ အမြန်လှည့်လိုက်ရသည်။
 ဟင်းချိုရည်တွေ အမှုန်အမွှားအဖြစ် ထမင်းဝိုင်းဘေးသို့ လွင့်စင်ကျကုန်
 သည်။
 သူမ ဖျတ်ကန် ထ၍ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်
 ထဲ ရေထည့်ပြီး ကမ်းပေးနေသည်။ သူ့ရုတ်တရက် မယူဖြစ်သေး။ နှာနှပ်ရ
 သေးသည်။
 “အဟမ်း . . . ဟမ်း! . . .”
 သူ့လည်ဖျိုဝဉ် မွန်ထွန်ပူစပ်နေသည်။ မနက်က ရုပ်ရှင်ရုံအပြန်၌
 မီးမိခဲ့၍ ဖျားချင်သလိုလိုဖြစ်နေတာတွေ ယူပစ်သလို ပျောက်သွားပြီး
 ချွေးတွေ စိမ့်ထွက်လာသည်။
 “မှတ်ပြီး နွေးမှ သောက်တာတောင် လည်ချောင်းရှုလို့ အဟမ်း
 ဟင်းချိုလို့ ခေါ်တာသားရဲ့”
 ရေယူသောက်လိုက်မှ နည်းနည်းပြေလည်သွား၏။
 “အဟမ်းဟင်း မဟုတ်တော့ဘူး မေမေရေ . . . ဟုရှူးဟင်း . . .
 ဟုရှူးဟင်း . . .”
 “အပြည့်အစုံ နာမည်ပြောင်းရရင်တော့ ဟုရှူး . . . ဟတ်ချိုးဟင်း
 ပေါ့နော့ အစ်ကို”
 မိသားစုဆန်သော ထမင်းဝိုင်းလေးသည် မြိန်ယုက်ရုံမက
 ဖျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုအတိဖြစ်၏။
 ထမင်းစားပြီးသောအခါ ရွှေကျင်သီးမွှေးနှင့် ပုစွန်ဆီကို တို့စား
 သော အထူးအဆန်း အချို့ပွဲ တည်ခင်း၏။ အအီပြေစေရန် ရွှေကျင်ဘိတ်
 ရှောက်သီး(ကျွဲကောသီး) ခြံထွက်ကို အမွှာသင်ပြီးသား ရေခဲသေတ္တာထဲက
 သူမ ထုတ်ပေး၏။ ရွှေကျင်ထွက် ရှောက်ပျားရည်ကလည်း ကိုကာကိုလာ

နှင့် မလဲနိုင်ပါချေ။

“သား.. မင်းနှမကို မဟာဝိဇယဘုရား လိုက်ပို့ပေးလိုက်ဦး၊ တိပိတ
လေးရဲ့ တစ်ဆူတည်းသော သမိုင်းဝင်စေတီပဲ၊ အုရင့်နှောင်မင်းတရားကြီး
တည်ထားခဲ့တာလေ.. .”

မေမေပို့ပြီဟု သူထင်သည်။

“ဟိုတစ်ခေါက်က အမေကြင် လိုက်ပို့ပြီးသားလေ.. . ကျွန်မ
အစ်ကိုကား စီးဖူးချင်ပေမယ့် ကျွန်မနဲ့ တွဲသွားတွဲလာလုပ်ရင် အစ်ကို
လာဘ်ပိတ်သွားလိမ့်မယ်၊ မြို့က ကျဉ်းကျဉ်းလေးရယ်.. .”

သူ့စိတ်ထဲ ရှိနေသည်ကို သူမ အယ်လိုလုပ် ဖတ်မိသွားပါလိမ့်ဟု
သူ မလုံမလဲ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ သူတစ်စုံတစ်ရာ ပါဝင်ပြောဆိုရတော့မည်
ကို သတိရသွားသည်။

“ဘုရားမသွားချင်ရင်.. မပွင့် ဘယ်သွားချင်လဲ.. . ကျွန်တော်
ကားက ခရီးသည်ငတ်နေတာ တော်တော်ကြာပါပြီ.. . အထူးသဖြင့် ချော
ချောလှလှ ခရီးသည်မျိုးပေါ့”

မိန်းမလှလှ အိမ်၌စီးလေ့ မရှိကြောင်း မသိမသာ ပြောလိုက်ခြင်း
မှန်း သူမသိပုံရ၏။

ပြီး၍.. .

“အစ်ကို လာဘ်ပိတ်မှာကို မကြောက်ဘူးလား၊ အစ်ကို့ရှုပ်ချည်
အစ်ကို့ဘွဲ့နဲ့ အစ်ကို့ကားက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်လေ အစ်ကို့ရဲ့
ပျိုတိုင်းကြိုက်တာ မကြိုက်တာထက် ယောက်ျားမရသေးရင်
ကြင်မြအေး မကြိုက်မှာကိုပဲ ပူတာ မခင်ပွင့်ဖြူရေဟု စိတ်ထဲက အကျယ်
ကြီး အော်ပြောလိုက်မိ၏။

ဟား.. . ဒီသူငယ်မ ငါ့စိတ်ကို ဖတ်နိုင်တယ်.. . ကြားများကြား
သွားပြီလားဟု တွေးပူလိုက်မိသေးသည်။

မေမေက ငါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေပြောဆိုထားလဲဟုလည်း
တွေးနေမိသည်။ မေမေ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးဖို့ ငါက ဘာလို့ မေ့နေ
တာလဲ။

ထိုစဉ် မေမေက.. .

“သား.. . သမီးပွင့်က ဘုရားရောက်ဖူးပေမယ့် မရောက်ဖူးသေး
တာက သားကိုယ်တိုင်ပဲလေ၊ ဒီဘုန်းကြီးလက်ထက်မှာ ဘုရားကို ဘက်စုံ
မွမ်းမံထားတာ သွားကြည့်စမ်း.. . အဲ.. . သွားဖူးစမ်း အင်မတန် သပွယ်
တယ်၊ ဘုန်းကြီးဆီလည်း မုန့်ပုံးနဲ့ ဆီပုလင်းကြီး ပို့ရဦးမှာလေ၊ ညပိုင်းဆို
ရင်ပြင်ပေါ်မှာ လှူရှင်းပါတယ်ကွသ့်”

မှန်သည်။ နေခင်းဆို လူပိုတွေ့မည်၊ ညခင်းဆို တော်သေးသည်ဟု
တွေးရင်း.. .

“ကဲ.. . ကျောင်းအစ်မလေး၊ ဘုရားဖူးသွားတာ ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ပဲ
သွားကြရအောင်၊ လာဘ်လာဘက်စွတွေ ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်”

သူမ အိပ်ခန်းထဲ ခဏဝင်သွားပြီး အကျီလက်ရှည်အဖြူ ယောက်
ထမီ အညိုရင့်ရင့်နှင့် ထွက်လာ၍ သူလည်း ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်ကို
ဖြိုကြည့်ရင်း.. .

“မဖြစ်သေးဘူး.. . ကျွန်တော်ပုံစံက ကျောင်းအစ်မရဲ့ ဒီရိုင်ဘာ
ရုပ် ပေါက်နေတယ်၊ လဲလိုက်ဦးမယ်.. .”

ကော်လာကတုံး အဖြူလက်တိုနှင့် ပလေကပ်လုံချည် ဝတ်ပြီး
သူ ညှော်ခန်းထဲ ရောက်လာတော့ မေမေက သူမကို ယောဂီတဘက်လေး
ဖမ်းပေးရင်း.. .

“သား.. . အပြန်ကျရင် နို့ဆီနဲ့ နို့စိမ်း ဝင်ဝယ်ခဲ့ဦး.. . အမေ
ဓနက်က မေ့လာလို့”

မုန့်ပုံးနှင့် ပျိုးဒယားဆီပုလင်းကြီး ကားပေါ်တင်ပြီးနောက် သူမ
အတွက် ရှေ့ခန်းတံခါးအဖွင့်၌.. .

“ရှေ့ခန်းက စီးရင် တင့်တယ်ပါမလား အစ်ကို”

“ဘုရားသွားမယ့် ကုသိုလ်စိတ်က ဘယ်ကစီးစီး တင့်တယ်ပြီး
သားပါ.. .”

ကားလေး ခြံထဲက ထွက်သွားသောအခါ မေမေပြုံး၍.. . ခေါင်း
အညိုတညို ကျန်ခဲ့လေသည်။

“အဲယားကွန်း ဖွင့်မယ်နော်. . . နည်းနည်းအိုက်သလားလို့”
“အစ်ကို့သဘော”

အဲယားကွန်း အကြောင်းပြပြီး အရောင်ပြန်ပါသော မှန်တံခါးတွေကို သူပိတ်ပစ်လိုက်၏။ အထဲကို မမြင်ရလေ ပိုကောင်းလေ မဟုတ်လား။ မြို့တလေးသည် ကျဉ်းရသည့်အထဲ ကိုယ်ပိုင်ကားက နည်းသည်။ ဒါ အယ်သူ့ကားဆိုတာ အားလုံးသိနေနိုင်သည်။

ဘုရားမြောက်ဘက် မုခ်ဦးဝ၌ ကားရပ်တော့ ခုနစ်နာရီကျော်စသာ ရှိသေးသည်။ တန်ဆောင်ထဲ၌ အဝင်အထွက် ဘုရားကြည့်ညိုသူတွေ ရှိနေသေးသည်။ ကားထဲဖိနပ်တွေ ထားခဲ့လို့ရသော်လည်း နှစ်ယောက်လုံး မေ့ပြီးစီးလာမိကြသည်။

မုခ်ဝအရောက် သူမက ဖိနပ်အရင်ချွတ်ကောက်ပြီး. . .

“ကျွန်မ ကုသိုလ်ယူပါရစေ အစ်ကို”

သူ့ဖိနပ်က ချွတ်ပြီးပြီ ကျန်းမကောက်ရသေး။ ထိုင်ပြီးသား ဖြစ်နေသော သူမက သူ့ဖိနပ်ကိုပါ ပြောပြောဆိုဆို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

သူ ရှိန်းကန်ဖြစ်သွားသည်။ ဖော်မပြတတ်သော ခံစားမှုတစ်ခု တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့သွား၍ဖြစ်သည်။

သူ့ဘဝ၌ သူ့ဖိနပ်ကို(မိန်းမသူတစ်ယောက်)တစ်ခုတည်း ကိုင်ယူသယ်ဆောင်ခြင်းကို ပထမဆုံး ခံစားလိုက်ရခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။ ဘယ်လိုကြီးမှန်းကို မသိတာပါ။

ဆောင်းတန်းတစ်လျှောက် လှည့်ကြည့်သွားသောသူတွေ ရှေ့၌ သူ့စိတ်သည် တစ်ခြမ်းက(ကြင်မြအေး သိမှာစိုး၍)ပူပန်နေသည်။

အလို! . . . နောက်တစ်ခြမ်းက ကြည်နူးချမ်းမြေ့လို့ နေပါလား။ စောင်းတန်းမှ ဆင်းလာသော အပျံ့စား ချာတိတ်မ သုံးယောက်က အဝေးမှ ပင် မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်လာပြီး အနီးရောက်သောအခါ. . .

“နေနဲ့လ ခွေနဲ့မြဆိုတာ အဲဒါမျိုးကို ပြောတာကွ”

“အေးဟယ်. . . လိုက်ဖက်ညီလိုက်တာ၊ နဖူးမှာ စာရေးပြီး ဖွေးလာကြသလိုပဲနော်”

ချာတိတ်မတွေ ဖြတ်သွားသည်နှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖြတ်ကန်လှမ်းကြည့်မိကြသည်။ သူတို့ ဘာအမူအယာမှ မပေါ်အောင် မကြားသလို ထိန်းသိမ်းနိုင်ကြစဉ် ကျောဘက်မှ ထပ်ဝင်လာသော စကားသံက. . .

“အဲဒီလူကြီး ငါသိတယ်၊ ဈေးထဲမှာ ငွေတိုးပေးတဲ့ ဒေါ်ကြင်ကြင် သား. . .”

သူ့မျက်နှာ ဖိန်းကန်ဖြစ်သွားသည်။ သူမက ကြည့်နေဆဲမို့ မြင်သွားပုံရသည်။

“အဲဒါပြောတာပေါ့ အစ်ကို၊ အစ်ကိုလာဘ်တိတ်မယ်ဆိုတာလေး၊ နက်ဖန်ဈေးထဲမှာ သတင်းထူး ထုတ်လွှင့်တော့မယ်. . . အဲဒါ ဈေးထဲက အပ်ချုပ်တဲ့ ကောင်မလေး ပွင့်သိတယ်၊ အယ်! . . ဟယ့်တော့ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မရှက်ဖို့လည်း ထားပါဦး. . . အစ်ကို့မျက်နှာကြီး ရဲထွဋ်နေလိုက်တာ”

နဂိုက အသားဖြူသူမို့ သူ့မျက်နှာနီလျှင် ရဲကန်ကို ပေါ်သည်။

ဘယ်လိုမှ လိမ်၍မရ။ ရှက်တာက နည်းနည်းပါ။ အပ်ချုပ်ဆိုင်ဆိုလျှင် ကြင်မြအေးအမေ ဒေါ်ခင်ရွှေ ဖွင့်ခဲ့သောဆိုင်တွေချည်းဖြစ်သည်။

ကြင်မြအေးတို့ အလုပ်သမလေး ဖြစ်နေလျှင် သေပြီ ဆရာ. . . ။ အဲဒါကို စိတ်ပူပြီး ရဲတာ ကျောင်းအစ်မရေဟေ့. . . ဟုသာ ခုနစ်သံချီနှင့် အော်လိုက်ချင်ပါတော့သည်။ သူ ကျောမလုံတော့ပြီ။

မသိမသာ လှည့်ကြည့်တော့ ချာတိတ်မတွေက စောင်းတန်းထဲ ရပ်ပြီး သူတို့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း အတင်းဆက်အုပ်နေကြသည်။

“ဒုတ်!! . . .”

“ဟဲ့. . . ပဲလုတ်တုတ်!”

လှေခါးထစ်ကို ခြေဖျားနှင့် အပြင်းအထန် တိုက်မိပြီး ကံကောင်းလို့ တပ်ထိုးကြီး လဲကျတော့မလို့။ သူ့ကို ကြည့်ရင်းပါလာသော ခင်ပွင့်ဖြူတ မနိုင်မနင်း လက်မောင်းကို ဖတ်ကန် အမိဆွဲထားလိုက်၍ သောက်ရက်တော် မကွဲလေခြင်း။ သိသိသာသာကို အသံထွက်၍ ဟန်ချက်ပျက်ကုန်းနင်း။

“ကျေးဇူးပဲ. . . ဟဲ့. . . ဟဲ့၊ ရာအိန္ဒြေပဲ့တော့မလို့. . . ဒီအထက် လူတစ်ယောက်လုံး လာနေတာ မမြင်ဘူး. . . ကဲ မမြင်ဦး. . . ကဲဟာ. . .”

တဲဟာ..”
ခလုတ်တိုက်မိသော လှေခါးထစ်ကို ဖနောင့်နှင့် သုံးလေးကြိမ် ပေါက်ပစ်လိုက်၏။ ခင်ပွင့်ဖြူက သူ ကလေးလေးလို့ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်သည် ကို အသံထွက်အောင် ရယ်၍.. .

“အစ်ကိုက ချက်ချင်း ဟာသပြန်ဖောက်လိုက်တော့ ကိုယ်တိုင် လည်း အရှက်ပြေ.. . ပါလာတဲ့လူနဲ့ မြင်လိုက်ရသူတွေလည်း ရယ်ရယ် မောမော နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီ.. . အားနာတာတို့.. . အိတ်အိတ်တန်း ဖြစ်တာတို့ ပြေကျသွားတာပေါ့နော်.. .”

“ခင်ဗျားလေးကလည်း မသိလိုက်မသိဖာသာ ရယ်လိုက်မော လိုက်ရင် ပြီးရောဟာကို.. . အဲသလိုပြောမှ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့.. . ရာဖော်ခြေ ဖွဲ့ကျရာက ပုံကနဲ ပြတ်ကျကုန်တော့တာဗျ.. . ပြန်ကောက်တပ်လို့ကို မရ တော့တာ.. . ကျောင်းအစ်မရေ.. .”

ဪ.. . မင်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် ငယ်ငယ်ကတည်းက တဒုတ်ဒုတ် ခလုတ်တိုက်လာတာ ခုလည်း တိုက်ထုန်းပါလား ကြောင်တုလေးရေ.. .။ သူ၏ကိုယ်တွင်းတစ်နေရာက ထွက်ပေါ်လာသော လျှပ်တစ်ပြက် ခေါ်ထူး သံဖြစ်လေသည်။

ခင်ပွင့်ဖြူ ရယ်မောရင်း မေ့ပြီးကိုင်ထားဆဲ သူ့လက်မောင်းကို လွှတ်ဖို့ သတိမရသေး။ မြောက်ဘက်တန်ဆောင်းကို ရောက်လာသည်။ မြောက်ဘက်တန်ဆောင်း၌ ဘုရားကို ညလုံးပေါက် ပူဇော်သော ဟေလိုဂျစ် မီး အလှူခံဌာန ရှိသည်။

ဘုရားဝတ်ပြု ဦးချပြီးသောအခါ သူမက အရင်ထသွားပြီး အလှူခံ နိဗ္ဗာန်ဆော်ကို တစ်ညတာ မီးပူဇော်ချင်ကြောင်း ပြောနေသံ ကြားရသည်။ ခဏအကြာ ဖြတ်ပိုင်းလေး ခေါက်သိမ်း၍ သူ့ဆီ ပြန်လာ သည်။ ဖိနပ်တွေ တန်ဆောင်းထဲ ထားခဲ့သည်။

“အစ်ကို.. . တနင်္လာထောင့်မှာ ကျွန်မ ခဏ ပုတီးစိပ်ချင်တယ်၊ သိပ်မကြာပါဘူး”

“ရပါတယ် ပွင့်.. . အေးအေးဆေးဆေး စိပ်ပါ”

သူမက ယောဂီတဘက်ကြားမှ ပုတီးလေး ထုတ်ရင်း အတူတူ ငါ တနင်္လာထောင့်ကို လျှောက်လာမိကြသည်။ သူမထောင့်အရောက်၌ ပိုက်ဆံအိတ်အသေးကလေး သူ့ကို လှမ်းပေးရင်း ပုံပုံကလေး ဦးချသည်။ ဘုရားအရင်ရှိခိုးသည်။ သူမဘေး ခဏဝင်ထိုင်ရင်း ငါက ဘာလုပ်နေရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားသည်။ ထိုစဉ် မိုက်ခွက်စမ်းသံ ကြားလိုက်ရပြီး.. .

“ကျွန်တော်တို့မြို့ရဲ့ ကျက်သရေဆောင် သမိုင်းဝင် မဟာဝိဇယ ခံသီ စေတီတော်မြတ်ကြီးအား ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားသောအားဖြင့်.. . တဲ့.. .။ အဟမ်း.. . နေ့သည်ခရီးသွား ဇနီးမောင်နှံများ ဖြစ်သော ကြင်ကြင်နှင့် သူ့ချစ်ခင်ပွန်းက.. . တစ်ညညတာ လျှပ်စစ်မီးပူဇော်ရန် အလှူတော်ငွေ သုံးထောင်ပါတဲ့ ခင်ဗျား.. .။ ဤသို့ပြုရ ကုသလကြောင့်..”

ဟာ.. . ပြဿနာပါ။ သူ ခင်ပွင့်ဖြူကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပုတီး စိပ်ရင်း သူမလည်း ကြားပုံရသည်။ ရင်ပြင်က ငြိမ်သက်နေသည်။ အသံက အကျယ်ကြီး။

“ကြင်ကြင်နှင့်ခင်ပွန်းတို့.. . သွားလေရာ လာလေရာ.. . ဘေးမသီ ရန်မခဘဲ.. . ဘယ်ဘက်က တစ်ဆုပ်ကြဲမှာ ညာဘက်က တစ်လှည်းဝင်ဆိုသလို.. .”

“လွဲနေပြီ.. . ဒုက္ခပဲ”

သူ.. . ပွင့်ကြားအောင် ပြောကြည့်သည်။

“ကြင်ကြင်နှင့်ခင်ပွန်းတို့.. . လာမယ့်ဘေး ဝေးပါစေ.. . ထိမယ့် ခလုတ် ဆုတ်ပါစေ.. . ရတနာစိန်ကျောက် ဇယ်တောက်၍”

ခင်ပွင့်ဖြူ ကျောလေး တသိမ့်သိမ့် လှုပ်နေသည်။ ပုတီးစိပ်ရင်း စိတ်မထိန်းနိုင်ပဲ ရယ်နေပြီ။ ပုတီးကသွားနေသည်။ ပါးစပ်ကတော့.. .

“အစ်ကို သွားတားဦးလေ.. . ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ဖြတ်ပိုင်း အမေကြဇွန်နာမည် ခေါ်ကြင်ကြင်နဲ့ လှူခဲ့တာ”

“ကြင်ကြင်နှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူတို့ အမြတ်ဆုံးတရားနဲ့ ကပ်သီး ကိုလည်း ကျော်နီဇီနင်းနိုင်ကြပါစေ.. . အေး..”

နိဗ္ဗာန်ဆော်က အသံနေသံထားနှင့် အော်နေပြီ။

www.burmeseclassic.com

သူ့ . . ပွင့်အိတ်ထဲက ဖြတ်ပိုင်းကို ကမန်းကတန်း ထုတ်ကြည့်သည်။ ဒေါ်ကြင်ကြင်ဟု အသေအချာ နေထားသည်။ ဖြတ်ပိုင်းနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကိုင်၍ မြောက်ဘက်တန်ဆောင်းဆီ သူတ်ခြေတင်ရလေတော့သည်။

“အင်း . . . စီးတဲ့ရေ ဆယ်တဲ့ကန်သင်းလို လင်တော်မောင်ရဲ့ လုပ်စာကို . . . တဲ့ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝ ပြည့်စုံအောင် စီမံခန့်ခွဲပြီးသတာလ . . . ပိုလျှံငွေကို လျှာမယ် . . . တန်းမယ်ဆိုတဲ့ အမရာ ကိန္နရီ မဒီ သတ္တလ ဆိုတဲ့ တော်လေးဝ ဝင်တဲ့ ကြင်ကြင် . . . ”

“ဦးလေး . . . ဦးလေး . . . ”

“အဲဒီ . . . တော်လေးဝ ဝင်တဲ့ ကြင်ကြင်လေးဟာ . . . တဲ့ . . . ”

သံစဉ်အနိမ့်အမြင့်နှင့် ဆွဲငင်နေလေပြီ။

“ဦးလေး . . . ဦးလေး . . . ဒီမှာ ရေးထားတာ ဒေါ်ကြင်ကြင်ဗျ။

ကြင်ကြင်လေး မဟုတ်ဘူး . . . ဒေါ် . . . ပါတယ်”

မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ ဩဇာသံအပြည့်နှင့် အော်နေသော . . . တနည်းအားဖြင့် သူ့အသံ ဘဝင်ထိ ညံ့နေသည်ကို ကျေနပ်အားရနေသော နိဗ္ဗာန်ဆော်ကြီး မျက်လုံးပွင့်လာသည်။ ပြန်မှိတ်သွားသည်။

မိုက်ခွက်ကို ပါးစပ်က မချွတ်ဘဲ . . . သံစဉ်အနိမ့်အမြင့်နှင့်ပင် ပြန်ပြောပါတော့သည်။ ဟိန်းထွက်နေ၏။

“ဒေါ် . . . တပ်ပြီး . . . နေတာက . . . လေးစားသမှု ဖြစ်ပါတယ် . . . အသက်ကလေးက ငယ်ငယ် . . . စေတနာအားက ကြွယ်ကြွယ် . . . ”

ကြာနီကန်ဆရာတော်၏အသံကို နှစ်ခြိုက်လွန်း၍ လိုက်တုနေမှန်း သိသာသည်။ တူလည်း အတော်တူပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဦးလေး . . . ငယ်ငယ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကြွယ်ကြွယ်လည်း မဟုတ်ဘူး . . . ကြင်ကြင်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်ကြင်ကြင် . . . ဒေါ်ကြင်ကြင်ဗျ . . . ကျွန်တော့်အမေ . . . ”

ဖြစ်ချင်တော့ သူ့အသံပါ မိုက်ကရိဖုန်းထဲ ဝင်၍ အော်လံက ပြန်ထွက်နေသည်။ သူကမသိ . . . နိဗ္ဗာန်ဆော်ကြီးကလည်း သူ့စကားကို

ဖြတ်ဝင်ပြန်သည်။ သူ့စာနုအပျက်အခံ။

“အ . . . မေ . . . ဆိုတော့ . . . မိခင်လို ချစ်ရသောမိန်းမ . . . ”

အ . . . မေဌ အာပေါင်အာရင်း ဌာန်အပြည့်ထည့်၍ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ဩဇာနိကန်ဆရာတော်အသံနှင့် အော်လိုက်ပြီးမှ မိခင်လို ချစ်ရသောမိန်းမဌ ဌမန်းတင်မောင်လေသံနှင့် အမြန်ဖြတ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ပုန်း!! . . . ဂလုံး!! . . . ဂေါင်!! . . .

သူ မိုက်ခွက်ကို လှမ်းလှလိုက်၍ စားပွဲပေါ် ပြုတ်ကျသွားသော အသံသည် လော်စပီကျယ်ကြောင့် ရင်ပြင်ပေါ် ရောမ ဆူညံသံကြီး ဖြစ်သွား၏။

နိဗ္ဗာန်ဆော်ကြီး ဩဇာသံပျက်၊ စာနုပြယ်သွား၏။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ!”

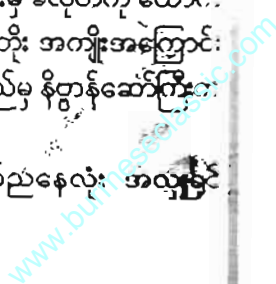
“ဦးလေး မှားနေလို့ . . . လျှပ်စစ်မီးပူဇော်တဲ့ အလျှူရှင်နဲ့ ကျွန်တော်က ဇနီးမောင်နှံမှ မဟုတ်တာ”

အဓိကကို သူ့ဖြည့်ချခြင်းဖြစ်သည်။ ပြည်ကျမသွားသည့်အပြင် ဒေါသသံနှင့် . . .

“ငါ . . . နိဗ္ဗာန်ဆော် လုပ်လာတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ၊ အဲသလောက် မညှိဘူးကွ၊ ကားနဲ့အတူတူလာကြတယ် . . . မင်းဖိနပ်နဲ့သူ ဖိနပ်ကို တွဲပူးပြီးကိုင်တယ် . . . ကျွန်တစ်ဘက်က သေသေချာချာ မင့်လက်မောင်းကို တွဲထားတယ်ကွာ၊ ငါမြင်နေရတယ်၊ ကဲ . . . ဒါ လင်မယား လက္ခဏာ မဟုတ်ရင် ဘာလဲ! . . . ”

စားပွဲပေါ် ပြုတ်ကျနေသော မိုက်ခွက်က အသံဝင်နေဆဲ . . . ဖွဲတင်ရိုက်သွားသော နိဗ္ဗာန်ဆော်ကြီး၏အသံကို သူနားနှင့် ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရသည်။ အပြင်၌ ဟီးလို့ . . . မိုက်ကရိဖုန်းမှ ခလုတ်ကို ထောက်ခနဲ သူ့လှမ်းပိတ်၍ ဇာတ်ရည်လည်အောင် ခပ်တိုးတိုး အကျိုးအကြောင်း စုံအောင် ရှင်းပြလိုက်ရပါတော့သည်။ ဇာတ်ရည်လည်မှ နိဗ္ဗာန်ဆော်ကြီးကလည်း ရိုးသားဖြူစင်စွာ ပြန်ပြောသည်။

“သိဘူးလေကွာ . . . ငါကလည်း . . . တစ်ညနေလုံး အလျှူရှင်

၁၆ အုတ်ကောက်

ပေါ်မလာလို့ ဘာဆုမှ မပေးရတော့ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ပျင်းနေတာနဲ့ . . . ကဲ့။

သူ့ ငါးထောင်ထပ်လှူထားခဲ့သည်။

“ဖြတ်ပိုင်းမှာ ဘာနာမည် ရေးရမလဲ . . . အတိအကျ ပြောပါ။ အမှန်အကန်ရေးပြီး အမှန်အကန် အော်ပေးမယ် . . .”

“ဘာမှ မရေးပါနဲ့ ဦးလေးရယ် . . . ရပါတယ်”

ပြီးတော့ စိတ်ထဲက ဆက်ပြောဖြစ်သည်မှာ . . . အောင်ထွင်နှင့် ကြင်မြဲအေး မိသားစုလို့ရေးချင်တာပေါ့ ဦးလေးရယ် . . . ခုဟာက ဘာတော်မှာမှန်းလည်း မသိနိုင်တော့လို့မိ ကြောင်ကလေး ကြင်မြဲအေး ရယ် . . .။

သူ့ဖိနပ်ကလေး နှစ်ရံယူပြီး ခင်ပွင့်ဖြူဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။

ခင်ပွင့်ဖြူ တည်ငြိမ်စွာ ပုတီးစိပ်နေဆဲပင်။ ဘေးနား ဝင်ထိုင်ရင်း သူ့ အူလည်လည် လုပ်နေစဉ် . . .

“အဟိ . . . အဟိ၊ ဘယ်လိုမှ စိပ်လို့လည်းမရတော့ပါဘူး အစ်ကို ရယ်၊ အဟိ . . . အဟိ၊ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး တစ်ပတ်တောင် ခုထိ မရသေးဘူး ခွင့်လွှတ်ပါဘုရား . . . ပုထုဇဉ်သမီးတော်ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ တပည့် တော်အစ်ကိုရဲ့ဖြစ်အင်က ရင်ပြင်တော်တစ်ခွင်လုံး ပြုံးစရာ ရယ်စရာ ဖြစ်နေလို့ပါဘုရား”

သူမ ခါးကလေး ပေါ်အောင် ဦးချလိုက်သည်။ အရယ်က မပျက်။ မတ်တတ်ရပ်၍ အကျီကို ခါးစဆွဲဆန်ပြီး ဖိနပ်တွေ လှမ်းယူ သည်။ ရယ်နေဆဲ . . .

“ဟဲ့ . . . ကလေးမ သိပ်မရယ်နဲ့ကွာ၊ မင်းရယ်နေမှ ချောင်ချီချောင် ကြားပါ မကျန်အောင် ငါ ရှက်လာတယ်ဟဲ့ . . .”

“လူကြီးရှက်တော့ ရယ်တယ်သတဲ့ . . . ကလေးရှက်တော့ ငိုသတဲ့ အစ်ကိုရဲ့”

“ငါ့ငိုချလိုက်မှာနော် . . . ပြ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

ဖျော်ရွှင်ပေါ့ပါးစွာပင် ဘုရားတစ်ပတ် ပတ်၍ မြောက်ဘက် စောင်းတန်းမှ ပြန်ဆင်းလာကြသည်။

ကားနားရောက်၍ သူ့လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဒိန်းကနဲ ရင်ဝ ကို တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ဆောင်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ့ကားဘေးနားတွင် ယှဉ်ရပ်ထားသော SuperRoof ကားဖြူ လေး။ သေချာသည်။ ကားနံပါတ်ပါ သူ့အလွတ်ရလိုက်သော ကြင်မြဲအေး ကား။ သူ့ ဝှာကနဲဖြစ်သွား၏။

“ဒါ . . . ဒါဆို၊ ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ စောစောက သူ . . . သူတို့ ရှိနေခဲ့ကြမှာပေါ့”

သူ့အသံက ပါးစပ်က ထွက်သွား၏။ ခင်ပွင့်ဖြူ အလန့်တကြား ပြန်မေး၏။

“ထိတ်ထိတ်ဈာပူနဲ့ ဘယ်သူလဲ အစ်ကို . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး . . . တက် . . . တက်”

“ဂျိတ် . . .”

“ဂျိတ် . . .”

“ဦး . . . ဦး . . . ဦး . . . ဦး . . .”

ခလုတ်တိုက်သော စောင်းတန်းထဲ၌ ဟန်ချက်မပျက်ခဲ့ဘဲ . . .

ဘာခလုတ်မှ မရှိသော ကားနား ရောက်မှ အကြီးအကျယ် ဟန်ချက်ပျက် သွားသော သူ့ကို(ဘာမှ မေးမရဘဲ)ဘေးက ယောင်နန ထေးရင်း ခင်ပွင့်ဖြူ အိမ်ပြန်ပါသည်။

မုန့်ပုံးနှင့် ဆီပုလင်းကြီးလည်း အိမ်ပြန်ပါလာသည်။

ဆရာတော်ကိုမေ့ . . .

နို့ဆီနှင့်နို့စိမ်း ဝယ်ဖို့လည်းမေ့ . . .

မေမေ့ကိုလည်းမေ့ . . .

ကြင်မြဲအေးရယ် . . . မင်းခလုတ်က တော်တော်ကို အဖုကြီးပ

အမေ့ . . . ။

▲ အားစီတဲ့ ရေရာတစ်ဖုဒ် ဇော်လူးတယ်...
 "ရပ်စရာနေရာနဲ့
 နေ့တစ်ချောင်းပေးပါ
 ကမ္ဘာကြီးကို နည်းနည်းကော်တင်မလို့" ဆိုအေး...

▲ အချစ်ဆိုတဲ့ ကြိုးဝပ်ဝပ်တစ်ချောင်းပဲ ပေးပါ
 လေကိုငိုပြီး
 ကမ္ဘာကြီးကို ဆွဲတင်ပေးချင်တယ်
 ကမ္ဘာ...အချစ်နိမ့်နေတယ်။ ။

ဘာနဲ့(၇)

သို့သော် အဟောင်းထဲရှိ ဖိုင်အပြာလေးထဲက နောက်ဆုံး
 အမှတ်တရလေး ထွက်လာ၏။ A.4 စက္ကူအဖြူပေါ်တွင် ပင်အပ်ကလေး
 နှင့် တွယ်ထားသော ကြောင်ကလေး ကြင်မြဲအေး၏ပတ်စပို့ခါတ်ပုံကလေး
 ဖြစ်သည်။ တစ်လက်မပတ်လည်လေးပါ။

ပင်အပ်ကလေးကို ခါတ်ပုံသား မထိအောင် ဘေးအဖြူသားနှင့်
 အပေါ်အဖြူသားနေရာမှ ကပ်သီးကပ်သပ် တွယ်ချိတ်ထားခဲ့ရသည်။

ပင်အပ်လေးက သံချေးတွေ တက်ပြီး ခါတ်ပုံဘေးသားနှင့် A.4
 စက္ကူသားကိုပင် သံချေးရောင် ဝါကျင်ကျင်တွေ စွန်းပေနေခဲ့သည်။

ပြီးမလိုလို မဲ့သလိုလိုနှင့် စူပိုက်ပုတ်လေးဟာ သူ့ကြောင်ကလေး
 ပါပဲ...။ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ကျော်က သူ့ရင်ထဲ နင့်နေအောင်
 ချစ်ခဲ့ရသော သူ့ငယ်ချစ် ကြောင်ကလေးပါ။

စာရွက်လေးကို ဖိုင်ထဲမှ တယုတ်ယုတ် ဖြုတ်ယူ၍ စာကြည့်စားပွဲ
 ပေါ် ညင်ညင်သာသာ တင်လိုက်ပြီး သူ တစ်မိမ့်မိမ့် ကြည့်ရင်း...

ကျောင်းစာရေး ကိုမြတ်သွေး၏ကျေးဇူးတော်ကို အောက်မေ့သတိ
 ရမိသည်။ အတွေးသည် ရွှင်းကနဲ အတိတ်ကို ပြေးပြန်၏။

ထိုနေ့က ဥပုသ်နေ့၊ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သည်။ မေမေ ဥပုသ် သွားစောင့်နေသည်။ မိုးတွင်းဝေမယ့် နေအလွန်သာသောနေ့ ဖြစ်သည်။ စိန်က သူ၏မောင်းတိန်းစက်ဘီးနှင့် ခြံထဲ အပြေးနင်းဝင်လာ သည်။ စက်ဘီးကို ဒေါက်ပင် ထောက်မနေဘဲ ဝုန်းစာနဲ့ ပစ်ချပြီး သူ့ရိုရာ အပေါ်ထပ် တာဝုန်းဝုန်း ပြေးထွက်လာသည်။

“ဟိတ်တောင် စိန်... ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ မင့်ဂျီးဒေါ် ဂျား မာမက်နဲ့ လိုက်ပြေးလို့လား!”

“အဲဒါက... အရေးကြီးတဲ့သတင်းကွ”

စိန် အတော်မောလာပုံရသည်။ ရေထဲကောင်းထဲက ရေကို ခွက် ထဲတောင် ထည့်မနေနိုင်ဘဲ ရေစာကောင်းသည်ပင်းက ကိုင်၍ မော့ သောက်နေသည်။ ပြီးမှ ဗိုက်ပူပူအင်္ကျီထဲက ဖုထစ်ထွက်နေသည့် ခိုးလှီး ခုလုတွေကို ဘောင်းဘီတိုထဲက အင်္ကျီလှန်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း မြေကြီးဖြူဖြူတွေ အိုထားသော ဆေးဘဲဥတွေနှင့် ကိတ်မုန့်ကြီးတစ်လုံး...။

“မြေဖြူ... မင်းလွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ကွာ၊ အိမ်က ငါလစ်လာတာ ဒါ ဒီနေ့ရိက္ခာပဲ...”

စိန် ရိက္ခာတွေကိုရော သူ၏မုန့်ကြွပ်ထုပ်ကိုရော သူ့လွယ်အိတ်ထဲ

ထည့်ရင်း... လောက်စာလုံး လေးဝှပါ ထပ်ထည့်ပြီး...။

“ပြောစမ်းပါဦးကွ သတင်းထူး”

“အေး... အဲဒါဟာပြောချင်လို့ ပြေးလာတာ၊ ကျောင်းစာရေး ကိုမြတ်သွေးကြီးလေ...။ ဇယ်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကန်သာယာထဲ ဝင်သွား လယ်...။ ဟိတ်ကောင်၊ ငါအပြင်ကနေ မသိမသာ လိုက်ကြည့်လော့ ပိုကာနဲ့ ငါ ဖန်တီးထားတဲ့ ပန်းချီထဲ တန်းဝင်သွားလယ်”

“ကောင်မလေးကို မင်းသိလား!”

“အဝေးကဆီလော့ ငါလဲ စီသဲကွဘူး၊ ဦးထုပ်ပြားကြီး ဆောင်း ထားလယ်၊ တော်တော်တောင်လယ်”

“မင်း ပိုကာကိုကော ဝင်ခေါ်ခဲ့သေးလား!”

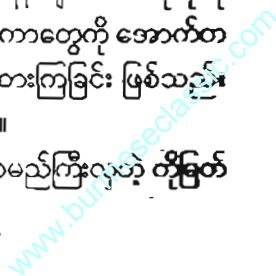
“ဒီကောင် အစောကြီးထဲက ထမင်းချိုင့်လဲ့...။ ဂျက်ကာတစ် (ညောင်ပင်ပေါ်က လင့်စင်)ပေါ် တက်အိပ်နေမှာလေ...။ သည်နေ့ ဥပုသ် နေ့လေကွာ...။ ဟေ့ကောင်...။ ငါ့မှန်ပြောင်း မေ့မယ်”

“ပါ၊ပါတယ်ကွယ်...။ ဒါအရေးကြီးတဲ့ဟာပဲ၊ ဘယ်မေ့မလဲ” လိုအပ်သည်များ အကုန်လုံး လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်၍ ဘီးတစ်စီးစီ နှင့် ကန်သာယာပန်းခြံအောက် နင်းထွက်ခဲ့ကြသည်။

ပန်းခြံရှေ့က စက်ဘီးအပ်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထွင်း ပိုကာ့ စက်ဘီးကို မြင်ရသည်။ သေချာသည်။ ဒီကောင် ထမင်းချိုင့်နှင့် လင့်စင်ပေါ် ရောက်နေနှင့်ပြီ။ စောသေးလျှင် ရတနာဝင်းထိန် စာအုပ်ဖတ်ပြီး ပေရွံ အိပ်နေတတ်သည်။

သူတို့၏လင့်စင်တွေကို လျှို့ဝှက်အထာနှင့် ဂျက်ကာတစ်၊ ဂျက် တာနစ်၊ ဂျက်ကာသုံး အမည်ပေးထားသည်။ ဂျက်ကာတစ်က မြင်ကွင်း များ ပိုကောင်း၏။ စုံတွဲကို အကောင်းဆုံး မြင်နိုင်ရန် ဂျက်ကာ သုံးခုတို့ လိုအပ်သလို အသုံးပြုကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ ဂျက်ကာတွေကို အောက်တ ထည့်၍ ဘယ်လိုမှ မမြင်ရအောင် ဆောက်လုပ်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ စက်ဘီးအုပ်ပြီး ပန်းခြံထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“အေးကွ...။ လူပျိုကြီး လူအေးကြီးလို့ နာမည်ကြီးလှတဲ့ တို့မြတ်

သွေးကြီးကို အားပေးရမှာဆိုတော့ ဒီနေ့ လန်နေအောင် တန်တယ် စိန . .

“အဲဒါ ပြောလာပေါ့ကွ . . .”

စိနနှင့် သူ၏ခြေလှမ်းများ တက်ကြွနေ၏။

အဓိကပစ်မှတ် ချုပ်တံ့ထိန်ပင်နှင့် သူတို့ ချဉ်းကပ်လမ်းကြောင်းကို မှဉ်းဖြောင့်ယူလိုက်သည်။ ထိန်ပင်ကြီးကို အကာအကွယ်ယူ၍ တစ်ယောက်ချင်း ထိန်ပင်ပေါ်-မမြင်လောက်သည့်အပိုင်းမှ တက်ခဲ့ကြသည်။ ဂျက်ကာနှစ် လင့်စင် ဖြစ်သည်။

“ဟိုက် . . . သေပြီကွာ၊ ခေါတ်ထီးနဲ့ ကာထားတယ်ကွ”

“ခဏစောင့်ပါ မြေဖြူရာ၊ အပျိုးပဲ ရှိသေးလာ၊ ပွဲကြမ်းလာလော့ ထီးဖယ်သွားမှာပေါ့”

ဆေးဘဲဥ ခွာတော့သည်။

“ဟော့ကောင် စိန၊ ပွဲမကြမ်းခင် မင်းအီးမရမ်းနဲ့နော်”

“ငါ လေအောက်မှာ တမင်နေရာယူထားတယ်လေ . . .”

စိန၏အတွေ့အကြုံအရ ပြောသောစကားက မှန်သည်။ မကြာခင် ကိုမြတ်သွေး ထီးပိတ်ပြီး ဘေးနား ခုထားလိုက်သည်။ နောက်ကျောနှင့် ဘေးဘီကို ခြုံထဲကနေ လိုက်ချောင်းနေ၏။ စကားသံပါ ခပ်တိုးတိုး ကြားနေရသည်။ ကိုမြတ်သွေးက အသံဩသည်။

“တွေ့လား အသည်းလေး . . . မောင်တို့ ဝင်လာတာ ဘယ်သူမှ မသိ . . . ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူးလို့ ပြောတာ ယုံပြီလား”

ဟော့ဦးထုပ်အကြီးကြီးကို ဆောင်းထားဆဲ အသည်းလေးကလည်း ဘေးဘီလိုက်ကြည့်သည်။ အပေါ်မှာ ရန်သူရှိနေသည်ကို လုံးဝ မသိကြ။

“အဟို . . .”

စိနက ရယ်သည်။ ခပ်ညီညီ ဆေးဘဲဥကို နှစ်လုတ်နှင့် အပြောင် တုတ်နေသည်။ ပြီးမှ သူ့လို အလျားထိုးအောက်လိုက်ပြီး လင့်စင်အစပ်ကို မေးရေလာတင်သည်။ သူကြည့်နေသော မှန်ပြောင်းကို လက်ကမ်းသည်။

“ဖယ်က ဘယ်သူမှန်း မသိသေးဘူးကွ၊ မျက်နှာက ဦးထုပ်နဲ့ ကွယ်နေတယ်”

“မျက်နှာသိပ်အရေးမကြီးပါဘူးကွာ၊ အဓိကက အဓိကပါ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . .”

မကြာခင် ဇာတ်ရိုက်တက်လာသည်။ အာပွားပေးသောအဆင့် ရောက်လာသည်။ အသည်းလေးသည် ပထမ ဟိုရှောင်သည်ရှောင် လုပ်နေသေး၏။ မကြာခင် ငြိမ်သက်၍ ငြိမ်းချမ်းမှု ရသွားပုံရ၏။ ဦးထုပ်တော့ မချွတ်သေး။ ထိုစဉ် လင့်စင်ငြိမ်တနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ ပိုကာတက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ လေသံနှင့် . . .

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဂျက်ကာတစ်က သိပ်အမြင်မကြည်လင်ဘူးကွ၊ သုံးလည်း ငါတက်ပြီးပြီ၊ မင်းတို့နှစ်လောက် မမိုက်ဘူး”

“မှန်ပြောင်း ချောင်းချင်ရင် ချောင်းချင်လယ် ပြောပါကွာ၊ ခွီးမှပဲ”

“အေး . . . ခဏပေးကွာ၊ နက်ဖြန် ကိုမြတ်သွေးကြီးကို အကျပ် ကိုင်ပြီး ကျောင်းစော့တန်းမှာ မှန်တွေ အပြတ်တီးပစ်ရမယ် . . . ဟောဟော”

ကြပ်ကြပ်သပ်သပ်ထဲ အတင်းဝင်မှောက်တော့သည်။ ပိုကာသည် မှန်ပြောင်းနှင့် သည်းသည်းမဲမဲ ချောင်းရင်း ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ် အားပါနေ၏။

“အဲဒီဦးထုပ်ကြီး ချွတ်လိုက်ပါတော့လား လူပျိုသိုးကြီးရ၊ ညံ့ပါ၊ ဒါမှ လွတ်လွတ်အာပွါးလို့ ကောင်းမှာဗျ၊ အဲ . . . အဲ . . . အာပွါးထက် အဆင့် မြင့်လာပြီကွ၊ အနာတော်မိပိုင်း စပြီကွ . . . စပြီ”

စိနက မှန်ပြောင်းပြန်လှသည်။ ပိုကာက ပြန်မပေး . . .

“ကောင်းခန်းလေးကွာ . . . ငါကိုင်တာ မကြာသေးပါဘူး၊ ခဏလေး . . . ဒါမှ ကိုမြတ်သွေးကွ . . . ဟုတ်ပြီ . . .”

မှန်ပြောင်းမပါ၊ မျက်စေ့နှင့် ကြည့်နေသော သူတို့နှစ်ယောက်သား ဇာတ်ရိုက်တက်လာနေကြောင်း မြင်နေရသည်။ အသည်းလေး ဦးခေါင်း မော့လန်နေပြီဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် အသည်းလေး၏ဦးထုပ်သည် ဖတ်တနံ့ ထွက်၍ ကျောဘက် ကျသွား၏။

“ဟာ!! . . .”

ပိုကာ မှန်ပြောင်းမှ မျက်လုံးကို နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး ဟာတနံ့

ကြက်သေ၊ သေနေ၏။ သူက ဇာတ်ကနဲ မှန်ပြောင်းလှယူပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ...

“ဟာ!!...”

သူ့ဆီကနေ စိနက မှန်ပြောင်းလှယူ၍ ထိုးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟာ!!... မမတိုး၊ ပိုကာ... မင်းအစ်မ...”

ဝက်ခြံတွေ ပေါက်နေ၍ နဂိုက နီနေသော ပိုကာမျက်နှာ ရဲတွတ်တွတ်ကြီး ဖြစ်လာ၏။ တင်ပျဉ်ခွေ ထထိုင်၍ ပုဆိုးနှင့် မျက်နှာကို သုတ်လိုက်ပြီး...

“တောက်!!... ငါထင်တော့ထင်သားကွ၊ မောင်လေး... မင်းအောင်ထွဋ်တို့အိမ် စာသွားကျက်မယ်ဆို၊ မမ ထမင်းဘူး ပြင်ထားတယ်တဲ့၊ ဘုန်းကြီးပွဲက ကြက်ကြော်နဲ့ ရှယ်လုပ်ထားတာတဲ့၊ ဟိတ်ကောင် စိန... မှန်ပြောင်းချထားပါကွာ...”

စကားက လေသံနှင့် ပြောရခြင်းဖြစ်၏။

“ဟိတ်ကောင်... သောက်ရမ်းကောင်းနေပြီကွ၊ ကိုမြတ်သွေးကြီးတော်တော်စွမ်းတယ်၊ ကြိုတ်ထား...”

ပိုကာတဲ မှန်ပြောင်းရှေ့ လက်ဝါးသွားကာ၏။ စိနက ရှေ့သို့ တွားတက်ပြီး ပိုကာမမိရာမှ ထပ်ချောင်း၏။ ပိုကာက အတင်းလိုက်လု၏။ စိနက အီးနှင့် လှမ်းထု၏။

“ဘူ...”

“ဟိတ်ကောင်... အီးနာ၊ တော်ပါတော့ကွာ... ငါ... ငါ... ဖင်ထဲက ကျိန်းတိန်းတိန်းဖြစ်နေလို့ပါ၊ နှမလင်နေ မောင်ဖင်ကျိန်းတဲ့၊ မင်းကြားဖူးသားနဲ့”

“ကြည့်ရခဲ မြင်ရခဲလို့ပါကွာ၊ ဟော... ဟော၊ ကိုမြတ်သွေးကြီးလက်ကုန်အစွမ်းပြပြ၊ မမတိုးလည်း အားပါလာပြီ... ကောင်းခန်းစပြီ”

နံလွန်း၍ သူလင့်စင်အောက်နား နည်းနည်းဆုတ်လိုက်၏။ ပိုကာနှင့်စိန မှန်ပြောင်းလှပွဲက တိုးတိုးတိတ်တိတ် သည်းသည်းမဲမဲ ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် ဂျက်ကာနှစ်၏ခံနိုင်ရည်ဝန်အားသည် သုံးယောက်သား၏ Loading အားနှင့် မမျှတော့ဘဲ...

ရွတ်... ရွတ်... ရွတ်...

ပုန်း!!...

နီးရာသစ်ခက်သစ်ကိုင်းတွေကို လှမ်းဆွဲလိုက်နိုင်၍ အောက်သို့ dog-fall (ဒွေးကျ) ကျမသွားပဲ၊ monkey hang နှင့် တွဲလောင်းလေးတွေ ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ ဖြစ်သလို တည်ဆောက်ထားသော ဂျက်ကာနှစ်(လင့်စင်) ကတော့ ဝရုန်းကနဲ မြည်၍ ကိုမြတ်သွေးနှင့် အသည်းလေး (မမတိုး)ဘေးနား ဝရုန်းသုန်းကား ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

“အမေ့... ဟာ!... ဟင်!...”

တုန်လှုပ်ချောက်ခြား အရှိန်ပျက်သွားသော အာမေဠိတံသံများ။ နောက်ဆုံးတော့ မြင့်ဆွေ(ပိုကာ)က ဖင်ကျိန်း၍ အိမ်ပြန်ပြေးသည်။ မမတိုးလည်း လစ်ပြီ။ စိနနှင့်သူက စက်ဘီးအပ်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် နှုတ်ပိတ်ခအဖြစ် ကိုမြတ်သွေး၏ တည်ခင်းခြင်းကို မြင်မြင်ဆိုင်ဆိုင်ကြီး ခံယူကြသည်။ စိနက အသားကုန် ကြိုတ်၏။ အမုန်းဆွဲ၏။ သူက ပုံမှန်သာ စားသောက်ပြီး...

“ကျွန်တော် နတ်ပြန်ကျရင် ကိုမြတ်သွေး ပေးနိုင်တဲ့ အကူအညီ တောင်းမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဘဝအတွက် အလွန်အရေးကြီးတယ်”

“ဘာပါလိမ့်ကွာ!”

“နတ်ပြန် ကျောင်းစောစောလာဗျာ၊ အဲဒီကျမှ ပြောပြမယ်”

“အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါ၊ အာစရိလေးရာ”

ဪ... ကိုမြတ်သွေး ရိုကျိုးနေပုံလေး ပြန်မြင်လာ၏။

၆ ၆ ၆ ၆

www.burmeseclassic.com

သံချေးတက် ပင်အပ်လေးကို တုန်ယင်စွာ ဆွဲဖြုတ်သည်။ ဓါတ်ပုံမထိ
အောင် ကြောင်ကလေး မနာအောင် ဂရုတစိုက် ဆွဲဖြုတ်ရသည်။

“ဖေါတ်!!...”

ဗောက်ကနဲ ပင်အပ်ဖျားက သူညာဘက်လက်ညှိုးထဲ အရွိန်လွန်
ရွဲဝင်သွားလေသည်။

ဤသည်ပင်လျှင်...

ဤ...သည်...ပင်...လျှင်...။

ကြောင်

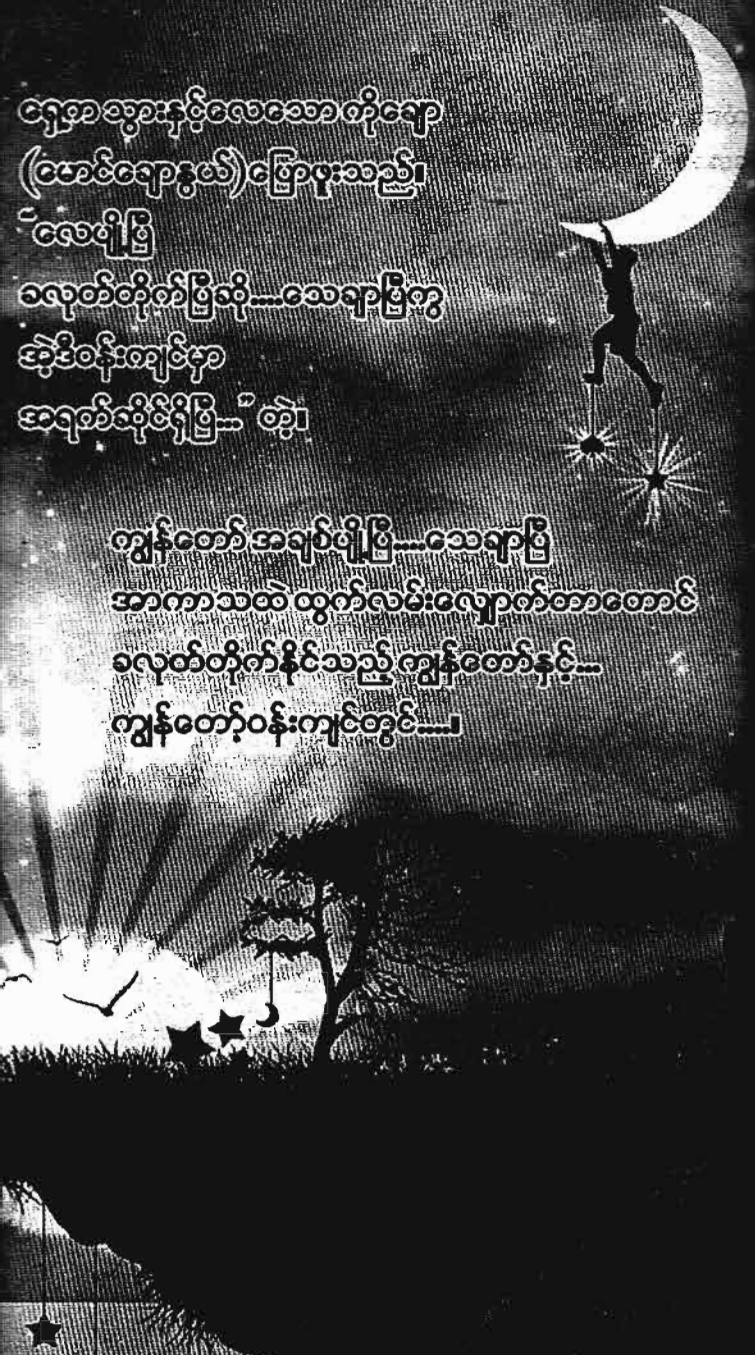
ကလေး၏ဓါတ်ပုံလေးကို သူငယ်ကြည့်ရင်း လွမ်းမော
တသဖွယ် အတိတ်၏ပြန်မရနိုင်သော အရွယ်နှင့် အရိပ်များ ထင်ဟပ်လာ
၏။

ကျောင်းဝင်မှတ်ပုံတင်စာရင်းဖိုင်တွေကို ကိုမြတ်သွေးနှင့် ပြန်လှန်
ခဲ့ကြသည်။ တစ်လက်မအရွယ် စူပုတ်ပုတ်ဓါတ်ပုံလေးကို ခွာယူရသည်။
ကျောဘက်၌ပါသော နဂ္ဂတစ်နံပါတ်နှင့် ဓါတ်ပုံဆိုင်တွင် ပုံကူးပြီး ကျောင်း
ဝင်မှတ်ပုံတင်ထဲ ပြန်ထည့်ကပ်သည်။

မူလပုံလေးကိုတော့ A.4 စက္ကူနှင့် ပင်အပ်တွဲချိတ်ပြီး အပြာ
ရောင်ဖိုင်ထဲ ထည့်သိမ်းခဲ့သည်။ နေပေါင်းများစွာ ညပေါင်းများစွာ တစ်
ရေခိုးပေါင်းများစွာ အကြိမ်ပေါင်း သောင်းဂဏန်းမက အာပွားပေးခဲ့သော
ဓါတ်ပုံလေးဖြစ်သည်။

တစ်ခါနမ်း တစ်ထပ် ထင်ကျန်နေမည်ဆိုပါက သူ့ နှာခေါင်းနဲ့
သူ့နှုတ်ခမ်းရာများ အထပ်ထပ် ဖိညှပ်ထုတ်ပိုးထားသော လက်ဆတ်ဆဲ
ဓါတ်ပုံလေး ဖြစ်နေပေရောမည်။

ခုတော့ ဝါကျန့်ကျန့် ပင်အပ်သံချေးတွေ စိမ့်ပျံ့စွဲကပ်နေခဲ့သည်။
A.4 စက္ကူအသစ်တစ်ရွက်တွင် ပင်အပ်အသစ်နှင့် ပြန်တွယ်ဦးမှာ သူ

ငှေ့အသွားနှင့်လေအသာကိုချော
(မောင်ချောနွယ်)ဖြောပူးသည်၊
“လေပျံမြ
ခလုတ်တိုက်ပြီဆို...သေချာမြဲကွ
ဆုံးခန်းကျင်မှာ
အရတ်ဆိုင်ရှိပြီ...”တဲ့။

ကျွန်တော်အရပ်ပျံမြ...သေချာမြဲ
အာကာသထဲထွက်လမ်းလျှောက်အာတောင်
ခလုတ်တိုက်နိုင်သည့်ကျွန်တော်နှင့်...
ကျွန်တော့်ဝန်းကျင်ထွင်...။

အာနန်း(ဂ)

ငယ်စဉ်က မက်ဖူးခဲ့သော အိပ်မက်ကိုပင် ညက ပြန်မက်သည်။ သမာဒေဝတွေပေးသော အပြာရောင်တွေ လှိုင်လှိုင်ပါသည့် အိပ်မက် ဖြစ်ပါသည်။ လူပျိုအရင့်မာကြီး သူဖြစ်လာသည့်တိုင်အောင်လည်း အိပ်မက်သည် ကြမ်းခန်းရမ်းခန်းတွေ လုံးဝမပါဝင်ခဲ့ပါ။

အပြာရောင် ပုဝါတွေကို လှပစွာ ခြုံသိုင်း၍ စကြဝဠာတံတိုင်းဟု ထင်ရသောအရပ်မှ သူ၏ကြောင်ကလေး ကြင်မြအေး လွင့်မျောလာနေပြန်ပါသည်။

ကမ္ဘာပေါ်၌ မည်သူမျှ မြင်ဖူးမည် မဟုတ်သော ဧရာမ အပြုံးကားချပ်ကြီးကို နောက်ခံ ဟင်းလင်းပြင်အပြည့် ချိတ်ဆွဲပြီးမှ အပြာစက်သေးသေးလေးကနေ သူ့ဆီ လွင့်လာနေသော ကြောင်ကလေး ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ခံအပြုံးကားချပ်ကြီးကလည်း Harry Potter ဇာတ်လမ်းတွဲတွေထဲက ပန်းချီကားတွေလို အရှင်ဖြစ်သည်။

နောက်ခံ ရောမအပြုံးဖို့စုံနှင့် ရှေ့သို့ တစ်စတစ်စ လွင့်မျောလာ
နေသော ပုဝါပြာခြံ၊ ကြောင်ကလေးသည် ငယ်အိပ်မက်လိုပင် တဖြည်း
ဖြည်း ထင်ရှားကြီးထွားလာပြီး လင်းလက်တောက်ပဆုံးသောအပြုံးကို
အနီးကပ် ပြုံးပြီးမှ ရွင်းကနဲ သူ့မြင်ကွင်းကို အနီးကပ် ဖြတ်သန်းသည်။

လက်လှမ်းမီရာ အပြာရောင်ပုဝါကို သူ့ဆွဲဖမ်းလိုက်ပြီး...

“နေပါဦး... ပြုံးပါဦး...” ဟု အော်မြည်တမ်းတလိုက်သော
အခါ... ငယ်အိပ်မက်တုန်းက လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ကျောပေး ထွက်ခွာ
သွားသော်လည်း အခုအိပ်မက်ကျတော့...

တဖြည်းဖြည်း ပြန်လှည့်လာသည်။ လွင့်မျောနေသော ဆံပင်အံ့
ကြီး လှုပ်ခါဖယ်ကျဉ်သွားပြီး နားရွက်ဖျားလေး၊ ပါးကလေး၊ မေးဖျားလေး
နှာတံလေး တဖြည်းဖြည်း လည်လာပြီး လည်ပြန်ကြည့်လာသည်။

ဟင်!... ကြောင်ကလေးလည်း မဟုတ်ပါလား၊ ကြောင်ကလေး
နှင့် ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ဆင်ဆင်တူသော (အသေအချာ အနီးကပ်ကြည့်
တော့ သိပ်မတူသော)...

ခင်ပွင့်ဖြူ ဖြစ်နေသည်။

ဖြစ်ရလေ...

ဘယ်လို အတိတ်နိမိတ်လေလဲ!...

နံနက်က သူ့မျက်နှာသစ်ပြီး သတ္တဝါ ဝေနေယျနှင့် ကြင်မြ
အေးကို အမျှဝေတော့၊ အပြာရောင်လိပ်ပြာလေး ကြေးစည်ကိုင်သောလက်
နား လာမဝဲပါ။ သူကလည်း အသံထွက်၍ အမျှဝေနေကျ... ကို ဒီမနက်မှ
စိတ်ထဲကပင် ရွတ်ဆိုမိသည်လေ။ ဒါကို လူဆန်သောစိတ်ဟု ခေါ်မလား
ညွှန်သည်ကို အားနာသောစိတ်ဟု ခေါ်မလား။

(ဟိုဟိုဒီဒီ ဘာဆင်ခြေမှ မပေးကြေး၊ တည့်တည့်ဝန်ခံကြေးဆို
ခင်ပွင့်ဖြူလေး မကြားစေချင်။ အဲ့ဒါပါပင်)

“အစ်ကိုရေ... ဘရိတ်ဖတ်(စ်) အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ”

“လာပြီ ညီမလေးပွင့်”

ရောင်းသူဝယ်သူ အသံတူတူဖြစ်သွား၏။ ကိုယ့်မှာလည်း ညီမမှ
မခိုတာလေဟု ဖော့၍ တွေးသည်။

“ကြက်သွန်ဖြူကြီးတွေ ဆီသတ်ပြီးမှ နနွင်းနည်းနည်း ခတ်တယ်
ခရုဆီနည်းနည်းထည့်၊ ပဲင်ပြာရည်၊ ဟင်းချိုမှုန့်၊ ဆား၊ သမအောင်
နယ်ထားတဲ့ ထမင်းကြမ်း ထည့်ကြော်တယ်၊ ပဲပြုတ်နဲ့ ဝက်အူချောင်း ပါးပါး
ထည့်တယ်၊ အပေါ်က အုပ်ထားတာက ဒယ်ပြားနဲ့ အိုးကပ်ကြော်ထားတဲ့

ကြက်ဥကို အဖျင်ပြားဖြစ်အောင် ကတ်ကြေးနဲ့ ခပ်ပါးပါး ညှပ်ထားတာပဲ သား၊ သမီးပွင့်ရဲ့နည်းကို အမေ အသေအချာ ကြည့်ထားတာ..”

မေမေရှင်းပြနေစဉ်.. ပွင့်က ငရုတ်ကောင်းမှုနှင့် မဆလားဖွေး ပုလင်း ချပေးသည်။

“ကြိုက်တတ်ရင် ဖြူးပြီးစားပါ အစ်ကို၊ ဒါက ကြက်သွန်မိတ်”
“ဒီဟမ်ဘာဂါတွေက ဝယ်တာလား!”

မေမေက ရေနှေးကြမ်းငဲ့ရင်း..

“မနက်အစောကြီး ပွင့်ဈေးသွားရင်း ဟမ်ဘာဂါ ပေါင်မုန့် ရလာ လို့ ဝက်သားစင်းကောနဲ့ ကိုယ်တိုင်လုပ်ထားတာ သား၊ မေမေ တစ်လုံးစား ပြီးပြီ၊ ရန်ကုန်က သားလိုက်ပို့တဲ့ ဆိုင်ထက်တောင် လေးလေးပင်ပင် ရှိသေး..”

သူလည်း ဟမ်ဘာဂါ မစားဖြစ်တာ ကြာပြီမို့ ပူပူနွေးနွေးလည်း ရှိနေသမို့ လက်ဖြင့်ပင် ကိုင်ပြီး ပါးစပ်အကျယ်ကြီး ဟူးပြီး ကိုက်ချလိုက် သည်။ ဝက်သားစင်းကောက နူးအိနေသည်။ ခရင်(မိ)လည်း ပါသည်။ သခွားသီးလည်း ပါသည်။ ခရမ်းချဉ်နှင့် ဆလတ်ရွက်လည်း ပါသည်။

“ဟ.. တော်တော်ကောင်းတာပဲ.. မေမေတ ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်း ခန်းဖွင့်တော့ သားက ရှော့ကီးတောင်တန်း ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်ဖို့ပဲ ကျန်တော့ တယ်”

“ကောင်းတယ်လို့ ချီးမွမ်းတော့ စေတနာပါပါနဲ့ လုပ်ကျွေးရတဲ့သူ ပီတိဖြစ်တာပေါ့၊ အစ်ကိုက နိုင်ငံခြားပြန်ဆိုတော့ အကောင်းစား ဥရောပ အစားအစာအစစ်တွေ စားခဲ့ဖူးသားနဲ့ ပွင့် အတုလုပ်တဲ့ ဟမ်ဂါအာထ ကောင်းတယ်ပြောတာ အားနာလို့ပါ”

“တစ်ကယ်ကောင်းတာ အမှန်ပါ..”

“ရွှေကျင်သူ၊ တောသူ၊ ဘိတ်ရွှေကန်သီးပဲ ထိုးတတ်သူ... တောရွှေကောက်သူ၊ တောစာပဲ လုပ်တတ်သူလို့ ထင်သွားမှာစိုးတာပဲ ပါ၊ပါတယ် အစ်ကိုရဲ့”

သူမ၏ပွင့်လင်းမှု ဝင်လာပြန်ပါချေပြီ။

မေမေကတော့ တော်ဖီသောက်ရင်း ပြုံးနေသည်။

“မနေ့က နို့ဆီ၊ နို့စိမ်း ဝယ်ဖို့ သားမေ့လာတယ် မေမေ ပွင့် ဘယ်အချိန် ဈေးသွားလိုက်တာလဲ.. အစ်ကိုကို နို့ရောပေါ့၊ အစ်ကို လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

သူမက ထမင်းကြော်ကို ပန်းကန်အသေးထဲ ခပ်ထည့်ရင်း..

“ပွင့် နို့ရင်ကောင်းမလားလို့ အိပ်ခန်းဝနား ရောက်လာပါသေး တယ်.. အမေကြင်က နို့ခိုင်းလို့၊ အထဲက ယောင်ပြီးအော်တဲ့အသံ ကြားလို့ ပြန်လှည့်လာတာ”

သူ့ရင်ထဲ ဝိတိုရီယဘုရင်မ၏ တော်ဝင်ဘင်ခရာတီးပိုင်းက ရောမဘင်ကြီး ချက်ချင်းထမြည်သွား၏။ ဒိန်း!!..

“အစ်ကို ဘယ်လိုယောင်သလဲဟင်!..”

“နေပါဦး.. နေပါဦး.. ပြုံးပါဦး.. ပြုံးပါဦး.. နဲ့၊ ဆက်တိုက် အော်နေတာလေ၊ ဘယ်သူနဲ့ အိပ်မက်ထ တွေ့နေတာလဲဟင်!”

သူ ဟမ်ဘာဂါပေါ် ခရမ်းချဉ်အရည် ဆမ်းရင်း..

“ဟဲ.. ဟဲ.. မိုနာလီဇာနဲ့.. သက်ရှိထင်ရှားကြီး ဘွားကနဲ သွားတွေ့နေလို့..”

“သူက အမြဲပြုံးနေတာပဲ အစ်ကိုရ..”

“ဒီတစ်ခါ ငိုနေတယ်ကွဲ.. သနားစရာပဲ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. အစ်ကို”

“လီယိုနာရိုဝါဗင်ဂျီက သူ့ကို တစ်သက်လုံး လက်ပိုက်ထားခိုင်းလို့

ခင်ပွင့်ဖြူ သူ့အဖြေကို သဘောကျစွာ ရယ်မောပါလေတော့ သည်။ ပန်းချီကျော် ဒါဗင်ဂျီက လက်ပိုက်၍ ပြုံးနေသောပုံ ဆွဲခဲ့မှုနဲ့ ပွင့် သိရှိရ၏။ ရယ်ရင်း ဟားသခါတ် ကူးစက်သွားပုံရသည်။

“မနက်က ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့က မီနီမားကက် ဖွင့်ဖွင့်ချင်း ရောက်သွား တာ ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပုံရတဲ့ ကုလားချောချောလေးက ဒီအချိန် မဖွင့်သေးဘူးတဲ့ အလောနေတာ မြင်လို့ တံခါးဖွင့်ကြည့်တာ.. အစ်မ ဟန်းဝင်လာ

တော့... ကျွန်တော်ပျော်သွားတယ်တဲ့... ဒီမြို့က မဟုတ်မှန်းလည်း သိတယ်တဲ့”

“ဂန္ဓိသား... ဂန္ဓိသား... ဒီကုလား... သက်သက် ပွင့်ကို ဝင်ကြောင်တာ...”

“ဟွန်း... အစ်ကိုလေသံကလည်း မနာလိုဝန်တိုသံကြီးနဲ့... တုလားလေးက ချောချောသန့်သန့်လေး... ဟင်း... ဟင်း၊ ဆက်ပြောပါရစေဦး... ရယ်ရလို့”

သူ့အတွင်းစိတ်အမှန်ကို ‘ထန်’ကနဲ့ ထိပြီး ပြန်ကန်ထွက်သွားသော စကားလုံးတွေ ဖြစ်ပါသည်။ ဆက်ပြောစရာ ရှိနေ၍သာ တော်တော့သည်။ နို့မို့ မလွယ်။

“ဆိုင်ထဲက ခြင်းတောင်း ကိုယ်တိုင်ကိုင်ပြီး... ပွင့်နောက်တောက်လျှောက်လိုက်လာတယ် သိလား၊ ဘယ်မှာ တည်းလဲ... ဘယ်မြို့ကလဲ... ဘယ်လောက်ကြာမလဲ၊ စုံနေအောင် လိုက်မေးတော့တာပဲ၊ ပစ္စည်းရွေးရင်း... ပွင့်က...”

“မောင်လေး... မင်းကို မမ တစ်ခုပြောပြမယ်”

“အများကြီး ပြောပါ မမ”

“တစ်နေ့... မင်းလိုဆိုင်မျိုးထဲကို ခပ်ချောချော၊ ခပ်လန်လန် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်”

“မမလိုပေါ့နော့... ဘာလာဝယ်တာလဲ... သူက”

“အကို့မှာ တစ်ဖို့ဖဲကြီးလာဝယ်တာ၊ တစ်ကိုက်ဘယ်လောက်လဲ မေးတော့... တစ်ကိုက်ကို One kiss တဲ့... မင်းလိုပဲ ကောင်စာစာရေးက ဖြေတယ်၊ ဟယ်... ဒါဆို ဆယ်ကိုက်ပေးပါပေါ့၊ ကောင်လေးပျော်သွားတယ်၊ ဝမ်းသာအားရ ထုပ်ပိုးပေးလိုက်ပြီး ဘီလ်ရှင်းမယ်တဲ့ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကောင်မလေး ဘေးမှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် လာရပ်တယ်”

“ကျွန်မအဖိုး ဘီလ်ရှင်းပါလိမ့်မယ်” တဲ့... ။

“ကုလားလေး ပထမ သဘောမပေါက်ဘူး အစ်ကိုရေ၊ နောက်”

ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လိုက်တာလေ... မမ ကျွန်တော့်ကို ဆော်တာပညာပါတယ်ဗျာ... တဲ့၊ မမ ဘီလ်ကော ဘယ်သူလာရှင်းမှာလဲတဲ့၊ ငါ့အဖိုးက မင့်အဖေထက် မှတ်ဆိတ်ပိုရှည်တယ်လို့ ပြောပစ်ခဲ့ရတယ်”

မေမေရော သူပါ အားရအောင် ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

“သမီးပွင့်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်တတ်သားပဲကွဲ့... ”

သူ ဘာမှဝင်မပြောသေးဘဲ ရယ်၍သာ နေလိုက်သည်။

“ဘီလ်ရှင်းတော့ 20% Discount ပေးပါတယ်၊ မိတ်ခေါ်တာပေါ့”

“ကြောင်တာကွ... ”

သူ သုံးခွန်းဝင်ပြောမိသည်။

“ဘာမှမပဲ့ပါဘဲ 20% လျှော့ယူတာလေ၊ ကြောင်ပါစေ အစ်ကို့မှာ ပွင့်က မင်းတို့ဆိုင် ပစ္စည်းမစုံဘူး၊ လိုချင်တာ မရဘူးလို့ ညည်းတော့ ဖာယာခတ်သွားပြီး... မမလိုချင်တာ ရေးပေးခဲ့ပါတဲ့... နက်ဖြန် ဆိုင်ပေါ် ရောက်နေရပါစေမယ်တဲ့... ပွင့် အင်္ဂလိပ်လို ရေးပေးခဲ့တယ်...”

“ဘာရေးခဲ့သလဲ သမီး... သမီးဘာလိုချင်တာလဲ!...”

“ဝက်အူချောင်းနဲ့ ဝက်ပေါင်ခြောက်”

မေမေက ရယ်သော်လည်း သူလိုက်မရယ်ဘဲ ခပ်တည်တည်ကြီး ပြောချလိုက်မိသည်။

“နောက်ကို တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့၊ ငါလိုက်ပို့မယ်”

လေသံက မာဆတ်နေ၍ ပွင့်က မေမေ့ကို မျက်လုံးဖြူးဖြူး မျက်ခုံးဝင့်ပြသည်။ ထိုစဉ်တွင်ပင် သူ့လက်ညှိုးထိပ်ကလေးက စစ်ကနဲ စတင်သတင်းပို့ခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

တိုင်မှတ်လို
နှစ်ခုခပ်နေတာ ဗဟုဝင်ပါဗျာ။

မိုက်ထောက်နှစ်လွန်းလို
တိုက်တော်ပြီး ငိုနေတာပါ။

ချောမယ့်သူက
ချော်လဲနေတယ် ထင်ပါရဲ့။ ။

ဘဏ္ဍ(၉)

ဘင် ပွင့်ဖြူ ဈေးသွားသည်။ သူ့သိချင်နေတာ ကြာပြီဖြစ်သော မေးခွန်းတွေ ရှိနေ၏။ ဘုရားညောင်ရေအိုး ဆေးကြောနေသော မေမေ ခို့ရာ ရေကပြင်တံခါးဝ၌ သူထိုင်ချလိုက်သည်။

“မေမေနဲ့ ခင်ပွင့်ဖြူက ဘယ်လို စသိတာလဲဟင်! . . .”

“အင်း . . . မေးဖော်မြန်းဖော် ရလာမှကိုး . . .”

မေမေ့စကားကြောင့် သူ့အနည်းငယ် ရှက်သွားသော်လည်း . . . ဇွတ်ရှက်နှင့်ပင် ဆက်ရသည်။

“သား သိထားသင့်တယ် ထင်လို့ပါ။ မေမေ့ကို တော်တော်မိုသေ ထာလည်း မြင်နေရတယ်လေ”

“လူလိမ္မာသားယဉ်ပါးဆိုတဲ့ စကားပေါ့ကွဲ့ . . . သူ့မေမေ ဆင်တင်ဖြူနဲ့မေမေက အရင်ခင်မင်မိကြတာလေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ် ဆောက်က ဒီကရိပ်သာမှာ သီတဂူဆရာတော် တရားပွဲနဲ့ တရားစခန်း နှင့်ဆယ်လေ . . . တင်တင်က ဆရာတော်ရဲ့တပည့်ရင်းတွေလေ . . . ဆရာ ဆော်ရဲ့ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာမပေါ့၊ ရွှေကျင်ကနေ ဒီမှာ တရားစခန်း

လာဝင်ရင်း အိပ်ဆောင်မှာ မေမေနဲ့ တစ်ခန်းထဲ ကျတယ်လေ၊ မေမေနဲ့ ဘယ်လို ပဋ္ဌာန်းဆက် ပါလဲတော့ မသိဘူး... မြင်မြင်ချင်း ညီအစ်မ အရင်းလို ခင်မင်သွားကြတယ်..”

မေမေ ကမ်းပေးသော ညောင်ရေအိုးတွေ လှမ်းယူရင်း...
“စားပွဲပေါ် တင်ထား သား၊ ပွင့် ဘုရားပန်း ဝယ်လာလိမ့်မယ်”
“ဟုတ်ကဲ့...”

မေမေက သောက်ရေခွက်တွေ သန့်စင်ရင်း ဆက်ပြောသည်။
“မေမေထက် တင်တင်က လပိုင်းငယ်ပေမယ့် တင်တင်ကို မေမေ ကြည့်ညှိသွားတယ်... သီလပြည့်တာကိုး၊ တရားစခန်း သိမ်းတော့ ဒီအိမ် မှာ နှစ်ပတ်နေသွားသေးတယ်၊ အပြန်မှာ မေမေ့ကို အတင်းခေါ် တယ်လေ၊ မေမေကလည်း ရွှေကျင်မရောက်ဖူးတော့ ပါသွားတာပေါ့၊ အဲဒီမှာ သမီး တစ်ယောက် ကောက်ရတော့တာပဲ...”

သောက်တော်ရေခွက်တွေနှင့် ငွေလင်ပန်းကို သူ မေမေလက်က လှမ်းယူရင်း စားပွဲပေါ် တင်သည်။

မေမေပါ ထမင်းစား စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။
“ထူးဆန်းတာက မေမေမှာ သားရှိတာ တင်တင်သိပေမယ့် သား နေသမီးနေအကြောင်းကို တင်တင်က တစ်ခွန်းမှ မပြောတာပဲကွဲ့၊ သူ့မှာ ဒီလောက်လှတဲ့ ဒီလောက်လိမ္မာတဲ့ သမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ သူ့အိမ်ရောက်မှပဲ မေမေ သိခွင့်မြင်ခွင့်ရတာလေ... ပွင့်ကလည်း မေမေ့ကို သူ့ရဲ့ဒုတိယ မေမေပါပဲတဲ့၊ လိုလေသေး မရှိအောင် ပြုစုတယ်၊ အိပ်ခန်း ရေနွေးနဲ့ ခြေထောက်ပါ ဆေးပေးတယ်”

“ဟာဟ... သားတောင် တစ်ခါမှ မလုပ်ပေးဖူးဘူးနော်၊ ဒီည စလုပ်မယ် မေမေ”

“တော်ပါ ကိုလိမ္မာရယ်၊ သမီးက ရောက်ကတည်းက လုပ်ပေးတာ ကျပါ”

သူ မေမေ့ကို ရေခဲရေတစ်ခွက် ထည့်ပေးရင်း...
“ပွင့်မှာ ဟို... ဟို... ဘယ်လိုပြောမလဲ... မေမေရာ...”

ရေတဝက်သောက်ပြီး ပြန်ချရင်း မေမေပြုံးသည်။
“ဘယ်လိုမှ မပြောနဲ့... ရည်စားသနာ ရှိမရှိ သိချင်တာ မဟုတ် လား!”

“အ... ဟဲ”
“ပွင့်မှာ ဘာလျှို့ဝှက်ချက်မှ မရှိဘူး၊ စိတ်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြော တယ်... နေတယ်၊ သူ့သူငယ်ချင်း ငယ်ချစ်တစ်ယောက် ရှိတယ် အညှီရောင်နယ်မြေဆိုတော့ တောခိုသွားတယ်၊ တောထဲမှာပဲ ကျသွား တယ်၊ ငါးနှစ်လောက် ရှိမလားပဲ၊ ပွင့်လည်း တရားနဲ့ ဖြေပါတယ်တဲ့”

“ဒီလောက်လှတာပဲ... ပိုးပန်းသူတွေတော့ ရှိမှာပေါ့ မေမေရ”
“ရွှေသူဌေးတွေ တစ်ပုံကြီး၊ ခေါင်းခေါက်ယူမယ်ဆိုရင်တောင် ရွှေတောင်ဦးဘုရားကနေ ဘုရားကြီးဘုရားထိ တန်းစီကြလိမ့်မယ်၊ ပွင့်က သီလရှင်ဝတ်မှာလို့ပဲ ပြောပြောလွှတ်တယ်”

“တကယ်ကော သူ သီလရှင် ဝတ်မှာလားဟင်!... မေမေ ဘယ် လိုထင်သလဲ!...”

မေမေ သူ့ကို ပြီး၍ကြည့်နေသဖြင့် သူ့ရှက်ပြီး ရေခွက်လက်ကျန် တို့ ကောက်မော့သည်။

“မေမေအမြင်ကို သားသိချင်တာပါ”
“မပြောနိုင်ပါဘူးကွာ... လူဟာ... သူ့ပါရမီနဲ့သူ ဖြစ်တည်လာ ကြတာပါ၊ ဘာမှ မြဲတဲ့သဘော မရှိပါဘူး”

“သားအပေါ်မှာကော သူ့အမြင် ဘယ်လိုရှိသလဲ!... မေမေ”
“ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်ခဲတဲ့၊ သားဟာသား မေးကြည့်ပေါ့၊ ဒါပေ မယ့်... အိမ်အလည်လာတုန်းကြီး”

“ဟာ... မေမေကလည်း သား အံ့သလောက်တော့ သိပါတယ်ဗျ ငြီးတော့ သားမှာ ကြင်မြအေးတစ်ယောက်လုံး ရှိနေပြီးသားပါ”

“ဟင်... ဟင်၊ မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်နေမှန်း မသိဘူး၊ ငါ့သားက နတ်ခမ်းအနာနဲ့ တည့်မတည့် စဉ်းစားနေတာကိုး”
ခင်ပွင့်ဖြူ ဈေးခြင်းနှင့် တက်လာ၍ စကားစ ပြက်သွားသည်။

ဖြတ်လိုက်ရခြင်းပါ။

“ဘာတွေရသလဲ သမီး!”

“မို့ခြောက်ပန်းခြောက်နဲ့ ဘဲပေါင်းမယ်၊ ယိုးဒယားဟင်းခိုချက်မယ်၊ ကိုက်လန်နဲ့ ဝက်ပေါင်ခြောက် ကြော်မယ်၊ ဝက်အူချောင်းလည်း ရတယ်၊ ရော့ . . . အမေကြင်၊ သစ္စာပန်းတွေ လှလိုက်တာ”

“နေပါဦး . . . ဝက်အူချောင်းနဲ့ ဝက်ပေါင်ခြောက်က ဘယ်ဆိုင်က ရတာလဲ”

အူတိုသောအမေးမှန်း သိသာနေသည်လေ . . . ။

“အစ်ကိုက တစ်ပေလောက် လျော့နေပြန်ပါပြီ”

“မေးတာကို မဖြေဘူး . . . ဘာကို တစ်ပေလျော့တာလဲ! . . .”

“နှစ်ဆယ့်တစ်ပေပဲ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ပြောတာ အစ်ကိုရေ . . .”

“ရွှေကွင်သူ . . . ဝေလည်ချောင်ပတ် လုပ်မနေနဲ့၊ အဲဒီဝန္တီးသားက ကျားမှ အစုံစားကျားကွ . . .”

“ဝေလည်ချောင်ပတ် ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင် . . . တည့်တည့်ပြောနေတာပါ။ လူမှာ အူအရှည်ဟာ (၂၂)ပေရှိတယ်တဲ့၊ အစ်ကိုအူတိုနေတာကို ပြောတာလေ၊ ကျွန်မ ဈေးထိပ်မှာ ဟိုနေက ရှေ့နေ ဦးမြင့်ဆွေနဲ့ တွေ့လို့ . . . ဝက်ပေါင်ချောက် ဘယ်မှာ ရနိုင်လဲ မေးကြည့်တော့ သူက အစ်ကိုသူငယ်ချင်း စိန်ဆိုင်ကို ခေါ်သွားပြီး စိန် ဦးကျင်ဟုတ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်၊ အဲဒီက ဝယ်လာတာ၊ ဝက်အူချောင်းက အမေကြင်ကို ကန်တော့လိုက်တာ . . .”

“ဩ . . . ဩ . . . တော်သေးတာပေါ့၊ ဒီကောင်တွေ ဘာပြောသေးလဲ!”

“စိန်က . . . မြင်မြင်ချင်း ကြင်မြအေး အောက်မေ့လို့တဲ့ . . . ကြင်မြအေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်!”

သူကုလားထိုင်မှ ထရင်း . . .

“ငယ်ငယ်တုန်းက . . . ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်

ပါ”

“ဒုတ်! . . . ဝုန်း!! . . .”

ပြောပြီးလှည့်အထွက် ကုလားထိုင်နှင့် ခလုတ်တိုက်၍ ဝုန်းကံကုလားထိုင် လဲကျန်ခဲ့လေသည်။ တိုက်တုန်းပါလား ကြောင်ကလေးရေ . . .

“ညနေ သူတို့နှစ်ယောက် လာခေါ်မယ်တဲ့ အစ်ကိုရေ”

“အေး . . .”

လက်ညှိုးထိပ်က စစ်ကနဲဖြစ်ပြီး ချက်ချင်းပြန်ပျောက်သွားပြန်သည်။

အိမ်မှာ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ကွာ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အားရဝါးရ စကားပြောရအောင် TOP ONE Beer Pub သွားကြမယ်ဟု စိန်က ပြောသည်။ ပဒေသာရပ်ကွက်ဘက်သို့ သူ့ Surf ကားနှင့်ပင် သုံးယောက်သား ထွက်လာကြသည်။

“မင်းကားက ငါ့ကားထက်တောင် မော်ဒယ်လ်မြင့်သေးတယ်”

ဒါတောင် တိုနေတ စားမပါဘဲ ကုန်းကြောင်းလာတာ အံ့ပါကွာ”

“ငယ်ငယ်က လမ်းလျှောက်လာတဲ့ မြို့လေးပဲကွာ၊ ပကာသနထက် ငယ်ဘဝ ပြန်လိုချင်တာနဲ့. . .”

“မြေဖြူက ငယ်ငယ်တည်းက ကျွန်ုပ်တို့က ဦးချစ်မောင်ကို အားကျပြီး. . . ဟာသသရုပ်ဆောင် သန်းနွဲ့စရိုက်နဲ့ နေတဲ့ကောင်လေကွာ၊ ဟေ့ကောင်. . . မှန်ခဏချကွာ၊ ငါကွမ်းတံတွေးထွေးမလို့”

ပိုကာ ကွမ်းသွေးထွေးပြီး ဆက်ပြောသည်။

“မင်းဖတ်ခိုင်းလို့ ‘သူလိုလူ’ ကို ငါတို့နှစ်ယောက် ဖတ်ရတာလေ၊ ကြိုက်တယ်ကွာ၊ ဦးလေး ဟိုနားကို ထီးကြိုလိုက်ပါရစေဆိုပြီး ထီးကြိုလိုက် ရင်း သူတိုက်ပုံအိတ်ထဲကို ခါးပိုက်နှိုက်တာလေ. . .”

သူ့အစီခဲပြီး ခါးပိုက်နှိုက် လုပ်အောင် ထီးဆောင်းပေးပုံ၊ ဟင်း. . . ဟင်း. . . ခါးပိုက်နှိုက်မှန်း သိသိကြီးနဲ့ အနှိုက်ရလွယ်အောင် ကြွပေးရင်း. . . သူကပဲ အားနာနေသေးတာ. . . အိတ်ထဲ ငါးမတ်ပဲ ထည့်လာမိလို့တဲ့”

“အေးကွာ. . . တို့နိုင်ငံမှာ လူတော်တွေ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေကုန်ကြတာ၊ (၃၂)နှစ်နဲ့ သေတာ အလွန်နုမြောစရာကောင်းတယ်. . . တိုင်းပြည်ကြံမှာပေါ့”

စိနက တရုတ်သာ ဆိုသည်။ တိုင်းပြည်ချစ်စိတ်က တော်ရုံမြန်မာ မမိ။ ကျောင်းဆောက် ဆေးရုံဆောက် ရက်ရောသည်။ စာကြည့်တိုက် လည်း အခမဲ့ ထူထောင်ထားသည်။ စိနကပင် ဆက်ပြောသည်။

“ငါတို့ စာဖတ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတာ ခုမှ မင်းကို ကျေးဇူးတင် ရမှန်းသိတာ မြေဖြူ၊ ပိုကာ ခုနပြောလို့ မင်းသဘောကျတဲ့ သန်းနွဲ့ကွာ. . . ဟား. . . ဟား. . . ကောက်ခိုးတွေ နယ်ခန်းလေး၊ သောက်ရမ်းဟားရတယ်ကွာ၊ ဟေ့ကောင် မြေဖြူ. . . ကားက လမ်းအောက်ဆင်းနေပြီဟ. . . ဟ. . .”

ဝုန်း! . . . ဒုန်း! . . . ကွီး! . . .

ပိုကာက. . .

“ဟား. . . ကျောက်တုံးကြီး တက်ကြိတ်ပြီ ဟေ့ကောင်”

သူ ဘက်ဂီယာ ထည့်ပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်သည်။ ဝုန်းကနဲ့ မြောက်

၍ ကျောက်တုံးကြီးကို နောက်ပြန်ကျော်တက်ပြီးမှ ပြန်ပြီး လမ်းပေါ် ရောက် သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း မြေဖြူရာ”

“အခုန ဖြတ်သွားတာ ကြင်မြအေးကားလေ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် မောင်း လာတာ၊ ဘဲကြီးက နောက်ခန်းမှာ. . . ငါ လမ်းပေးတာ များပြီး အောက် ထဲ ကျသွားတာ”

ပိုကာက ဖြစ်ရမယ်လေဟု ရေရွတ်သည်။ စိနက ဆဲသည်။ လန်ကြောက်ပဲကွာတဲ့။ သူ့စိတ်တွင်းတစ်နေရာက အသံထွက်လာသည်။ ကားတောင် ခလုတ်တိုက်ဆဲပါလား၊ ကြောင်ကလေးရေ. . .”

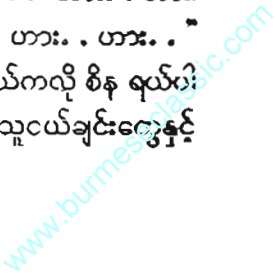
“လူ့ကိုယ်တိုင် ဆင်းလာရင် ငါတို့ကို အဝီစိထိ ဆွဲချသွားနိုင်တယ် စိနရေ”

ဘီယာဆိုင်ထဲ ရောက်မှ ဘီယာဘဲကင် မှာပြီး စိနက စကားဆက် သည်။

“မင်းလိုက်ပြလို့ အဲဒီကား ငါတို့ကြည့်ပြီး အနှိပ်ရယ်ရတာလေ၊ နွားစာခွက်ထဲ ကောက်ခိုးတွေနဲ့ နှမ်းဖတ် ဖွဲနု၊ ထမင်းရည်ပါ ထည့်နယ်နေ တာလေ၊ နွားကြီးတွေ ခေါင်းထိုးဝင်လာတော့. . . ဟေ့ကောင်တွေ. . . မပြီးသေးဘူး၊ မငမ်းနဲ့. . . နေဦးဆို. . . ဒီမှာ ကောင်းအောင်လုပ်ပေးနေ တာ၊ ကြွေးမှာ. . . ဘာညာနဲ့. . . လူကို ပြောသလို အသေအချာ ရှင်းပြနေ တာလေ၊ အောင်မယ်. . . နွားတွေကလည်း ပြန်ပြန်လှည့်ထွက်သွားတယ် လေ. . . သူနဲ့ ဆွေမျိုးအရင်းတွေလိုပဲလေ. . .”

နောက်ဆုံး အားရအောင် နယ်ဖတ်ပြီးမှ သူ့ပါးစပ်ထဲ ကောက် ထည့်ပြီး ဝါးတော့တာလေ. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . အင်း. . . တောင်းတယ်၊ ခေါင်းတောင် ညိတ်လိုက်သေးတယ်. . . ဟား. . . ဟား၊ ပြီးမှ ဟေ့ကောင်တွေ လာစားတော့၊ ရပြီတဲ့. . . ဟား ဟား. . . ဟား. . .”

ပြောရင်း မျက်နှာတွေ နီလာအောင် ငယ်ငယ်ကလို စိန ရယ်ပါ၊ လေတော့သည်။ ဩော်. . . ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သော သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ငယ်ဘဝ ခဏပြန်ရပြန်၏။ သူက. . .

၁၁၄ မှတ်တမ်း

“ငါ တစ်ခါတလေမှ သောက်တာ၊ ဒီနေ့တော့ သောက်ကို သောက်ချင်နေတာ၊ ကဲ... ချီးယားစ်”

ဖန်ခွက်တွေ မြည်သံနှင့် ဖွင့်လှစ်လိုက်၏။ ထိုမြည်သံပင် အပြု ဖွယ်ကောင်းနေသည်။ ဘဲကင်က သိပ်မကောင်း၊ မနက်က စားသော ဘဲပေါင်းကို ဖျတ်ကန် သတိရသည်။ ငယ်ပေါင်းတွေ ဆုံရင် ငါးပါး သီလထဲ က တစ်ပါးတော့ ကျီးမှာပဲဟု အိမ်က အထွက်၌ပြောသော ခင်ပွင့်ဖြူကိုပါ ဘဲပေါင်းနှင့် တွဲ၍ သတိရကာနေ၏။ ဝင်ခါစ၌ ဇရက်ခင်း စည်းစိမ်တဲ့ စ၊ဝင်လာနေပြီ။ စကားအင်မတန် ပြောချင်လာကြသည်။ သူကပင် စတင် သည်။

“မင်းမှတ်မိသေးလား... ပိုကာ၊ ရွှေမန်းဆန်းဝင်းရဲ့ အို... ဒေဝဋ္ဌရာလေ...”

“ငါ ဖင်ကျိန်းတဲ့ကိစ္စ မမှတ်မိဘဲ ဘယ်နေမလဲကွ”

သို့

ယောက်စလုံး ဝုန်းကနဲ မမြည်ဘဲ ပိုကာတို့အိမ်ရှေ့ လမ်း တစ်ဘက်က အုတ်ပေါင်နှင့် လုပ်ထားသော မီးသတ်ကန်ပေါ် ပြန်ရောက် သွားကြသည်။ သူက ဂီတာတီးနေသည်။ ပိုကာနှင့်စိန်က မီးဖို၍ ပြောင်း ဖုတ်နေကြသည်။ ထန်းမြစ်တွေလည်း ပါသည်။

ပိုကာတို့အိမ်က ရေနံဆီရောင်းသည်။ ဆိုင်က အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ပင် ဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုင်ကို ခေါက်တံခါးခွက်များနှင့် ဖွင့်ပိတ်ပြီး အိမ်ထဲ ဝင်လိုရသည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ မမတိုးကို လာရိုက်သူ များလွန်း၍ ပိုကာ အဖေ ဦးကြွယ်နှင့် ဒေါ်တင်မေသည် (ပိုကာမရှိလျှင်) သူတို့လင်မယား အပြင်ထွက်လျှင် သမီးကို စိတ်ချရအောင် ခေါက်တံခါးတွေ ပိတ်ပြီး အပြင် တ သော့ခတ်သွားလေ့ရှိသည်။

ထိုညက... သူကပင် ဇာတ်ညွှန်းရေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးကြွယ်နှင့်ဒေါ်တင်မေကို မေမေက လက်ဖက်ရည်သောက် ကြပါရန်ဟု သူပင် ဖိတ်ကြားသည်။ မေမေကိုတော့ ဦးကြွယ်နှင့် ဒေါ်တင် မေက အလည်မလာတာ ကြာပြီမို့ သူတို့ပင် လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့ သည်။

မေမေနှင့် သူတို့လင်မယား ဓမ္မဆွေးနွေးလျှင် ကြာတတ်မှန်း သူသိသည်။ အဓိက ဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ ရေနံဆီဆိုင်ထဲတွင် နောက်ဖေး ပေါက်မှ ဝင်လာသော ကိုမြတ်သွေးနှင့် မမတိုးတို့ ချိန်းတွေ့နေသည်လေ။

ဦးကြွယ်နှင့်ဒေါ်တင်မေ ပြန်လာတာ မြင်လျှင် အထဲကို အချက် သေးရန်မှာ...

“အို... ဒေဝဋ္ဌရာ... ဆွေနတ်ကညာ လှတကာတို့... ပေါင်း တာစုဝေး... ဟေး... ဟေး...” သီချင်းဖြစ်သည်။ သူက အသံတု နှုသွပ်ချိန်မို့... ရွှေမန်းဆန်းဝင်းလို အာလုပ်သံနှင့် အပီအော်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ အိုဒေဝဋ္ဌရာဆို... ကိုမြတ်သွေးရေ နောက်ဖေး ပိန်းတောထဲက ပြေးပေတော့ပေါ့...။ ဖြစ်ချင်တော့...

ဆေးမင်ကြောင်တွေ တစ်ကိုယ်လုံး ထိုးထားသော ထောင်ထွက် တို့ထွန်းလင်းကြီးက ပြောင်းဖူးဖုတ် တောင်းစားရင်း ဆေးလိပ်တစ်လိပ် သေးသွားသည်။

“ဂီတာတီးလို့ကောင်းတယ်၊ သီချင်းဆိုလို့ ပိုကောင်းတယ်” ဟု ပြောသွားသေးသည်။ သုံးယောက်လုံး ဆေးလိပ်ခိုးသောက်တာတစ်စခို

'ရောင်း'လှည့်ချရင်း ဂိတာတီးလိုက် ထန်းမြစ်ဖီးဖုတ် အုပ်လိုက်နှင့် အတော့
တို ဟုတ်နေကြသည်။ ရီတီတီ ဝေတေတေနှင့် အူတွေလည်း မြူးလာ
နေကြသည်။ သူက အမြူးရိန်နှင့် အထဲက အတွဲကို 'ငါနည်းနည်း စမ်း
ကြည့်မယ်ကွာ' ဟု တိုင်ပင်လိုက်သော်လည်း ပြောပြီးပြီးချင်းပင်. . .

အို. . . ဒေဝစ္ဆရာဟု အာလုပ်သံနှင့် ထအော်လိုက်မိသည်။

မင်းသားဆန်းဝင်းအသံ. . .

ဝုန်း! . . ဂ! . . လုံး! . . ဂွမ်း! . .

ဆိုင်ထဲက ရေနံဆီ ထည့်သော လေးထောင့်သံပုံးတွေ ပျံလဲ
ပျံကြသံကြီး ပေါ်လာ၏။

"စမ်းတာ. . စမ်းတာ. . ရီဟာဇယ် လုပ်ကြည့်တာ၊ နေမြို့. . .

ဆက်လုပ်. . ."

"ဟေ့ကောင် မြေဖြူ အိမ်ထဲက အခြေအနေကို ငါမေ့ထားတာကွ
မင်းသတိရအောင် မလုပ်နဲ့ကွာ"

ပိုကာ၏ဖင်ကျိန်းသံဖြစ်သည်။ ကိုမြတ်သွေးလက်သံကိုလည်း
မျက်ဝါးထင်ထင် သူမြင်ဖူးထားသည်လေ။ ဒီကိစ္စဖြစ်မြောက်အောင် သူက
ပိုကာကို မနည်းစည်းရုံးခဲ့ရသည်လေ။

"မင်းလည်း ကိုမြတ်သွေးညီမ ခင်စန်းဦးကို ရအောင် ပြန်ပို့ပေး
ကွ"

ဟု မြောက်ပေးပြီး ရည်းစားစာပါ ရေးပေးခဲ့ရသည်လေ။ အခြေ
ပေးရန်ပင် ရက်သတ်မှတ်ပြီးပြီလေ။ အိမ်ထဲက အခြေအနေ ပြန်လည်
ငြိမ်သက်သွားပြန်၏။ နေမြို့. . .

ကျေးဇူးရှင် ကိုထွန်းလင်းကြီး၏ဆေးပေါ့လိပ် ဖင်စီခံ လော
သောအခါ လမ်းမီးပွင့်တွေသည် စိန်တွေလို အရောင်တွေ ဖြာနေပြီ
ဖိတ်ဖိတ်လက်လို့. . .

ထိုင်နေသောကန်ပေါင်သည် အုတ်နှင့်အင်္ဂါတေနှင့် တည်ဆောက်
ထားသည် မထင်တော့။ တိမ်တွေနှင့် တည်ဆောက်ထားသလို ထင်
သည်။ ပွပွရွရွ အံ့ညက်လာ၏။

လောကသည် လှပစွာ ညွတ်ကျလာပြီး သူတီးသမျှ ဆိုသမျှ ယိမ်း
ထိုး၍ လိုက်က၊နေတော့၏။ စိုးပိုင်၏ နေခြည်ထိပ်ထားကို အကောင်
အထည်နှင့် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်နေရပြီ။ ပိုကာက ကန်ပေါင်ပေါ်
ကျောခင်းရင်း စည်းလိုက်နေ၏။

စိန်က မီးပုံဘေး မြေကြီးပေါ် ခြေဆင်းရင်း ကန်ပေါင်ကို မှီ၍ကိန်း
နေ၏။ ကိန်းရင်းမှ ထိပ်ထားသိပါစေကို လကွဲသံကြီးနှင့် ဟာမိုနီ လိုက်နေ
၏။

ထိုစဉ်တွင် မီးကြီးပစ်လိုက်သလား ထင်ရသော အသံပါးပါးလေး
တို့ သူ့ဂီတာနားက ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ရသည်။

ပါးပါးလေးပါ။

"ဂျလောက်!! . . . ဂျလက်!! . . ."

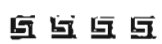
သူ့ဂီတာတီးနေတာ ထိုးရပ်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဟာ!! . ."

သူ့မျက်စိပွင့်လာသည်။ ဦးကြွယ်နှင့်ဒေါ်တင်မေ သော့ဖွင့်နေပြီ။
မျက်လုံးပြုကြီးနှင့် သူ ထအော်လိုက်မိသည်။ ရွှေမန်းဆန်းဝင်းအသံ၊
ဆန်းဝင်းဌာန်၊ ဆန်းဝင်းသံစဉ် လုံးဝမပါသော တုန်တုန်ရင်ရင် အလန့်
အကြား အသံကျယ်ကြီး ညဉ့်ယံကို ကန်ထွက်လာသည်။

"ဒေဝစ္ဆရာဟေ့. . ဒေဝစ္ဆရာဟ. . . ဒေဝစ္ဆရာအစစ်ဗျို. . .
အမှန်အကန် ဒေဝစ္ဆရာမှဒေဝစ္ဆရာ. . ရေကိုမရောတာဗျို"

ဝုန်း! . . ဂလုံး!! . . ဂွမ်း! . . ခွမ်း!! . . ဖွမ်း! . . ဝရောင်း! . .
ဝရန်းသုန်းကား မြည်သံစွဲတွေ စုံသွားသောည။

www.burmeseclassic.com

“ဟာ... ဟား... ဟား... အဲဒီညက ရေနံဆီတိုင်ကီပါ မှောက်သွားတာ ဟေ့ကောင်ချေ... ကိုမြတ်သွေးအဖေက လာလျော်တယ်”

ပိုကာ ရယ်နိုင်မောနိုင်လေပြီ။ ကိုမြတ်သွေးနှင့်မမတိုးကို ထိုကိစ္စ ကြောင့်ပင် ပေးစားလိုက်ရသည်။ အခု ကိုမြတ်သွေးက သင်္ဘောအရာရှိ ဖြစ်ပြီး သားသမီးတွေပင် အရွယ်ရောက်နေကြပြီ။ မမတိုးကလည်း ဇာတ်ညွှန်းရေးသော မြားနတ်မောင် သူ့ကို... ကျေးဇူးတွေ တင်ခဲ့သည်။ သူ့ကြောင့် မောင်လှယ် နှမလှယ် ပိုကာနှင့်ခင်စန်းဦးလည်း ညားခဲ့သည်။

ကြောင်ကလေးရေး... သူများတွေ ဇာတ်ပေါင်းအောင် ငါရေး တတ်ခဲ့ပြီး... ငါမရေးတတ်တာ ငါကိုယ်တိုင် က၊ရမယ့် ငါ့ဇာတ်ညွှန်းပါ ကွယ်... လွမ်းတယ်...။

ကမ်း...။

ဘီယာဆိုင်ထဲ ပြန်ရောက်လာ။

“ဟေ့... ဘီယာနောက်တစ်ဂျား”

“ဟေ့ကောင်... သုံးဂျားမှာကွာ၊ ရွှေလီမှာဆို ဖန်ခွက်နဲ့ ဝ သောက်တော့ဘူး၊ ခေတ်နောက်ကျတယ်၊ စိန်တွေက ဘီယာကို ဂျားလိုက် ကောက်မော့တာကွ”

“စိန်တွေ အဲသလောက် ဘီယာသောက်သလားကွ!...”

“ကောက်ရခြင်းအကြောင်းကို ငါ့ စိန်အလုပ်သမားတစ်ယောက်

က ရှင်းပြဖူးတယ်... အိမ်ကကျဉ်းတယ်တဲ့ ဒါကြောင့်သောက်တဲ့”

“ဘာဆိုလို့လဲကွ!...”

“ဘီယာအများကြီးသောက်တော့ သန်းခေါင်ကျော် ရှူးထပေါက်လေ တယ်လေ... တဲ့ ကျန်တဲ့အိမ်သားတွေ အဲဒီအချိန် တခေါခေါ အိပ်နေကြပြီ တဲ့... သူက မိန်းမရတာစကိုးကွ”

ပိုကာ ခုမှပင် ဆိုင်ပုံကို ဆက်စပ်သဘောပေါက်သွား၏။ ပိုကာ လည်း ဆက်စပ်ယူရသော သူ့ကြုံဖူးသည့်ဟာသကို သတိရသွား၏။

“အေးကွ... အဲသလို ဆက်စပ်ယူရတဲ့ ဟာသတစ်ကွက် ငါ တောင်တွင်းကြီးက အရက်ဝိုင်းတစ်ခုမှာ ကြုံဖူးတယ်၊ ပေလေးပင် ရှင်လေးပါးအရပ်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆက်ပုံစပ်ပုံ ပြောင်မြောက်တယ်တဲ့ အရက်ဝိုင်းမှာ... ခေါင်းစဉ်က ဘာဖြစ်လို့ မိန်းမလိုချင်ကြတာလဲ!... ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ် စတည်ပါလေရော... ဇော်ဝင်းတင့်ရယ် ကမ္ဘာပုရယ် စံပြောင်းရယ်”

ပိုကာက ဘီယာဂျားကို ကောက်မော့သည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြော သည်။

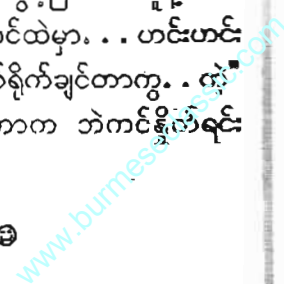
“ဟေ့ကောင် ကမ္ဘာပု... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မိန်းမလိုချင်တာလဲ တဲ့၊ စံပြောင်းဆိုတဲ့လူက ကမ္ဘာပုကို မေးတယ်၊ ဖြေပုံက ငါတို့ကွက်သစ် သွပ်စစ်မီး ရောက်လာလို့တဲ့... စဉ်းစားကြည့် ဘာဆိုလဲကွာ...”

စိန် စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“ဆက်ပါဦး ပိုကာရ”

“ကမ္ဘာပုက... မင်း အဲဒီအရသာကို သိမှာမဟုတ်ပါဘူး ဝ ပြောင်းရာ... တဲ့၊ မင်္ဂလာဦးညတွေမှာ တရားနီး... ညကြီးမင်းကြီး ဆွဲလကွာ... တဲ့၊ ဖန်မီးချောင်းကြီး ဖြန်းကနဲ ဖွင့်ပြီး... သူနဲ့ငါ... အဖတ်ဖတ်... ခြင်ထောင်ထဲမှာ... ခြင်ထောင်ထဲမှာ... ဟင်းဟင်း ထင်းလင်းချင်းချင်း... အတူတူ ခြင်တွေ လိုက်ရိုက်ချင်တာကွ... ကွ”

စိန်နှင့်သူ ပြုံးရဲပြုံးဖြစ်ကြသည်။ ပိုကာက ဘဲကင်နှိုက်ရင်း ဆက်သည်။

“အဲဒါမှာ ကမ္ဘာပုက စံပြောင်းကို ပြန်မေးတော့တာ၊ မင်းကကော
ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် မိန်းမလိုချင်နေတာလဲတဲ့၊ စံပြောင်းကလည်း
ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ဖြေတယ်၊ ငါ မိန်းမလိုချင်တာက ယပ်တောင်တစ်
ချောင်းကြောင့်..တဲ့”

ဘယ်လိုဆက်စပ်မလဲဟဲ့ သူပင် စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“နေ့ညပူပူမှာပေါ့ကွာ..တဲ့၊ ငါက... အိမ်ပိုင်းထဲမှာ မန်ကျည်း
ပင်ရင်း ကွပ်ဖျစ်လေးမှာ ကောင်းပြီး... ပက်လက်ကလေး လှနေမယ်
ပူပူနွေးနွေး ငါ့မယားလေးက ရေမိုးချိုး... ရှင်မတောင် သနပ်ခါးတွေ
ခြေဆုံးခေါင်းစွန်းလိမ်း... ပြီး... ယပ်တောင်တစ်ချောင်းနဲ့ အိမ်ပေါ်တ
နေ... ငါ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး... ငါ့ဆီ တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း
ဆင်းလာမယ်၊ ငါ့လှဲနေတဲ့ ကွပ်ဖျစ်ပေါ် အိကနဲ ထိုင်ချမယ်... လက်ထဲက
ယပ်တောင်နဲ့... ဟင်းဟင်း... ငါ့ကို ခပ်ပေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ...
သူ့ကိုယ်သူ... သာသာလေး ခတ်မယ်၊ သနပ်ခါးနဲ့နဲ့ သူ့ကိုယ်သင်းနဲ့
တွေ့... ငါ့ဆီ တွန်းပို့မယ်... ဟား... တောက်!.. ဘယ်လောက်
အရသာရှိလိုက်မလဲကွာ..တဲ့”

အင်မတန် စိတ်ကူးညက်သော တောင်တွင်းသားများ ဖြစ်ပါ
သည်။

“အဲဒါမှာ တစ်ချိန်လုံး နားထောင်နေတဲ့ ဇော်ဝင်းတင့်က အားပါ
လာတယ်၊ ဘယ်သူမှ မမေးဘဲနဲ့ ငါ မိန်းမလိုချင်တာက... တစ်မျိုးတူ
တဲ့၊ မင်းတို့ သိတဲ့အတိုင်း ငါ့ကို အရက်သောက်တာလေး တစ်ခုတည်း
“နီမ” အဖေအမေတွေက သဘောမတူဘူးလေ..တဲ့၊ ငါတို့ဇာတ်ထဲ
နည်းနည်းတော့ နာတယ်ကွာ၊ ငါက နီမကို ခိုးပြေး၊ မိဘက အမွေဖြစ်
ငါကလည်း အရက်မပြတ်တော့... “နီမ” ချော ငါ့ကို ငါးရောင်းတွေ
ရရှာတယ်၊ ငါးရောင်းကအပြန် ဆိုင်ကြီးက ပါဆယ်တစ်လုံး ဆွဲဆွဲလာ
ပေါ့ကွာ... ပုံမှန်ပေါ့၊ တစ်နေ့တော့... ”

နီမ ငါးသွားရောင်းတာ မိုးချုပ်တဲ့အထိ ပြန်မလာဘူး...
ငါကလည်း ယင်းထနေပြီ... ပြန်လာတော့ ငါးရောင်းမကောင်းလို့... ”

ငါ့အတွက် ပါဆယ်က ပါမလာပြန်ဘူးလေ... မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်...
ငါ ဒေါမကန်သင့်ဘူးလား!.. လာစမ်း!.. ဒီမိန်းမ ဆိုပြီး ဆံပင်ဆွဲ
ရင်ဘတ်ကြီးကို ငါ့အပေါ် တင်ပြီး ကျောလှားကြီးကို အုန်း အုန်း အုန်း
ဆိုပြီး သုံးချက်ထုချလိုက်ရ... ဘယ်ကလောက် မြန်မလဲ၊ မင်းတို့
အဲဒီအရသာကို စဉ်းစားကြည့်ဖူးလား!..တဲ့”

“ဟား ဟား ဟား... ဖြစ်ချင်တော့... သူတို့သုံးယောက်
သောက်နေတဲ့ အရက်ဆိုင်နဲ့ ကပ်လျက်က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေ...
ဝါးထရံတစ်ချပ်ပဲ ခြားတာကလား... ”

အရက်စကားပိုင်း စကတည်းက အဲဒီမုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကို ရောက်
နေတဲ့ ဇော်ဝင်းတင့်ရည်းစား “နီမ” တစ်ချို့တည်း ထလစ်ပါလေရော...
လား။ ပညာတော့ပါတယ်ကွာ... တစ်ဘဝစာ ဒီဘက်က အရက်ဖိုးတော့
ခွင့်ခွဲပါတယ်...တဲ့... ဟား... ဟား... ဟား... ”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကွာ... အဲဒီမိန်းမ နှုတ်ဆက်ပုံ ကလည်း
ပညာပါပေါ့”

လော်ပန်စိန်က လာချသော ဘီယာကို ဂျားလိုက် ကောက်မော့
သည်။ ဆေးဘဲဥသုတ် ထပ်မှာသည်။

“ငါဖတ်ခဲ့ရတဲ့ ဟာသလေးကိုလည်း ပြောပြရဦးမယ်... စလုံး
မှာတဲ့... Over-speed ကွာ... (၁၂၀)မောင်းရမယ့်လမ်းကို (၁၇၀)
သောက် မောင်းတဲ့ကားတစ်စီးကို ရဲက ဖမ်းတာကွာ၊ ယာဉ်ထိန်းရဲက
ထိုင်စင်တောင်တော့ မောင်းလာတဲ့ စလုံး တရုတ်က... မပါဘူး...တဲ့...
ထဲဒါဆို ကားရဲ့မှတ်ပုံတင်စာရွက်ပေး ဆိုတော့... အေးဆေးပြောတာ
နော်... ကားကနိုးလာတာ...တဲ့... ရဲက ကြောင်သွားတယ်၊ ပြီးမှ... ဒါဆို
ထက်မြောက်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းဆိုတော့... မင်းချည်းပဲ သေနတ်ပါ
တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဟောဒီ ဒက်ရှ်တုတ်ထဲမှာလည်း သေနတ်ပါတယ်တဲ့...
အဲဒီလူ အဖူးလား... ဘာလား... ဇေဝေဝါ ဖြစ်လာတယ်၊ ကားထဲကနေ
ဘာဆက်ပြောလဲ... ဆိုတော့... ”

“ကားနောက်ဖက် ဘောနက်ထဲမှာလည်း... အလောင်းတစ်

လောင်း မါသေးတယ်... တဲ့... ရဲဖျားသွားပြီး သူ့အရာရှိဆီ ဖုန်းလှမ်း ဆက်တာပေါ့... မြန်တယ် ဟေ့ကောင်... ငါမိနစ်အတွင်း ရဲကားသုံးစင်း လက်နက်အပြည့်အစုံနဲ့ ဝိုင်းလာတယ်... . .

အဲဒီမှာ သေနတ်ထိုးချိန်ရင်း အရာရှိက လိုင်စင်တောင်းတယ်၊ စလုံးတရုတ်က ရော့... တဲ့၊ ထုတ်ပေးတယ်၊ ကားလိုင်စင်တောင်းတယ်၊ ရော့... တဲ့၊ အမှန်အကန်ပဲ... မင်းဒက်ရီဘုတ်ထံ သေနတ်ပါတယ်ဆို ပြစမ်းတဲ့... ဟာ မဟုတ်တာဗျာဆိုပြီး... . .

ဖွင့်ပြတယ်... ဘာမှမရှိဘူး၊ နောက်က ဘောနက်ထဲ အလောင်း တစ်လောင်း ရှိတယ်ဆို... လို့ ပြောတော့ သော့ဖြုတ်ပေးတယ်၊ သွားဖွင့် ကြည့်ပေါ့ဗျာတဲ့... သွားဖွင့်ကြည့်တယ်... ဘာမှမရှိဘူး... သူ့တပည့်ကို ငေါက်တာပေါ့၊ ဟေ့ကောင်... မင်းသတင်းပို့တာက တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး ပေါ့၊ ဟား... ဟား... အဲဒီမှာ ကားထဲက စလုံးက ဘာပြောတယ် မှတ်လဲ၊

အေးဗျာ... အဲဒီလူက ကျုပ်ကို Over-speed လို့တောင် ပြော သေးတယ်၊ ရှေးကြောင်မူးကြောင်နဲ့... တဲ့၊ စလုံးတစ်သောင်းနော်၊ Over-speed ဒက်ငွေ... ဒက်ငွေ ငန လွတ်သွားတယ်ကွာ၊ အရာရှိကတောင် တောင်းပန်လိုက်သေး... ဟေး ဟေး”

“ဟား... ဟား... ဟား... ပညာပါလိုက်တာကွာ၊ ငါတို့ရှေ့နေ တောင် အဲလို မစဉ်းစားမိဘူး”

ပိုကာ မှတ်ချက်ချအပြီး သူက... . .

“ငါဖတ်ဖူးတဲ့ နီးဒါးစီဒိုင်ဂျက်(စ်)ထဲက မိန်းမတစ်ယောက်လည်း တော်တော်ပညာပါတယ်ကွ”

ပြောရင်း သူ ဘီယာဂျားကို ညာလက်နှင့် ကောက်အမတွင် လက်ညှိုးထဲက ကျင်ကနဲဖြစ်ပြီး ထုံထုံတုံ ဖြစ်နေ၍ ဘီယာဂျားကို ခဏ ပြန်ချထားလိုက်ရသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ လက်ညှိုးထိပ် ရဲတဲတဲ ဖြစ်နေ ၏။ သူကွေးကြည့် ဆန့်ကြည့်သည်။ ရသည်။ သူ့စကားကို ဆက်သည်။

“ခပ်ချောချော မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လူရည်သန်တစ်ယောက်ကွာ၊ ဟိုက်ဝေးမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကို ကားချင်း တိုက်မိကြတယ်... ကံကောင်း

စာယ်၊ ကြေမွကုန်တဲ့ကားထဲက နှစ်ယောက်လုံး လွတ်မြောက်လာကြတယ် ပေါ့ကွာ... အဲသမား... . .

မိန်းမက စပြောတာ... ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘာမှ မပြင် ကြဘူးဆိုတော့ ဘုရားသခင်က ရှင်နဲ့ကျွန်မကို တစ်သက်လုံး ချစ်မိတ်ဆွေ ဖြစ်စေလိုတယ် ထင်တာပဲရှင်... တဲ့... ပြုံးဖြိုးဖြိုး ဖြစ်သွားတဲ့ လူရည်သန် ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဘုရားသခင် ကောင်းဆိုးပေးတာကို ငြင်းစရာ မမြင်ပါဘူး ပေါ့။

မိန်းမလှလေးက သူ့ကားဖျက်ထဲက မကွဲသေးတဲ့ အရက်ပုလင်း တစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဘုရားသခင်က... ဒီပုလင်းကိုလည်း မကွဲအောင် စောင့်ရှောက်တယ်ဆိုတော့ ချစ်မိတ်ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရင်း သောက်စေချင်ပုံ ရတယ်ပေါ့... ပြောတော့... . .

ဟာ... သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲဆိုပြီး ပုဂ္ဂိုလ်က တစ်ဝက် လူမော့လိုက်တာပေါ့... မော့ပြီး မင်းဖို့ဆိုပြီး ကမ်းပေးတော့... ခေါင်းခါင်း ဟင့်အင်း... ကျွန်မ ရဲ့အလာစောင့်လိုက်ဦးမယ်တဲ့... ”

စိနစ် အားပေးတရ အော်ရယ်တော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... မူးရင်မမောင်းနဲ့ မောင်းရင် မမူးနဲ့... သူတို့ဆီက မူးပြီးမောင်းလို့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒက်ငွေအပြင်... လျော်ပေတော့၊ အဲဒီမိန်းမ ကားအသစ်ပါ ထပ်ရနိုင်တယ်ကွ... ဟား... ဟား၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ် မင်းအိမ်ရောက်နေတဲ့ ခပ်လှလှမိန်းမ... ခင်ဖြူပွင့် လား၊ ခင်ပွင့်ဖြူလား၊ ကြင်မြအေးနဲ့ တော်တော်တူတာပဲ၊ သူ့သားတော် မောင်အတွက် အနံတီကြင် ဘယ်က သွားရှာထားတာလဲကွ... ဟေ”

“အေး... ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါတောင် ပြူးပျာသွားတာ... မြင်မြင်ချင်း... ဟ... ကြင်မြအေး ဘာလာလုပ်တာလဲလို့တောင် ငါထဲ သွားတာ... ”

မြင့်ဆွေက ဘဲကင်အရိုးစုပ်ရင်း ပြောသည်။ သူက... “သေသေချာချာကြည့်တော့ သိပ်မတူပါဘူးကွာ... ” ရှေ့နေက ရှေ့နေပီပီ စကားလုံးကို ကောက်ယူ၏။

“မင်းစကားအရနော်... မင်းသေသေချာချာ ကြည့်ပြီးသွားပြီ ဆိုတဲ့ သဘောပါတယ်... ဘယ်နှစ်လက်မ အကွာကလည်း မသိဘူး စိန်ရေ... စောင်မကြည့်ရုံနေပုံရတယ်...”

“သူတော်ကောင်းမလေးပါကွာ၊ မပြစ်မှားကောင်းဘူး... မေမေ့ ဓမ္မမိတ်ဆွေရဲ့သမီးလေး... မေမေက သမီးအရင်းလို ချစ်တာဆိုတော့... ငါက ညီမလေးလိုပဲ ချစ်သင့်တာပေါ့ကွ...”

စိန်က...

“သွေးမတော် သားမစပ်ကွာ... ချစ်ချင်သလို ချစ်ပစ်လိုက်ပေါ့ ဘယ်သူက တရားစွဲမှာမှတ်လို့... တော်တော်လည်း လှနေတာကြီးကို”

“သူက သီလရှင်ဝတ်ဖို့ အားသန်နေတာတဲ့ကွ...”

“မင်းသာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သွက်သွက်လက်လက်ဆိုရင်... ဟင့်အင်း ဝတ်တော့ဘူး... ဟင့်အင်း ဝတ်တော့ဘူး ဖြစ်သွားမှာပါကွာ၊ ဘာလဲ... မင်းက ကြင်မြအေးကို မျှော်လင့်နေတုန်းလား၊ တစ်နေ့က သူ့ဘူဒါကြီးနဲ့ ငါ့ဆိုင်လာသွားသေးတယ်၊ ငါ့ကိုတော့ တွေ့မသွားပါဘူး၊ သူ့ဘကြီးက သူ့ကို တော်တော်ဂရုစိုက်ပုံရတယ်ကွ...”

ပိုကာကတော့ ဘာမှ ဝင်၍မှတ်ချက်မပေး၊ ဘီယာသာ တဝ တွယ်နေသည်။ ပြီးမှ...

“ဒီကောင်က... ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကြင်မြအေးတစ်ယောက်ပဲ မိန်းမ လို့ ထင်နေတာကွ၊ ကြင်မြအေးကို ခုထိ မေတ္တာပို့တုန်းတဲ့...”

“အေးကွာ... ရှားတယ်၊ ဟိုကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မြေဖြူ ဆိုတဲ့ အောင်ထွဋ်တစ်ယောက် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသေးတာ သိမှသိပါ လေစ” ထိုစဉ်မှာပင် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းလုံး ထုံကျင်ကျင်ကြီး ဖြစ်လာ ပြီး ညာဘက်လက်မောင်းတစ်လျှောက်လုံး ဖျဉ်းကနဲ အကြောတစ်ချက် ဆွဲသွားသည်။ သူ့ဘယ်လက်နှင့် ညာလက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်၍ ဟိုဒီ နှိပ်နယ်လိုက်မိသည်။

“ဟာ... မြေဖြူ... မင်းလက်... မင်းလက်ညှိုး ယောင်ကိုင်းနေပါ လား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ!”

ပိုကာ အလန့်တကြား ပြောလာသည်။

“ဟိုတစ်နေ့က ကြင်မြအေးခါတ်ပုံက ပင်အပ်စူးမိတာ...”

“ကိုမြတ်သွေးဆီ မင်းသွားရဲ့တဲ့ ပုံလေးလား!”

“အေး...”

“ဟ... ဒါဆို အဲ့ဒီပင်အပ်မှာ သံချေးပါမှာပဲ၊ ပါလား... ဟေ့ ကောင်!”

“အေးကွ... သံချေးတွေ ပါတယ်”

စိန်က သူ့လက်ညှိုးကို ကိုင်၍ အသေအချာကြည့်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်... မင်း မေးခိုင်ကာကွယ်ဆေး နောက်ဆုံး ထိုးတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ!...”

“နိုင်ငံခြားသွားခါနီးတုန်းက... ဆေးစစ်ရင်း ထိုးမိတယ် ထင် တာပဲ... သိပ်မသေချာဘူး”

“ဟာ... ကြာလှပြီပဲ၊ မင်းက ပညာတတ်ဖြစ်ပြီး တော်တော် ပျော်တဲ့ကောင်၊ ငါအသိ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ဆို... ကျည်ဆံကြားက ထွက် လာတာနော်... ဒဏ်ရာတောင် မရခဲ့ဘူး၊ ပင်အပ်နဲ့ သွားကြားထိုးမိတာ ငါးရက်ပဲ ခံတယ်... ရှော့သွားတယ်”

သူ ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလောက်ကြီးတော့ မဖြစ်တန်ကောင်းပါဘူးကွာ... ဖြစ်လဲ ဖြစ်ပေါ့... အားလုံးဟာ မမြဲတဲ့သဘောတရားကြီးထဲ လုံခြုံမှုကင်းမဲ့စွာ နေထိုင်နေကြရတာပဲ၊ ကြောင်ကလေးကြောင့် ဖြစ်ရတာပဲ၊ ငါ့ဘက်က တန်ပါတယ်...”

“ဟေ့ကောင်... ဒီကအပြန် ငါ့မိသားစုဆရာဝန် ဖွင့်တဲ့ ဆေး ခန်းမှာ... တာတာနပ်စ် ဆေးဝင်ထိုးသွား၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်မယ်တွာ မင်းမပေါ့နဲ့...”

စိန်ရော ပိုကာပါ အပျော်မျက်နှာတွေ ပြုတ်ကျသွားပြီး ညီအစ်ကို အရင်းလို ပူပင်သောက မျက်နှာတွေ ချက်ချင်းဝင်လာ၏။ လက်မောင်း တစ်လျှောက် ကျင်ကနဲကျင်ကနဲ နှစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။ နည်းနည်းကြမ်း

သည်။

ကျင်ကနဲကြားက ကြင်မြအေးကို သတိရဖြစ်အောင် ရလိုက်သေးသည်။ ငါဖြစ်တာ ညာလက်... ဆူလည်း ညာသန်ပေပဲ...။

ဝေဒနာ တစ်စုံတရာမှ မရှိ၊ သူ လဲလျောင်းအိပ်စက်နေသော ကုတင်ပေါ်တွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ရှိနေမှန်းတော့ သိသည်။ သို့သော် မွေ့ယာနှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတွေ ထိနေသည်ဟူသော အသိသည် တစ်စတစ်စ သံသယဖြစ်လာ၏။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်စချင်း ပေါ့ပါးလာနေသည်။ အလို!... ကုတင်မွေ့ယာနှင့် ထိပင် မထိတော့။ ကြွ၍တက်လာသည်။ ကုတင်အထက်၌ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး စန့်စန့်ကြီး ကြွတက်နေပါလား...။

တဖြည်းဖြည်း... တဖြည်းဖြည်း ပို၍ကြွတက်လာ... ထို့ထက်ပို၍ ကြွတက်လာ... တဖြည်းဖြည်း ပက်လက်ကြီးပင် မျက်နှာကျက်ကို ဘာမှ ကျင်မှုမှ မရှိဘဲ ဖောက်ဝင်... သွပ်မိုးပေါ်က သူထွက်လာသည်။ လေထဲ မတ်ရပ်ဖြစ်လာသည်။

ကာလီဂျီပရန်း၏ဝိညာဉ်မြင့်တက်ခြင်း ကဗျာထဲကလိုပင်... သူသည် လောကကြီးကို အပေါ်စီးမှ အရာရာ မြင်နေရသည်။ သစ်ပင်စိမ်းစိမ်းအုပ်အုပ်ထဲက သူ့အိမ်ကလေး၊ ရပ်ထားသော သူ့ကားလေးနှင့် ထေး၍ထေး၍...။ ဟိုးမှာ... စေတီတော်ကြီး၊ ဟိုးမှာ ဆရာတော်ကျောင်း၊ ဟိုးမှာ ကန်သာယာပန်းခြံ၊ ဟိုးမှာ မီးရထားလမ်း၊ ဟိုးမှာ ဘူတာရုံ၊ ဟိုးမှာ ကြောင်ကလေး ကြင်မြအေးတို့အိမ်...။ ချစ်သူ့အိမ် ဆိုသောအသိနှင့် တိမ်ထုတွေကို ဖောက်၍ သူမြင့်တက်လာ၏။

လမင်း၏အနီးမှ သူဖြတ်သန်း၏။ ဟာ... ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ကျောက်တုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီး ဘာနဲ့မှ ချိတ်မထား၊ ထောက်ကန်မထားဘဲ ဒီအတိုင်းကြီး လဟာထဲ ချိတ်ဆွဲထားပါလားဟဲ့... သူ မှင်တက်မိကြည့်ရင်း လမင်းကြီးလည်း စေး၍ဝေး၍ ကျန်ခဲ့ပြန်သည်။

စစ်ကနဲ ကြင်ကနဲ ဖြစ်သွားသော သူ့ညာလက်ညှိုးကို လှမ်းအကြည့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးများ လက်ညှိုးထိပ်မှ ပန်း၍ထွက်လာ၏။ အလို... ဟင်းလင်းပြင်ထဲ သူ့သွေးတွေနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် စာတွေ ရောနေပါပေါ့လား...။

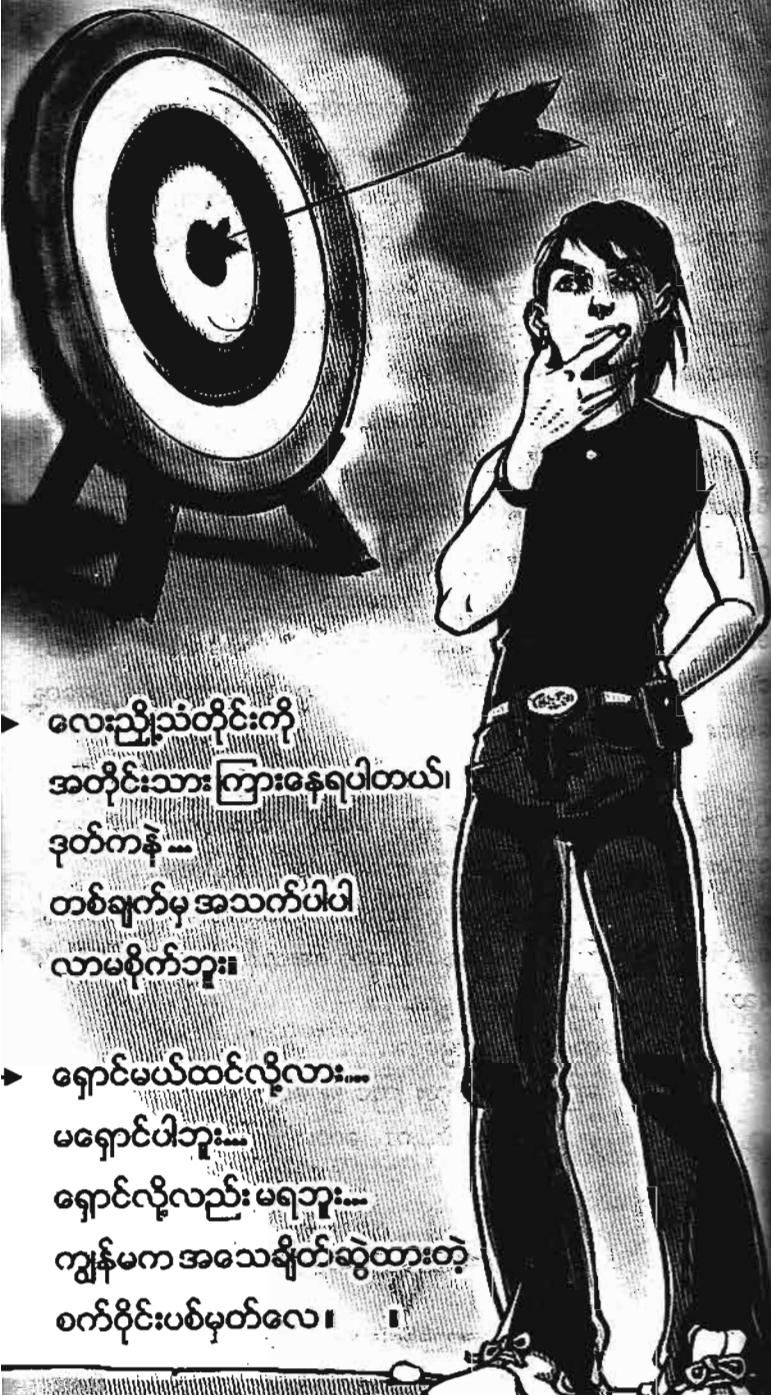
စကြဝဠာလင်းပွင့်မြင်ကြီးထဲ သူ့သွေးစာလုံးတွေ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကျပြည့်သိပ်လာနေပါလား၊ သွေးက မရပ်...။ ရေးနေတာလည်း မရပ်၊ စာလုံးတွေလည်း သူ့လက်ထိပ်က တရစပ် ထွက်နေပါလား...။

အာကာသ ဟင်းလင်းပွင့်ကြီးထဲ အဝေးအနီး အကြီးအသေး စာလုံးတွေ ပြည့်ကြပ်သိပ်လာနေ၏။ သူက ရေတုန်းပင်... ခြောက်လုံးသော စာလုံးများ... စကားလုံးများ...။

ကြောင်ကလေး ကြင်မြအေး...။
ကြောင် က လေး ကြင် မြ အေး...။
ကြောင် က လေး ကြင် မြ အေး...။

www.burmeseclassic.com

- ▶ လေးညှို့သံတိုင်းကို အတိုင်းသားကြားနေရပါတယ်။ ဒုတ်ကနဲ... တစ်ချက်မှ အသက်ပါပါ လာမစိုက်ဘူး။
- ▶ ရှောင်မယ်ထင်လို့လား... မရှောင်ပါဘူး... ရှောင်လို့လည်း မရဘူး... ကျွန်မက အသေချိတ်ဆွဲထားတဲ့ စက်ဝိုင်းပစ်မှတ်လေ။

ဘာနဲ့(၁၀)

တိုက်

L နယ်ဆေးရုံလေး၌ပင် သူ့ကို အရေးပေါ်ဆေးရုံတင် လိုက်ရပါသည်။ သမားတော်ကြီးနှစ်ဦး လူနာနှင့်အတူ ပါလာ၍ တိုက်နယ် ဆရာဝန် ဒေါက်တာတင်ဦးသည် အထူးအားတက်သွား၏။ ဖျာယာလည်း ခတ်သွား၏။ လျှင်ဒါန်းနေကျ တောစိ ဖိနလည်း ပါသည်လေ။

ထပ်မံလိုအပ်သောဆေးဝါးနှင့် ဆေးရုံသုံးပစ္စည်း အကောင်းစား များကို စီနနှင့်ပိုကာက တိုင်းမြို့တော်မှ လိုလေသေး မရှိအောင် ထပ်ဝယ် ပေးထား၏။

လူနာကျပေးသောကြောင့် အခန်းလွတ်တစ်ခန်းတွင် စီနနှင့် ပိုကာ အိပ်ယာနှင့် အသုံးအဆောင်များ ယူလာပြီး စတင်းဘိုင် စတည်းချရင်း လူနာစောင့်ကြသည်။

အမေကြင်နှင့် ခင်ပွင့်ဖြူက လူနာနှင့် ကပ်လျက်အခန်းတွင် နေရာယူသည်။ ကြည့်စမ်း... ခင်ပွင့်ဖြူနှင့် ကြင်မြအေး တစ်ယောက်တံ တစ်ယောက် တွေ့တွေ့ချင်း ငေးကြည့် အံ့ဩကြလိမ့်မည်ဟု ထင်လား သော ပိုကာနှင့်စီန အထင်သည် ပါစင်အောင် လွဲခဲ့သည်။

ဘယ့်နှယ်... ဒီလောက်တူသူနှစ်ယောက် အမှာညီအစ်မ ထင်

လောက်သူနှစ်ယောက်သည် သီဟောင်းကျွန်းဟောင်းလို ဆက်ဆံနေကြ၏။ သိနေပြီးသားလားဟာ ဘယ်လိုလဲ! . . .

အံ့ဩရသူတွေတစ်စုနှင့်ပိုကာတို့နှစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အရေးပေါ်အချိန်မို့ ထုတ်မေးရန် မသင့်သေး။ တစ်ပင်တည်းသော ပန်းပင်မှ ယခုပင် ပွင့်သစ်လိုက်သော ပန်းနှစ်ပွင့်လို(ပျားပန်းခတ်နေသည့် ကြားမှ) ငွားငွားစွင့်စွင့် အပြိုင်ပွင့်လို့ . . .

ကြင်မြအေးနှင့်အတူ ပါလာသော ဒေါက်တာအောင်ကောင်းက ဦးနှောက်ခွဲစိတ်ပါရဂူကြီး ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ မထင်မှတ်စွာ ခေတ်မီနေသော တိုက်နယ်ဆေးရုံလေး၌ အရေးပေါ်လျှင် ခွဲစိတ်နိုင်ရန် ပစ္စည်းကိရိယာများ စီနအကူအညီနှင့် အသင့်ပြင်ထားနိုင်ခဲ့သည်။ သူက ပြောခဲ့သည်မှာ . .

“စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်အရတော့ . . . ဦးနှောက်ကို ဖေးခိုင်ပိုး . . မရောက်သေးပါဘူး။ ရောက်သွားနိုင်တဲ့ အခြေအနေလည်း ရှိနေတယ်။ အရပ်စကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ . . ငါးဆယ်ရာနှုန်းစီပါပဲ . . ”

ရောဂါရှာဖွေရေးပါရဂူဖြစ်သော ကြင်မြအေးကလည်း ဓါတ်ခွဲခန်းလေးကို လိုအပ်သမျှ ဖြည့်စွက်၍ ဖာမီနာရီခြား တစ်ကြိမ် လူနာ၏သွေးကို စစ်ဆေးပေးနေသည်။ သူ့မလည်း ဆေးရုံမှာပင်အိပ်၊ ဆေးရုံမှာပင်စား၍ နေ့မအား ညမအား အလုပ်များနေသည်။ နှစ်ရက်ရှိပြီ။

“အမေ စိတ်ချပါ။ ကျွန်မ သူ့ကို ရအောင် ပြန်လူယူမယ်။ ကျွန်မ ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှနဲ့ တိုက်ခိုက်မယ် အမေ . . ”

အမေကြင်ကို အမေဟုပင် ခေါ်ပြီး မျက်ရည်အဝိုင်းသား မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူမကိုယ်သူမ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသော စကားနှင့် အားပေးနှစ်သိမ့်ပုံကို စိန်တို့ အတိုင်းသား မြင်ကြားရသည်။

မြင်ကြားရသမျှ စိန်နှင့်ပိုကာ စိတ်ဝင်စားလွန်း၍ ရင်ထဲ ကယိကလိ ဖြစ်နေကြသည်။ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့သနည်း၊ သိချင်နေကြပြီ။

“သမီး . . . မအိပ်တာ နှစ်ရက်ရှိပြီကွယ် . . . ခဏလောက် အိပ်လိုက်ပါလား။”

အမေကြင်က သူမပခုံးပေါ် ကြင်ကြင်နာနာ လက်တင်၍ ပြောသည်။

“ကျွန်မ သိပ်စိတ်ပူနေလို့ အိပ်လို့ကို မရတာပါ အမေ . . သမီး အိပ်ဆေးသောက်တဲ့အတွက်လဲ မရှိလို့ပါ”

“အမေ ကွေကာအုပ်နဲ့ ကြက်ဥ ဖျော်ပေးမယ်နော် . . . ”

“နော် . . . နော် . . အမေကြင်၊ မမဖို့ ပွင့် ဖျော်ပေးမယ်၊ ကြက်ဥ ပူတင်းပါ လုပ်ထားတယ်”

ပွင့်ကို ကြင်မြအေးက ပြုံးပြ၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

စိန်နှင့် ပိုကာ စိတ်ဝင်စားစွာ အကဲခတ်နေကြောင်း ကြင်မြအေး သိသည်ပေါ့ . . .

အလင်းထက် မြန်သော သူမ၏စိတ်ယာဉ်သည် အတိတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ခရီးရောက်၏။ ဖျတ် . . .

သူ့မ မထမဆုံး ကျောင်းတက်သောနေ့မှာပင် . . . ကျောက်သားပုန်းပေါ်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုသော ကဗျာလေးက ကြိုဆိုခဲ့လေသည်။ စာဖတ်အားကောင်းသော သူမအနေဖြင့် ဒီကဗျာကို ပုံနှိပ်စာလုံးနှင့် ရွေး

www.burmeseclassic.com

၁၂၂ နတ်ရွာစိုး

ဗူးခဲတာ သေချာသည်။ တော်တော်ကောင်းတာပဲ... ဒရာမာကဗျာ၊ ကိုယ်ပိုင်ကဗျာ...။

စာအုပ်ထဲ ကူးယူလိုက်မိသည်။

အဲဒါ အစပါပဲကွယ်။ လက်ရေးက ယောက်ျားလေးလက်ရေးဖြစ်သည်။ ဒီအခန်းထဲမှာ ကဗျာရှင် ရှိနေလိမ့်မည်...။ ဘယ်သူဖြစ်နေမလဲ။ သူမသိချင်လာ၏။ သူ... ချောသလား!... အရပ်ကော ရှည်ရဲ့လား! သူ... ဘောလုံးကန်တတ်သလား! ဂီတာရော တီးတတ်သလား! စာရေးတော်သလား! ရင်ခွန်စေသော သူ့ကဗျာက လေးနက်စွာ တွေးတတ်သော သူမအတွေးတွေကို ဆန့်ထွက် ဖြာဝေစေခဲ့သည်။

ရင်ခွန်တတ်စ အရွယ်လေ၊ သူမ ချစ်တတ်စ အရွယ်လေ။

ဒဿနကဗျာတစ်ပုဒ်နဲ့ သူမရင်ကို ပုတ်နှိုး လိုက်တာ ဘယ်သူလဲကွယ်။ သိပ်ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။

တရုတ်ပေါက်ဖော်လေး ဒတ်စတာ ကိုင်၍ လာအဖျက်...။

သူမ နှမြောတသစိတ်နှင့် ထ၍ တားမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ မြေဖြူဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟု သိချင်စိတ်က မေးမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“သူ... သူ... သူလည်း မဟုတ်ဘူး... မြေဖြူဆိုတာ ဒီဟာလေ”

လို့ ပေါက်ဖော်လေး မပြောခင် သူ့ထိုးလိုက်တဲ့ လက်ညှိုးထိပ်တည့်တည့်က ခိပ်ကနဲ အရိပ်လေးက မျက်လုံးပြူးပြီး ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်ကို သူမ မျက်ဝန်းထောင့်စွန်းမှ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ရသည်။ ဖြူဖြူမြင့်မြင့် တင့်တင့်တယ်တယ်ပါပဲ။ သူမစိတ်ကူးထဲက အရိပ်မျိုးပေါ့...။ နေ့။

အဲဒီက စလို့ သူမရင်ထဲက သူ့ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် နားမည်ဖေးထားခဲ့မိသည်လေ...။

အရိပ်ကလေး...။

ကျွန်မအရိပ်ကလေးလို့...။

တကယ်တော့လည်း သူဟာ သူမနောက်က အရိပ်ကလေး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သူမရှေ့ကို ဘယ်သောအခါမှ ထွက်မလာလို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သောကြာနေ့ ညနေပိုင်းတွေဆို သူမအိမ်အပြန်ခြေလှမ်းတွေ

သွက်လက်နေခဲ့တာ သူ့သိပျံမလား...။

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ရေပင် ပြေးမသောက်အားပဲ စာတိုက်ပုံလေးထဲ ပြေးနှိုက်မိတာ သူ့သိပျံမလား...။

အိမ်က လူကြီးမိဘတွေ ခေတ်မီတာ တစ်ခုကတော့ ကျေနပ်စွာ ကျေးဇူးတင်ရသည်။

သူမနာမည်နှင့် လာသောစာတွေကို ဖောက်မဖတ်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ့စာလေးတွေ ကဗျာလေးတွေကို ရေမိုးချိုး ဖီးလိမ်း ဝတ်စားပြီးမှ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အိပ်ယာပေါ် ရင်တခွန်ခွန် ဖတ်ခဲ့တာကော ကျွန်မအရိပ်ကလေး သိပျံမလားကွယ်။

သူ့ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရာချီတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖတ်ခဲ့လို့ ‘တဲ့!... ထစမ်း၊ ရွတ်စမ်း...’ ဆိုရင် တစ်ရေးနိုး အိပ်ချင်မူးတူးမှာတောင် တစ်လုံးမကျန် အလွတ်ရွတ်ပြုနိုင်ခဲ့တာ သူ့သိပျံမလား ရှင်ရယ်...။

သူက အင်မတန် လျှို့ဝှက်ချင်သူဖြစ်သည်။ ကလောင်အမည်တွေ ကလည်း ရယ်ရသည်။ ဘာတဲ့...။ မြေဖြူတဲ့...။ ပိုင်းလော့တဲ့...။ ရှက်ဖါတဲ့...။ ရေနိုးတဲ့...။ ခဲတံတောင် ပါသေးသည်။ လျှို့ဝှက်ရာတွင် တော်တော်တော်ပါပေသည်။

Black board ပေါ်က လက်ရေးကို သူမ တစ်သက်မမေ့အောင် မြင်တွေ့ထားပြီးတာကို ကိုယ်တော်က မေ့နေပုံရသည်။

သောကြာနေ့တိုင်း စာပို့ပြီး တနင်္လာနေ့ကျောင်းတက်တိုင်း သူမ အမူအယာကို ထောင့်ပေါင်းစုံ ချောင်ပေါင်းစုံကနေ ပတ်ချောင်း အတဲခတ်တတ်တာ မသိဘူးများ မှတ်နေလား။

ကျွန်မမှာ တတိယမျက်လုံး ရှိတယ်ရှင်...။

နောက်စေ့လေ...။

တစ်နေ့တော့... သူမဆုံးဖြတ်ချက် မှားသွားမှန်း လုပ်ပြီးမှ သတိရပါသည်။

ကျောင်းစောစော လာနေကျ။ (မစောလို့လည်း မရ၊ မနတ် (၅:၃၀)ဆို One Up ရထားက ဘော်ဘူအကျယ်ကြီးအော်၍ ဖြတ်သည်လေ။)

ထိုနေ့က သူမအစ်ကိုဝမ်းကွဲ(ဆေးကျောင်းသား) ရောက်နေ၍ ကျောင်းတက်ခါနီးမှ ပျာယီးပျာယာ ကျောင်းရောက်လာသည်။

ဖွင့်ဖွင့်ချင်း စားပွဲဇောင်းထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်၊ ချစ်ကိုယ့်တွေ ပေါင်းချုပ်စာအုပ်ကလေး၊ စာသင်လာသောအရွယ်နှင့် ဒီစာအုပ် ဘယ်လို မလိုက်ဖက်ဟု သိစိတ်က ရုတ်ချည်းတွေး၍... ပြီးတော့ပေါ့နော်... အထဲတွင် စာပါလိမ့်မည်ဆိုတာကိုလည်း မတွေးမိ၍ ဆရာ

ခုံပေါ် အလျင်စလို သွားတင်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

မှားသွားပြီဟု သိတော့ ဆရာမ ဝင်လာနေပြီ။ အထဲမှာ စာပါဆရာမ ဖတ်မည်။ သူ့လက်ရေးကို ဆရာမ သိကိုသိသည်။ သူ့အဆော်တော့မည်ဟု တထိတ်ထိတ် စိုးရိမ်လာသည်။

သူ့အရှက်ကွဲမည်၊ ငါ့ကို မမြင်ချင်လောက်အောင် မုန်းသွားနိုင်သည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးဆီ ရောက်ပါက... ကျောင်းပင် အထုတ်ခံရနိုင်သည်။ သူ့ဘဝရှေ့ရေး... ဝေးဝေးလံလံထိ သူမ လိုက်တွေးမြဲတွေးရင်း အတန်းပိုင်ဆရာမ ဘာတွေသင်သွားလဲပင် မသိလိုက်။

“ဟင်း...”

သူမ ဟင်းချလိုက်၏။ တော်သေး၏။ ဆရာမ အမူအမတ်မဲ့... စာအုပ်တို မြင်မသွား၊ ကံကောင်း၏။

သူမ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ ပြန်ယူမည်အလုပ်... စာအုပ်ကို ဟိုတရုတ်စာလေး စိန ဝင်မသွားသည်လေ...။

သူ့လည်း ထိုနေ့က ကျောင်းမတက်တာကိုက စာပေးပြီး ရှောင်နေကြောင်း သိသာနေပါတော့သည်။

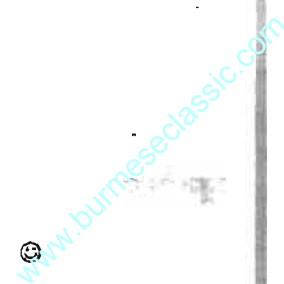
ဘာတွေများ ရေးထားခဲ့သလဲကွယ်၊ ဖတ်ကြည့်ချင်စိတ်ဟာ အိမ်မက်ထဲထိ ပါလာတယ်လေ။ အိမ်မက်ထဲမှာတော့ အဲဒီမခတ်တတ်တဲ့ ကြောင်ကြီး ဆိုးတယ်...။ သူများကို အတင်းကြီးပဲ...။ တယ်သူများရှက်ပါတယ်။

အဲဒီနေ့က စပြီး ခမ်းနားကြီးကျယ်ခဲ့သော ကျွန်မ၏သောကြာအတိုက်ပုံလေးထဲက ဘာမှ ထွက်မလာတော့ဘူးလေ... ရင်ထဲမှာ ဟာသွားတယ်၊ မုန်းသွားပြီလား အရိပ်ကလေးရယ်...။

ဒါဒီနဲ့ကတော့...
 သူ့ကို မေ့မိမေ့တာ၊ ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့ပစ်ချင်လိုက်တာလေ
 တကယ်ပဲ ရယ်လည်း ရယ်ချင်တယ်။ ရယ်လို့လည်း ဘယ်လိုမှ မရတာကြ
 လေ...။
 ထိုနေ့က အနာဂတ် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာမက
 (I want to) ကို ဝါကျတည်ဆောက်ခိုင်းသည်။
 တင်သန်းမောင်က 'I want to be a pilot.' တဲ့...။ လေယာ
 မှူး ဖြစ်ချင်တယ်တဲ့...။
 မြင့်ဆွေက 'I want to be a lawyer.' တဲ့...။ ရှေ့နေပေါ့။
 ကြည်ကြည်စမ်းက 'I want to be a doctor.' တဲ့...။ ဆရာမ
 ပေါ့...။
 ကြင်မြအေးလို့ ဆရာမက သူ့နာမည်ခေါ်လိုက်သောအခါ သူ
 ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး သူ့များတွေနဲ့ မတူချင်တာလည်း ပါသည်
 သူမရည်ရွယ်ချက်လည်း ပါသည်။ ကဗျာလည်း ဆန်ချင်သည်မို့...
 "I want to be a good mother."

မိခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ပါတယ်ဟု သူမပြောလိုက်ကြ
 ပါ။
 ဆရာမက သူမဝါကျကို ပြုံး၍...။
 'Very good ambition.' ဟု ခိုးမွမ်းပြီးပြီးချင်း သူမကို ပြန်မငိုင်
 ခိုင်းသေးဘဲ...။
 "မောင်အောင်ထွဋ်...။ မင်း မောင်ကျင်ဟုတ်ကို တစ်ခုခု ပြော
 လိုက်တယ်...။ ဘာပြောလိုက်တာလဲ!"...။ တဲ့။
 သူ မတ်တတ်ရပ်ပြီး မျက်နှာတွေ နီရဲနေတာကို ဖျတ်ကနဲ လှည့်
 ကြည့်လို့ မြင်နေရတယ်လေ။
 "ဘာမှမပြောပါဘူး ဆရာမ"
 "မင်းပြောလို့ ဟိုမယ် မောင်ကျင်ဟုတ် ရယ်နေတယ်၊ ကဲ...။
 မောင်ကျင်ဟုတ် ထစမ်းပါဦး...။ မင်းကို သူဘာပြောလို့ ရယ်နေတာလဲ"
 ကျင်ဟုတ် ဘူကနဲ အီးပေါက်ပြီးမှ ထရပ်သည်။
 "ဟီး...။ ဟီး...။ ကြင်း...။ ကြင်မြအေးက...။ 'I want to be a
 good mother.' ဆိုတော့...။ ဒီကောင်က 'I want to help Kyin Mya
 Aye' တဲ့ ဆရာမ...။ သူ ကူညီချင်တယ်တဲ့"
 ဝါးကနဲ တစ်ခန်းလုံး ဝိုင်းရီတော့တာပေါ့။ ဆရာမလည်း အိန္ဒြေ
 တောင် မဆည်နိုင်ဘူး။ ရီလိုက်တာ...။ အပျိုကြီးလေ...။ ကျွန်မ မတ်တတ်
 ကြီးရှက်၊ လိုက်ရယ်လို့လဲ မရ...။ ဒေါသလည်းဖြစ်၊ နှုတ်ခမ်းစူပြီး မှတ်
 စောင်းနဲ့ပဲ လှမ်းထိုးပစ်လိုက်ရတယ်...။ (ချစ်မျက်စောင်းပါကွယ်)
 ဟင်!!...။ ကူချင်ဦး...။ ကူချင်ဦးဆိုပြီး သူ့ကျောကုန်းကို တဘက်
 ဘုန်း ထုပစ်ချင်လိုက်တာလေ။ နောက်ရက် ကျွန်မ ကျောင်းပျက်တယ်။
 သုံးရက်ဆက်တိုက်ပေါ့...။

ရေမှာရေမှာ... ဟု စိတ်က လှမ်းအအော်... ဒုတ်ကနဲ့ တိုက်မိတော့သည်။
အုတ်အဝင်ဝက ကုက္ကိုရွက်တွေ ခူးပြီး သူ့ခြေမကို သိပ်နေ
သည်။ ဆေးဝါးနှင့်ဝွမ်း ယေးချင်လှသည်။ ပေးမည်။ သူမ အောက်ဆင်းလာ
ခဲ့သည်။ ကုက္ကိုရွက်က ပျောက်လို့လားကွယ်... မတော် ပိုးတွေများ ဝင်နေ
ရင်... ။ အပြန်၌ သူ လူ့ဇာတိကျသည်။ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်တွင် ထိုင်ချပြီး
ခြေမကို မြင်စဉ်းသည်။

“ကျွန်မသူငယ်ချင်း ဖေဖေ...” ဆိုပြီး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဝွမ်းနှင့်
ဆေး ထွက်ပေးမည်အပြု၌ ဖားသားကြီး ကုလားထိုင်ကအထ သူလည်း
ကြောက်သည်ထင်၊ ငေါက်ကနဲ့ ထပြေးတော့သည်။ ဖေဖေက အင်္ဂလိပ်
Boxing ရော၊ မြန်မာလက်ဝှေ့ပါ ရသည်။ သထုံဘန့်နှင့်ပင် ယှဉ်ထိုးဖူး
တာ သူသိနေပေလိမ့်မည်။

နောက်နေ့အစောကြီး ဒေါ်ငွေဖြူ အကြော်ဆိုင် ရောက်နေသည်။
ဖေဖေက ဒုတ်ကောက်ကြီးနှင့် ဆိုင်ထဲ တန်းဝင်သွားတာ အကြော်မှာဖို့မှန်း
သူမက သိနေသည်။

သူ့ဘာတွေဖြစ်နေသည်မသိ။ ဖေဖေမှန်ပြောင်းနှင့် သူမ ချောင်း
ကြည့်သောအခါ... လား... လား၊ အချင်ရေတွေ ကုက္ကိုပင်ဘေးမှာ အန်ခ
နေပါလား။ သူမ မှန်ပြောင်းကြီး ပစ်ချပြီး အူတွေ လိပ်အောင် ရယ်ခဲ့
သည်လေ... ။

ကျွန်မအချိပ်ကလေးရယ်... ဖြစ်ရလေကွယ်... ဖေဖေကို
ကြောက်ပြီး ချဉ်ရည်နဲ့ ရေနွေးခွက် မှားသောက်မိတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

နောက်နေ့ သူ့အကြော်ဆိုင်မှာ အစောကြီး လာဝိုင်းကုနေသည်။
ဖားတာပေါ့နော်... ။

ကျွန်မကို ခဏတွေ့ရဖို့အရေး ထင်းတွေခွဲ၊ ရေတွေခပ်၊ မီးဖိုနား
ယပ်တောင်တစ်ချောင်းနဲ့ မီးတောင် ဝိုင်းယပ်ပေးနေရသတဲ့လားတွယ်။
ကျွန်မ ချစ်မြတ်လိုက်ပါဘိတော့... ။

မကြာခင် အကြော်ထုပ်ကလေး ကိုင်ပြီး သူ ခြံတံခါးဝ နောက်
လာသည်။ သူမ ဆင်းယမည်ဟု ကြံစည်တော့... မေမေ့နေသည်။

သူ ။ မင် နေမကောင်းသောနေ့ရက်များမို့ ကျောင်းပျက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထိုညနေက သူ... ကျောင်းသားတွေနှင့် ရောမောင်ပါလာတာ
ကို အပေါ်ထပ် ဓန့်ဖြူတင်းက ချောင်းကြည့်နေသော သူမ လှမ်းမြင်နေ
ရပါသည်။

ပျော်သွားသည်။
ပေစောင်းပေစောင်း အိမ်ထဲ လှမ်းချောင်းသည်။ ဖေဖေနှင့် တိုး
တော့မည်။ အောက်ထပ်မှာ ဖားသားကြီး ရှိနေသည်။

ဟိ... ဟိ... ခလုတ်နှစ်ခါတောင် တိုက်သည်။ ရယ်ပြီးမှ သနား
သွားသည်။ နာသွားမှာပဲ... ခြံဖွ... ။ သူ ဘူတာထဲ ယောင်လည်လည်
လုပ်နေတာလည်း လှမ်းမြင်နေရသည်။ အပြန်တစ်ယောက်တည်းမို့
တစ်ခါပဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ရော... ခလုတ်တိုက်မြန်သည်။

တောက်!... အိမ်ရှေ့လမ်း ကိုက ကျောက်ခဲပေါသည်လေ။
လိပ်သဲကျောက် လေးခြောက် sizes တွေ... ။

ကွမ်းယာဆိုင်မှာ လွယ်အိတ်အပ်ပြီး နောက်တစ်ခေါက် ပြန်
လျှောက်တော့ တိုက်တော့မည်... ။ နည်းတဲ့ ကျောက်ခဲကြီး မဟုတ်။

မေမေကတော့ သူ့အယ်လ်လေးရှင်းကြီး “ဘိုဘို” ခြံဝက ခြင်းတောင်း သွားယူပေးတာကို တသသ ဝုဏ်ယူလေ့ရှိသည်။ သူမကိုယ်တိုင် ထွက် ယူသည်ကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ ကြိုက်မည်မဟုတ်။

အဲလဲဆွဲသံလေး ကြားတော့ သူမရင်တွေ ခုန်လို့၊ သူများဆွဲတာ ကြားဖူးနေကျပေမယ့် သူ့လက်နဲ့ ဆွဲ၍ ပေါ်လာသော အသံလေးတ ပို၍ နားထဲ နားဝင်ပီယံဖြစ်နေသည်။ ဒါတွေကို သူသိပါလေစ...။

ဝုဏ်... ကနဲ ဘိုဘို ထိုးဟောင်လေတော့... သူ့ဘယ်လောက် ကြောက်သွားမလဲ။ ဝိုတ်... ကနဲ တံခါးပြန်ပိတ်တော့ စိတ်ညစ်သွားရတာ က ကျွန်မပါ။

ချစ်သော အရိပ်ကလေးရယ်၊ မောင်... လို့ တိုးတိုးလေး မရဲတရဲ ခေါ်ကြည့်မိတယ်။ ခေါ်မယ်နော်။ မောင်ကျောပေးထွက်ခွာသွားတော့... ကံကြမ္မာဆိုတာကြီးက ကျွန်မနဲ့မောင်ကို မတွေ့ရအောင် ခဏခဏ လုပ်နေ တယ်လို့ စိတ်ထဲထင်လာလို့ ကျွန်မငိုချလိုက်မိတယ်။

နက်ဖြန်ကျောင်းတက်မယ်၊ မောင်နဲ့ အနီးဆုံးနေရာမှာ ကျွန်မ ရှိနေချင်တယ်။ ဒီမှာ မောင်... မိန်းမတွေဟာ အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့နေ တတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူမတူအောင်လည်း ရဲရင့်ပြတ်သားနေတတ်တယ် ကိုအုန်းပုန်းကြီးရေ၊ အုန်းပုန်းမောင်ကို ရဲရင့်ပြတ်သားစွာ ကျွန်မချစ်တယ်။

ကျွန်မရေးတဲ့အုန်းပုန်း စာလုံးပေါင်း မှားသွားလား မသိဘူး၊ အုန်းပုန်း လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ... ကျွန်မ ရဲရဲရင့်ရင့်ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက် တယ်။

မောင် အံ့ပွင့်လာတဲ့တစ်နေ့ထိ ကျွန်မပြတ်ပြတ်သားသား စောင့် မယ်... ဒါပဲ မောင်...။

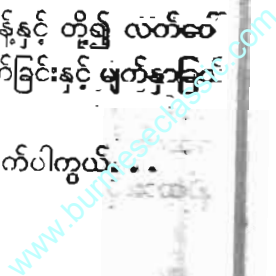

ဇနက်

နေ့ အစောကြီး နီးနေခဲ့သည်။ သူမ မျက်နှာသစ်ပြီးမှပင် One Up ရထားကြီး ဘော်ဘူးအော်၍ ဖြတ်သန်းသည်။ ခါတိုင်းဆို သူမ အိပ်ယာက ဘော်ဘူးအော်မှ ထတာလေ... ရေနှေးနှင့် ခေါင်းလျှော်ရေခိုး သည်။ Dryer နှင့် ဆံပင်တွေ လက်နေအောင် သ၊သည်။ ကြိုရတန... ဆေးမိတ်ကပ်လူးသည်။ အပေါ်က ယာဒ်ဒလေမိတ်ကပ် တစ်ထပ်တင်ပြီး ရှင်မတောင်သနပ်ခါး မှန်မှန်ညက်ညက်ကို ပြေပြေညီညီ လူးသည်။ ပြီး ပါးကွက်လှလှလေးကို ညီနေအောင် ကွက်သည်။ သွားပွတ်တံနုနုလေးနှင့် အစင်းကြောင်းလေးတွေ ပြေးနေအောင် ခြစ်သည်။ ယပ်တောင်ကူမ အခြောက်မြန်သည်။ သွားပွတ်တံရှိ သနပ်ခါးဖတ်တွေ ကုန်စင်အောင် ပွတ်ထုတ်၍ မလိုသည်များ ခပ်ပါးပါး ခြစ်ပစ်သည်။ မျက်ခုံးမွှေးကတော့ သနပ်ခါး ခြစ်ပစ်ရုံနှင့် ထင်းကနဲ နက်ကနဲ ပေါ်လာသည်။ မျက်တောင်တ သနပ်ခါးမှန်တွေကိုတော့ မျက်စေ့လေး အသာမှေး၍ လက်သန်းလေးနှင့် ဝင် ပွတ်ခါလိုက်သည်။

တို့ပတ်ပုဝါလေးကို ယဒ်ဒလေပေါင်ခါမှန်နှင့် တို့၍ လက်တော် တွင်ပင် ဖိဖိဖွဖွလေး လုံးပြီး အပြီးသတ် တို့ပတ်ရိုက်ခြင်းနှင့် မျက်နှာခြင်း မှန်းခြင်းကိစ္စ ပြီးစီးသည်။

သုံးရက်သုံးည လွမ်းနေမည့် မောင်အတွက်ပါကွယ်...။

ဆံပင်ကိုတော့ ရွှေမျက်နှာပေါ်အောင် လိုသလောက်သာ လှန်းစီ
၍ တုလစ်နှင့် ညှပ်လိုက်သည်။ ဖါးလျားပင် ချမည်။ သူမ ဆံပင်ကို မြင်
သည်နှင့် မောင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားရမည်။ မေမေ ပုံစံအသစ်ထုတ် ချုပ်
ထားသည့် အဖြူဆုံး အလှဆုံး အကျီလေးနှင့် အစိမ်းပုတ်ပုတ် ထမိကို
ရွေးပြီးသားဖြစ်သည်။ (ရေမွှေးဆွတ်ပြီးဖြစ်သည်) အပြာရောင် ဆွယ်တာ
လေး ထပ်သည်။ အိုကေပြီ. . .။

မနက်စာကို ၀၀လင်လင်စားပြီး လာနေကျအချိန်ထက် အနည်း
ငယ် စောပြီးထွက်ခဲ့သည်။ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် မေတ္တာပေါင်းကူး
တံတားပေါ်မှာ သူမအရိပ်ကလေး. . . အဝေးကပင် ဒိတ်ကနဲ ရင်ခုန်ရပါ
သည်လေ. . .။ အောင်မယ်. . . နန္ဒငယ်ငယ်ဇာတ်တားနှင့် ကျော်ကြား
သော မင်းသား ခင်မောင်ကျော် ခေါ် ကျော်ဟိန်းစတိုင်လ်နှင့် ကိုယ်တော်
မောင်က ဝိုက်ပေးပြီး ရပ်နေပါလား. . .။ (သူမ မောင်က ကျော်ဟိန်းထက်
ချောပါသည်)

သူက တံတားကြမ်းခင်းကို မမြင်ဖူးသလို ငိုကြည့်လိုပါလား။
လူက ရှင်းနေသည်။ အနားရောက်မှ ဖျတ်ကနဲ ငိုချက် မော့ကြည့်လိုက်
ရင်. . . သူမ ရင်ဆိုင်ပြိုင်ကြည့်မလား. . .။ ဒါမှမဟုတ်. . . ခဏလေး. . .
ပြောစရာရှိလို့. . . လို့ ပြောရင် သူမ. . . ဘာလုပ်ရပါ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ရပ်ပြီး
မျက်နှာကို မျက်ဝန်းနက်နက်တွေ ထောင့်ကပ်ပြီး ကြည့်ဝစ်လိုက်မယ်။
သူ စကားစလာရင်. . . “ဘာပြောမလို့လဲ. . . ပြောလေ” ဟူသောစကား
နှင့် လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်မည်ဟု ရင်ထဲက တိုးတိတ်စွာ စိစဉ်ရင်း. . . တံတား
ကြမ်းခင်းပေါ် သူမတစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာနေမိသည်။ သူမ ကိုယ်တွင်း
က မြည်ဟီးနေသော ရင်ခုန်သံတွေ ခြေဖဝါးမှတစ်ဆင့် တံတားကိုပင်
ရိုက်ခတ်နေသည် ထင်မိသည်။

သူနှင့်နီးလာလေလေ မြည်သံက ကျယ်လောင်လာလေလေ။
သူနှင့် ပို၍နီးလာလေလေ ပို၍မြန်လေလေ. . .။ (သူကြားသွားမှာစိုး၍
အသက်ကို မျှင်းမျှင်းလေး ရှူနေရာက သူ့ရွှေက အဖြတ်၌ အသက်ရှုပ်
ရပ်ထားလိုက်မိသည်။) ဖျတ်ကနဲ သူမထမီနှင့် သူ့ခြေဖမိုးလား. . .။

သူ့ပုဆိုးလား ထိခတ်သွားသည်(ထင်သည်)။ ကိုယ်တော်ပါးစပ်က ဘာ
အသံမှ ထွက်မလာ။ ခေါင်းမော့၍ ကြည့်ဖော်ပင် မရ။ လှမ်းမခေါ်၊
ဪ. . . လိုက်တောင်မလာ။ မတ်တတ်ကြီးပင် အသက်ခါတ် ပြတ်
တောက်သွားရောလား. . .။

မနေတစ်နေ့က တွေ့ချင်လွန်းလို့. . .။ ဒလုတ် တဒုတ်ဒုတ် လာ
တိုက်တာ သူမဟုတ်ဘူးလား. . .။ အချစ်ရည် မှားသောက်တာ သူမဟုတ်
ဘူးလား. . .။ တွေ့ချင်လွန်းလို့ အကြော်ဆိုင်မှာ ကူလီလာလုပ်နေတာ
သူ မဟုတ်ဘူးလား. . .။

ဒီမှာဖြင့် အလွမ်းပြေအောင် ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်ရတာ. . .။
ဒီမှာဖြင့် သူ့အပန်းပြေအောင် အပြုံးတစ်ပွင့် ပွင့်ပြုဖို့(အင်နဲ့အားနဲ့
အစွမ်းကုန်) ဖူးလိုက်ငုံလိုက်ရတာ. . .။

ဟွန်း. . . သူက တံတားကြမ်းခင်းကို မေတ္တာမျှနေလိုက်တာ
မပြောလိုက်ချင်ဘူး. . .။

တကယ်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောလိုက်ရသော သူမ ရင်တွင်း
က စူးစူးနစ်နစ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် စာမေးပွဲ နီး၍ စာကို ဖိကြိုးစား
သောအခါ ငုတ်လျှိုးသွားခဲ့ရလေသည်။

ထို့ပြင် သူမက မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ် ရောက်၍ သူက ဝိုင်အိုင်
တီ ရန်ကုန် ရောက်သွားသောအခါ ငုတ်လျှိုးရာမှ(မောင့်ဘက်က) ပျောက်
ခြင်းမလှ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

သူမက ငုတ်လျှိုးရာမှ ခဏခဏ ပြန်ပေါ်၍ တမ်းတမ်းတတ
သတိရခဲ့. . .။ ရဆဲ ဖြစ်သော်လည်း ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသတ် တစ်
လျှောက်လုံး သူ့ဆီက ဘာမှဆက်သွယ်မလာခဲ့။ သူက အပျော်အဖျော်
ခဏတာရင်ခုန်တာ နေမှာပါ။ သူမ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲခဲ့ရပါလေသည်။
မယိမ်းမယိုင် ကျောက်စာတိုင်လို စောင့်စားရင်း. . . တစ်ခါတစ်ရံ
နာကျင်သည်။

▶▶ လေးညှိက မြားကိုပြောသည်တဲ့
 “သင့်လွတ်မြောက်မှုဟာ
 ကျွန်ုပ်၏လွတ်လပ်မှုလည်း
 ဖြစ်ပါသည်” တဲ့။

▶▶ ကိုင်းကိုင်းကြီးဖြစ်အောင်
 အသားကုန်ဆွဲထားလို့
 ရှိသမျှအကြောတွေ
 ပြိုင်းပြိုင်းကြီး ဖြစ်ကုန်ပြီဟုတော့
 ထည့်မပြောပါ။

အစန်း(၁၁)

“မ... မ... ကြက်ဥပူတင်လေးတော့ ကုန်အောင်စားပါဦး
 မမရယ်၊ အားရှိအောင်ပါ... မကောင်းလို့လားဟင်! မမ တစ်ဇွန်းခပ်
 စားပြီး... စိုက်ကြည့်နေတာ အကြာကြီးပဲ”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်... အရသာရှိပါတယ်၊ မမ အတွေးလွန်
 သွားလို့ပါ၊ ဟယ်!... ပြီးမှ စားတော့မယ်၊ သွေးစစ်ရဦးမယ်”

သူမ နာရီကြည့်ရင်း ထရပ်သည်။ ဆေးအရှိန်ကြောင့်လား၊
 ဝေဒနာကြောင့်လား၊ အိပ်မောကျနေသည့် သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်၍
 မျက်ရည်ဝေလာသည်။

ပြီးမှ သွေးထုတ်ယူရန် တစ်ခါသုံးအပ်နှင့် ပင်နယ်စလင်ပုလင်းဆီ
 လက်ကမ်းသည်။

အမေကြင်ကတော့ မျက်စေ့စုံမှိတ်၍ ပုတီးစိပ်နေသည်။

စိန်နှင့် ပိုကာက ပြိုင်တူသက်ပြင်းချရင်း တစ်ယောက်တို့ ထစ်
 ယောက် လှမ်းကြည့်ကာနေ၏။

၆ ၆ ၆ ၆

ဒေါက်တာ အောင်ကောင်းက သူမ အထိတ်တလန့် ပြုလာ
သော သွေးစစ်မှတ်တမ်းနှင့် အမူအယာ ဖျက်နေပုံကို ကြည့်၍...

“မင်း Emotion ဝင်နေပြီ ကြင်ကြင်၊ ပညာရှင်ဆိုတာ အဲ့သ
လောက် စိတ်လှုပ်ရှားနေရင် အနိုင်ထက် အရှုံးဖက်ကို အလိုလို ရောက်သွား
နိုင်တယ် ကြင်ကြင်ရာ၊ ကိုကိုပါ ရအောင်ကုမယ်လို့ သံဓိဋ္ဌာန် ချထားတာကို
သတိရပါ၊ စိတ်ကို ငြိမ်နေအောင် ပြန်တည်ဆောက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ကြင်ကြင် စိတ်အပူလွန်သွားလို့ပါ ကိုကို...
သူ့... သူ့ဦးနှောက်ထဲကို သူ့... သူ့တို့ ဝင်တော့မယ်၊ ဝင်တာနဲ့ ကြင်ကြင်တို့
ရှုံးတော့မယ်”

“ပြောရင်း မင်းလှုပ်ရှားနေပြန်ပါပြီကွယ်၊ စိတ်အေးအေးထား...
ကိုကို အလုပ်ကို ကိုကိုသိပါတယ်၊ ကာနိုးတစ် သွေးလွှတ်ကြောကနေ ကိုကို
အစွမ်းကုန် ကုပေးမယ်၊ နိုင်မနိုင်ကတော့ ဘုရားသခင်ပဲ ကြိုသိမယ်၊
You should have to pray.”

ကိုကိုက သူမကို ဆုတောင်းခိုင်းသည်။ ရင်သည် ဆိုးနှင့်လာနေ၏
ကိုကို သူ့ကို ခွဲစိတ်တော့မည်လေ။ အနည်းဆုံး ငါးနာရီကြာမည်။

“ဟိတ်ကောင် စိန... ဒေါက်တာအောင်ကောင်းက...
အော်ပဲရေးရှင်းအခန်းထဲ ကြင်မြအေးကို ပေးမဝင်ဘူးကွ၊ လာ... သူ
စိတ်ပြေအောင် တို့စကားသွားပြောမယ်”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ စိတ်ပူတယ်ကွာ၊ ငါလည်း စကားပြော
နေမှ စိတ်ပူတာ ပျောက်မယ်၊ အန်တီကြင်လည်း ပုတီးစိတ်နေတုန်း၊
လာကွာ... သူတို့ညီအစ်မ ဘယ်ကဘယ်လို သိကျွမ်းခင်မင်နေသလဲ
ဆိုတာ ငါစပ်စုချင်နေတာ”

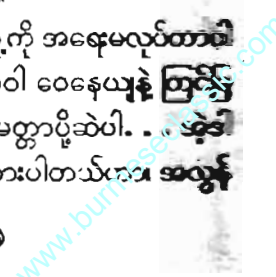
ခွဲစိတ်ခန်းဘေးက ကြင်မြအေးနှင့် ခင်ပွင့်ဖြူ ရှိနေသောအခန်းဆီ
နှစ်ယောက်သား ချိတ်ကံလာသည်။ ခန်းဆီးကို ဖယ်ကြည့်သောအခါ ကြင်
မြအေးရော ခင်ပွင့်ဖြူပါ ဘုရားဝတ်ပြုနေကြ၍ ခဏစောင့်ရသေးသည်။

“ဒေါက်တာကြင်မြအေး... ကျွန်တော်တို့ ဝင်ခဲ့မယ်နော်...
စကားစမြည် ပြောနေရင်း စိတ်ပူရင်ပူ နည်းနည်းပြေမလားလို့ပါ။
ကြင်မြအေးက ခပ်နွမ်းနွမ်း မျက်နှာပေါ်တွင် ခင်မင်နှစ်သို့ဗွယ်
အပြုံးကို ဖွင့်ပြုံး၍...

“လာပါရှင်... ကျွန်မကို ဒေါက်တာ တပ်မခေါ်ဘဲ နင်တွေ့င
တွေနဲ့ ငယ်ငယ်ကလိုပဲ သူငယ်ချင်းခေါ် ကြင်မြအေးပဲ ခေါ်ပါနော်၊ ထွန်း
ကလည်း သူ ရှင်တို့ကို ခေါ်သလို စိန... ပိုကားပဲ... သူ့လို ခေါ်ပါနော်”

“ဒါမှ ပိုရင်းပြီး ပိုလွတ်လပ်တာပေါ့ဗျာ”
 ခင်ပွင့်ဖြူက ခါးအင်္ကျီစကို ဆွဲဆန့်၍ ထရင်း...
 “ကျွန်မ ကော်ဖီလေးခွက် သွားဖျော်လာခဲ့မယ်နော်... Tea time
 ဆိုတော့ စကားပြောရင်း ကော်ဖီသောက်ကြတာပေါ့”
 စိနက ပို၍ပျော့ပြောင်းစွာ ခင်မင်သွားရန်...
 “ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့၊ အားနာစရာ... မုန့်ပါ ရှိသမျှ ယူခဲ့...
 ကျွန်တော်က နှိမ်မိုးများမှ ကြိုက်တာလည်း အားနာလို့ မပြောတော့ပါဘူး”
 ခင်ပွင့်ဖြူက အပူကြားက ပြုံးပြ၍ သူတို့ရှေ့မှ ခေါင်းငုံ့ ခါးကိုင်း
 ပြီး ထွက်သွားသည်။
 ပိုကာက ကောက်ခါငင်ခါ မေးတော့သည်။
 “ကြင်မြအေး... နင် အဲဒီခင်ပွင့်ဖြူနဲ့ သိတာ၊ အဲ... ခင်တာ
 တော်တော်ကြာပြီလား!...”
 “အင်း... သုံးလေးနှစ်တောင် မကတော့ဘူး ထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်
 လို့လဲ!”
 စိနက...
 “နင်နဲ့ ရုပ်ချင်းတော်တော်တူနေလို့ပါ၊ သူနဲ့နင် တွေ့တွေ့ချင်း
 မအံ့ဩသွားဘူးလား!...”
 “အံ့ဩသွားတာပေါ့... စကားတောင် ချက်ချင်းမပြောနိုင်ကြ
 ဘူး၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကြာကြီးပဲ ကြောင်ပြီးကြည့်နေမိကြ
 သေးတာ”
 ပိုကာ သိချင်တာ ဖြတ်မေးသည်။
 “နင်တို့က ဘယ်မှာတွေ့ကြတာလဲ!...”
 “အဝေးပြေးကားပေါ်မှာလေ... ညီမလေးပွင့်က အဲဒီကားပေါ်
 မှာ ပါလာတာ၊ အဲဒီကားကို ကျွန်မက ဒီက တက်စီးမိတာ... သူ့ဘေးက
 ထိုင်ခဲ့ပဲ...”
 “အဲဒါလည်း ဆန်းတာပဲ၊ အဲဒီတော့...”
 “အဲဒီတော့ ရန်ကုန်မရောက်ခင် လမ်းမှာတွင် ညီအစ်မအရင်းလို

ခင်သွားကြတာပေါ့... ကားပေါ်က လူတစ်ချို့ဆို အမွှာညီအစ်မ တကွ
 တပြား နေကြတာလို့တောင် ထင်ကြတာ... သေချာကြည့်တော့ ပွင့်က
 ပိုလှပါတယ်၊ ကျွန်မထက်လည်း ငယ်တယ်၊ နုတယ်၊ ပွင့်လင်းတယ်၊ ပွင့်
 ပြန်မလာခင် ကျွန်မအရေးတကြီး သိချင်တာ မေးမယ်၊ အမှန်အတိုင်း
 ဖြေပေးကြပါရှင်...”
 ပိုကာက...
 “မေးလေ... ဒီအချိန်ဟာ အမှန်တွေပဲ မေးဖို့ဖြေဖို့ ရှိတော့တာပဲ
 ဥစ္စာ”
 ခပ်တိုးတိုး လေသံနှင့်...
 “ရှင်တို့ မြေဖြူနဲ့ ပွင့်အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲဟင်!... ကျွန်မ
 အသိချင်ဆုံးက အဲဒါပဲ...”
 စိနနှင့် ပိုကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ပြီး
 ပြုံးသည်။ ပိုကာက စိနကို မင်းပြောလိုက်... တဲ့။
 “အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်... ငါတို့က မြေဖြူကို မြှောက်ပေးနေ
 တာ... ခင်ပွင့်ဖြူကို နှင့်အစား အပိုင်ယူလိုက်ဖို့ ဒီကောင်က ဘယ်လိုမှ
 မမြှောက်တာ... နင်မှနင်ပဲ...”
 ပိုကာက...
 “အေးလေ... ရုပ်တူတယ်... နင့်ထက်လည်း ချောတယ်၊ ငယ်
 လည်း ငယ်တယ်လို့ ငါတို့ အမှန်းလျော်နေတာပါ... တက်သာ ကျီးတော့
 ခယ်... မြေဖြူဆိုတဲ့လှေက တစ်လက်မ မရွေ့ဘူးဟေ့...”
 ကြင်မြအေး နှုတ်ခမ်းက မပြုံးသော်လည်း မျက်ခုံးနှင့် မျက်လုံးတ
 သိသာအောင်ပင် ပြုံးသွားသည်ကို နှစ်ယောက်လုံး မြင်လိုက်ရသည်။ စိနက
 သူ့လူဘက်က ကြေကြေကွဲကွဲ ရှေ့နေလိုက်သည်။
 “နင်ကသာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခုထိ သူ့ကို အရေးမလုပ်တာပဲ
 ဟာ... သူက နင့်ကို စပြီးချစ်ကတည်းက သတ္တဝါ ဝေနေယျနဲ့ ကြည့်
 အေးဆိုပြီး နေ့တိုင်း တစ်ရက်မပျက်နော်... မေတ္တာပို့ဆဲပါ... အဲဒီ
 ဒီနေ့ထိပဲ... ဒါတို့ သိနေတဲ့ ငါတို့ တော်တော်ခံစားပါတယ်က... အလွန်

၁၅၁ **အနုပညာ**

အချစ်ကြီးပြီး အလွန်လေးနက်တဲ့ကောင်ကြီး... ”

ပြောရင်း လော်ပန်ကြီး မျက်ရည်ဝဲသည်။ နောက်ဆုံးစကား၌ ပူပင်ကြောင့်ကျမူ စွက်နေ၍ အသံတွေပင် တုန်အက်ထွက်လာသည်။

“ဪ... ကျွန်မက အရေးမလုပ်ဘူးတဲ့လား!... ကျွန်မ အားလုံးသိနေခဲ့သူပါရှင်... သူ... နေ့တိုင်း မေတ္တာပို့တာ ဒီနေ့ထိဆိုတာ သိပါတယ်၊ နယူးဇီလန်ကတောင် ကြေးစည်ထုပြီး မေတ္တာပို့တာ ကျွန်မ သိနေခဲ့ပါတယ်... ”

“ဟေ!... ”

“အယ်!... ”

နှစ်ယောက်လုံး အာမေဇိုတ်သံ ပြိုင်တူထွက်သွား၏။

“သူ... ကိုပိုကာကို ကျွန်မပုံတူ ရေးခိုင်းတာ၊ ခေါင်းရင်းမှာ ကပ် တာ၊ ကျွန်မသောက်တဲ့ရေခွက်လေး သူ သိမ်းထားတာ၊ ကျွန်မနဲ့ ခတ်မိတဲ့ လုံချည်လေးရော၊ ကျွန်မ Pass port ဓါတ်ပုံလေးရော သူ့မှာ ရှိနေတာ အို... ကျွန်မလွယ်အိတ်၊ ကလစ်၊ ခေါင်းစည်းကြိုးကအစ သူ မှတ်တမ်း တင်ထားတာတွေ၊ သူ ခုထိ အမြတ်တနိုး ရှိနေတာတွေ ကျွန်မ အားလုံး... အဟင့်... သိနေခဲ့ပါတယ်ရှင်... အဟင့်”

သူမ ရှိုက်သံစွက်လာ၏။

“ဟင်!... ”

“ဟား!... တို့တောင် မသိဘူး”

“အနီးကပ်တို့တောင် တချို့တလေပဲ သိတာ... ”

ပိုကာရော စိနပါ အံ့ဩစွာ မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားစဉ် (အလိုက်သိ စွာ) အသံအရင်ပေး၍ ပွင့် လင်ပန်းနှင့် ဝင်လာလေသည်။

“ကော်ပီရပါပြီရှင်”

စကားပိုင်း ခဏပြတ်တောက်သွား၏။

သူ တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်နိမ့်ဆင်းလာနေသည်။ ဟင်းလင်း ပြင် အနံ့အပြားက... သူ့ရေးထားသော စာလုံးများလည်း တဖြည်းဖြည်း ဖျက်ပြယ်ကာ... ဟင်းလင်းပြင်သည် ချင်းချင်းနီရဲနေတော့သည်။ သူ တဖြည်းဖြည်း ထပ်မံ နိမ့်ဆင်းလာနေသည်။ လဘေးက ဖြတ်သန်း၍ နိမ့်ဆင်းလာသည်။ သူ့နိမ့်ဆင်းနေသော ဝန်းကျင်ကြီးတစ်ခုလုံး သူ၏ သွေးမှုန်များနှင့် ချင်းချင်းနီနေသည်။

မာယာကော့စ်စကီး ကဗျာထဲကလိုပင်... ”

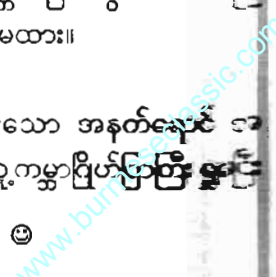
ဟင်းလင်းပြင်ကြီး သွေးတွေနဲ့ ချင်းချင်းနီလို့

ကြယ်တာရာတွေလည်း ခေါင်းတွေ ပြတ်လို့... ”

သူ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းနှုန်း မြန်လာနေသည်။ ပို၍မြန်လာ သည်။ ထို့ထက်ပို၍ မြန်လာသည်။ ဆွဲငင်အားကြီးမားသော မြေကမ္ဘာဆီ ဦးစိုက်ဝှမ်းပြန် ပြန်လည်ချဉ်းကပ်နေသည်။ ကမ္ဘာမြေ၏ဆွဲငင်အားသည် ဤမျှကြီးမားလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မထား။

ခံလည်း မခံစားဖူးခဲ့... ”

ဟင်းလင်းပြင်၏ လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းသော အနက်ရောင် နှင့် နောင်ထုနှောက်ခံတွင် ပြာလွဲစိမ်းဖန်နေသော လူ့ကမ္ဘာဂြိုဟ်ပြာကြီး နှင့်

၁၅၂ **အိမ်နတ်ရွာမိုး**

အောင် လှလိုက်တာ...။

အလို!... ထိုဂျိတ်ပြာကြီး သူ့ဆီ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ပြေးဝင်လာနေပါလား။ ခဏချင်းမှာပင် ကမ္ဘာပေါက် ရှုခင်းတွေ... ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတွေ၊ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်တွေ၊ တောင်တန်းတွေ၊ ရှင်းလင်းပြတ်သားလာနေသည်။

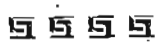
ဟိုမှာ... အမြီးတွဲလျား ချကာ ဦးလည်မော့၍ တွန်နေသော ဒေါင်းပုံသဏ္ဍာန်နှင့် သူ့ချစ်သည့်ပြည်... သူ့မြတ်နိုးသည့် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သောမြေ။ အမေနှင့် ချစ်သော ကြောင်ကလေး ရှိရာမြေ။ ထိုသို့ သိလိုက်ချိန်မှာပင်...။

ကျဆင်းနှုန်းသည် တန်သွားပြီး ဇောက်ထိုးဖို့မျှော် အနေအထားမှ ပက်လက်ဖြစ်သွားသည်။ တဖြည်းဖြည်းသာ နိမ့်ဆင်းတော့သည်။ ရုတ်ချည်း ဆေးရုံအဖို့နှင့် မျက်နှာကျက်ကို ရွှင်းကန် ဖောက်ဝင်ပြီး ကုတင်ပေါ်က ပက်လက် သူ့ခန္ဓာထဲ တစ်ထပ်တည်း ပူးကပ်ဝင်လိုက်စဉ်...။

“ဟင်!...”

သူသည် ကုတင်ပေါ်မှ ကျုံ့ကျ... အောက်က အင်တေကြမ်းခင်းမှ ကျုံ့ကျ၊ ဘုရားသခင်... သူ့ မဟာပထဝီ မြေကြီးထဲ ကျုံ့ကျနေပါရောလား။

“အား!!...”

ကျွန်

မနဲ့အမေက မတော်တဆ ဈေးထဲမှာ တွေ့ကြတာပါ။ Third M.B တက်နေတဲ့ ကျွန်မ ကျောင်းပိတ်လို့ မန္တလေးက ပြန်ရောက်နေတယ်။ အဲ့သည်တုန်းက ကျွန်မမေမေ ဆုံးပါးခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မပဲ ဈေးဝယ်ရတော့တာပေါ့...။ နောက်ထပ် ကျွန်မ အသစ်ရမယ့်အမေနဲ့ ဟင်းရွက်စိမ်းရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ စုတွေ့တာပါ။

“ကြင်ကြင်... ပိုက်ဆံတွေလည်း ထားစရာနေရာတောင် မရှိတော့ဘူး။ သားရှိရင်တော့ ဝယ်လိုက်ခြမ်းလိုက်တာ၊ သားလေးက ဘာကြိုက်လို့ ညာကြိုက်လို့နဲ့ ခြင်းတောင်းအပြည့်၊ သားမရှိရင်တော့ အသားသေးသေး ငါးသေးသေးပဲလား... ကိုယ်ကြိုက်တာလည်း အဟာပြည့်အောင် စားဦးမှပေါ့...”

“အမေတွေအားလုံး သားသမီးကိုပဲ ဦးစားပေးကြတာလေကွယ် သားကြိုက်တာ ချက်ကြေးနေရတာကပဲ၊ ပီတိနဲ့ အားပြည့်နေတာကွဲ့၊ အမေတွေဟာ အရိုးအရင်းကိုက်ရင်းနဲ့ အရိုးအရင်းပဲ ကြိုက်သွားကြတော့တာပေမူတာပဲလေ...”

“ဟုတ်ပါ... ဟုတ်ပါ...”

www.burmeseclassic.com

ရွယ်တူဟင်းရွက်သည်ကြီးနဲ့အမေ အပြန်အလှန် ပြောနေတဲ့ စကားထဲမှာ အမေဆိုတဲ့ မေတ္တာတရားကို ကျွန်မ ဘွားကနဲ တွေ့လိုက်ရ တာပါပဲရှင်၊ အမေတွေဟာ အရိုးအရင်းကိုက်ရင်းနဲ့ အရိုးအရင်းပဲ ကြိုက် သွားကြတော့တာ မမှတော့တဲ့... ထမင်းဝိုင်းအသိမ်း၌ ကြက်တောင်ပံ ကြက်ခြေထောက်ရိုး ကိုက်ရင်း ကျန်ခဲ့တတ်တဲ့ ကျွန်မအမေနဲ့ အမေတွေ အားလုံးကို ကျွန်မ ပြန်မြင်ယောင်စေပါတော့တယ်။

အမေဟာ ကျွန်မချစ်သော အရိပ်ကလေးရဲ့မေမေမှန်း ကျွန်မ မသိသေးပါဘူး။ ဟင်းရွက်သည်အဒေါ်ကြီး ခေါ်လိုက်တဲ့ အမေ့နာမည်က လည်း ကျွန်မကို တချို့သူတွေ ခေါ်တဲ့ ကြင်ကြင်ဖြစ်နေလို့ စိတ်ဝင်စားသွား တာလည်း ပါ၊ပါလိမ့်မယ်။

အမေဟာ ဘေးဆိုင်မှာ ပုစွန်ကြော့လေးတွေ ဝယ်နေတယ်။ အမေ့ ဆွဲခြင်းထဲ အသာဗွဲကြည့်လိုက်တော့... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကြက်ခြေထောက်၊ ကြက်ခေါင်းနဲ့ တောင်ပံရိုးအထုပ်လေးရယ်၊ ကန်စွန်းရွက်နှစ်စီးရယ်ပဲ ရှိနေ တာ တွေ့ရပါတယ်။ ချမ်းသာပုံရပေမယ့် အရိုးအရင်း ကိုက်ရင်း ကြိုက် သွားပုံ ပေါ်ပါတယ်။ ဈေးတင်ထားတဲ့ ပုစွန်ကြော့ကို ဈေးမဆစ်တဲ့အပြင် အလေးခိုးတာကို ပြုံးပြုံးကြီးလက်ခံပါတယ်။ ပြီးတော့ ပြန်အမ်းဖို့ အကြွေ မရှိဘူး ကြီးမေလို့ ပုစွန်ရောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးက ပြောတော့...

“တော်သည်တွေ မဟုတ်လား... အဝေးကြီးကလာရတာ ယူ လိုက်တော့” တဲ့...။

ပြန်အမ်းရမယ့်ပိုက်ဆံဟာ ပုစွန်ကြော့အစိတ်သားဖိုးလောက် ရှိပါတယ်။ အမေဝယ်တာ (၁၅)ကျပ်သားထဲလေ။ အမေ ကျောပေးထွက် သွားပါတယ်။

ကျွန်မ ဟင်းရွက်စိမ်းဆိုင်ကို လာရတဲ့ အဓိကကိစ္စ ရှိပါတယ်။ “ဒေါ်ဒေါ်... မနေ့က ကျွန်မ မုန်လာရွက် ခြောက်စီးဝယ် တယ်နော်... မှတ်မိလား...”

“မှတ်မိတာပေါ့ ရဲ့ပိုင်ကြီးသမီးလေးရယ်၊ သမီးလာရင် သနပ်ခါးနဲ့ လေး သင်းသင်းသွားတာကိုး... ဟင်းဟင်း”

“အဲဒါလေ... ကျွန်မ နမော်နမဲ့နိုင်တာပါ၊ အိမ်ရောက်တော့ ခုနစ် စီးဖြစ်နေတယ်... ရော့... ဒေါ်ဒေါ် တစ်စီးဖိုး ထပ်ယူပါ”

ထိုအခြင်းအရာကို တို့စရာကျန်၍ ပြန်လှည့်လာသော ဒေါ်ကြင် ကြင် အတိုင်းသား ကြားမြင်နေရသည်။ သူမ၏မိန်းမသူ ပီသသော နောက်ကျောအလှကို ကြည့်၍...

အို့... သူတော်ကောင်းမလေးပါလား၊ သူများတွေဆို တစ်ခဲး အပိုရတယ်၊ တန်တယ်ဆိုပြီး ငြိမ်နေလိုက်ကြတော့မှာ... ရိုးသားလိုက်တာ၊ ချောကလည်း ချောပါတိနဲ့...။

ဒေါ်ကြင်ကြင် ဈေးတစ်ပတ်ပတ်သည်။ မြီစားမြီရှင်များကိစ္စ တရားသဖြင့် လုပ်သည်။ ဈေးက အထွက်၌ ဟိုက်ဝေးလမ်းပေါ် ကားတွေ ဥဒဟို ဖြတ်သန်းနေပြီ။ လမ်းမကြီးဘေး နှင့်နေသော ဈေးခြင်းတောင်းကြီး ဘေးခဏအချိန် လမ်းကူးရန် စောင့်နေသော အခုန ကလေးမလေး။ ရဲ့ပိုင် ကြီး သမီးဆိုလား...။

ဒေါ်ကြင်ကြင် သူမနဲ့ဘေး ချဉ်းကပ်သွားသည်။ သူမလှည့်ကြည့် သည်။ မှတ်မိပုံရသည်။ ပြုံးပြသည်။ ဒေါ်ကြင်ကြင်လည်း ပြုံးပြလိုက်ပြီ...

“အမေက... ကားလမ်းကူးတာတော့ ကြောက်တယ်ကွ... တစ်ယောက်ယောက် ပါမှ ကူးရဲတာ၊ ဟော... ကားရှင်းပြီ၊ သမီးခြင်းက လေးမယ်၊ ပေး... အမေ တစ်ဘက်က ဆွဲပေးမယ်”

“အို့... မဟုတ်တာ အမေရယ်... သမီးနိုင်ပါတယ်”

“ပေးပါကွယ်... တွဲပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့”

ကျွန်မခြင်းကို အစားပဲ ကူဆွဲရင်း အမေနဲ့ကျွန်မ လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူးလိုက်ကြပါတယ်။ လုံခြုံစိတ်ချမှုတစ်ခု ကျွန်မကို အုပ်မိုးလိုက်သလို ကျွန်မခဲစားလိုက်ရပါတယ်ရှင်၊ အဲဒါ ကျွန်မဘဝမှာ ဒုတိယအမေနဲ့ စတင် တွေ့ရှိတဲ့ အမှတ်တရနေ့ပါပဲရှင်။

၁၅၆ နတ်ရွာမိုး

ဒါမေဟာ ကျွန်မတို့မြို့လေးမှာတော့ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ အရှင်သခင် ဈေးဘုရင်မကြီးပါရှင်။ ကြီးပွားချမ်းသာနေသူ တော်တော် များများဟာ ခြေဖဝါး၊ လက်ဖဝါးပဲ ရှိတဲ့ဘဝမှာ အမေ့ကျေးဇူးနဲ့ မကင်းခဲ့ ကြဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိလာရတယ်။

အမေ့ရဲ့အဓိက မြီစားတွေကတော့ ဆင်းရဲသားတွေပါပဲ။ အမေ ထုတ်ပေးထားတဲ့ အရင်းအနှီးနဲ့ ရောင်းဝယ်လည်ပတ်နေကြတာ တစ်စေ့ လုံးနီးပါးပါပဲလား။ ကျွန်မ အံ့မခန်း တွေ ရှိရတာပါ။

“ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားသောက်လိုစိတ် ရှိမရှိ... အမေ ကြည့်ရင်သိပါတယ်။ အမေနဲ့ ပုံမှန်အလုပ်လုပ်နေသူတွေထဲက သုံးယောက် ကတော့ အသစ်ယူမယ့်သူကို အာမခံပေးရတာပေါ့ကွယ်။ လူသစ်လိမ်ရှင် သူတို့က ဆပ်ရမယ်လေ... သူတို့ချင်း ပိုသိကြပါတယ်။ သူတို့အချင်းချင်း လုပ်ငန်းအဆင်ပြေအောင် ဝိုင်းကူပြီးသားလည်း ဖြစ်သွားတာပေါ့...”

ထူးခြားတာက အမေ့ငွေတိုးဟာ အနည်းဆုံးဖြစ်ပြီး အမေ့ငွေ ဆုံးသွားတာ အလိမ်ခံရတာ မရှိသလောက် နည်းပါးခြင်းပါပဲ။ ဘယ်ကနေ ဘာကိုဝယ်၊ ခရီးစရိတ် အနည်းဆုံးဖြစ်အောင်

ဘယ်လိုသယ်ယူ၊ ရောင်းကုန်ကို ဘယ်လိုပြန်စီစဉ်၊ ဘယ်နေရာမှာ ယှဉ်ပြိုင် ရောင်း၊ ဈေးအကြောင်း ထောင်းထောင်းကြေ သိနေသော အမေ၏အကြံ ကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေကိုလည်း သူတို့တွေ ဦးခေါင်းထက်မှာ တင်ထား ကြသည်လေ။

ငွေကို ဘယ်လိုစုဆောင်း၊ ဒီလောက်စုဆောင်းမိတာ သေချာ သလား၊ လာ... အမေ့ငွေနဲ့ထပ်ပေါင်း၊ ဒီထက်ကြီးပွားမယ့် ဘာလုပ်ငန်းကို ပြောင်း... ဝယ်နည်းရောင်းနည်း ပေါင်းနည်းပါမကျန် အမေ့ဩဇာကို နာခံသူတွေချည်းပါလား...။

မိသားစု နေထိုင်မကောင်းတာကအစ... ကိုယ်တိုင်ကိုယ်က အိမ်တိုင်ရာရောက်သွားပြီး ဘာဆေးသောက်၊ ဘယ်ဆေးခန်းသွား၊ အမေ သည် ဆေးဖိုဝါးခပါ လျှို့ဝါန်းသော ဆင်းရဲသူလူထု၏ကျန်းမာရေးကူညီသူ လည်း ဖြစ်သည်လေ။ မာသာထရီဇာလည်း ဖြစ်သည်လေ...။

ယခုမှ ဆင်းရဲသားတွေအတွက် နည်းစနစ်အသစ်ဖြင့် ငွေထုတ် ချောရန် ကြံစည်လုပ်ဆောင်နေသော ကမ္ဘာ့နာမည်ကြီးဘဏ်များကို အမေ က သနားသည်။

သူတို့ ယခုမှ ထွင်သော နည်းစနစ်အသစ်ကို အမေ ဒီမြို့လေးမှာ လုပ်ခဲ့တာ အဟုတ်ပါရှင်၊ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ခဲ့ပါပြီတဲ့။ ကဲ...။

အဲ့ဒီအမေနဲ့ ကျွန်မ ဈေးထဲက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၊ အသုတ်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရင်းပဲ အမေ့အကြောင်း အဲသလောက် သိလာပြီး ဝိုလို့ လေးစားခင်မင်ခဲ့ကြတာပါရှင်၊ သူ့အမေမှန်းလည်း မသိသေးပါဘူး။ အိမ်လည်း တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးသေးပါဘူး...။

တစ်နေ့...

၆ ၆ ၆ ၆

ဒေါက်တာအောင်ကောင်း ခွဲစိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။
ငါးနာရီနီးပါး ခွဲစိပ်ခဲ့ရသောကြောင့် မျက်နှာပေါ်တွင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို
အထင်းသား မြင်ကြရသည်။ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်သေးဘဲ ခွဲစိပ်ခန်း
ဝတ်ရုံပင် မချွတ်နိုင်ဘဲ မျက်နှာဖုံးနှင့် ခေါင်းစွပ်သာ ချွတ်၍ သူ၏နားထိုင်
ခန်းထဲရှိ ကုတ်ပေါ် ပုံကနဲ လှဲအိပ်ချလိုက်လေသည်။

နားနေခန်း အခန်းတံခါးဝထိ နောက်က မျှော်လင့်တကြီး သတင်း
မေးရန် လိုက်လာကြသော သူတို့အုပ်စု တန်ကနဲ ရပ်သွားသည်။ ဒေါက်တာ
ကြင်မြအေးက အုပ်စုရဲ့ရှေ့ဆောင်ဖြစ်သည်။

သူမ အခန်းဝက အထဲကို လှမ်းကြည့်ပြီး...
“ကိုကို အရမ်းပင်ပန်းသွားပုံရတယ်... သတင်းထူးရင် ကျွန်
လာပြောမယ်... ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ပြန်နေကြနော်...”

သူမ ကိုကိုအခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး အိပ်မောကျစပြုနေသော တို့
နဖူးက ချွေးစတွေကို တစ်သွားနှင့် ဖွဖလေး တယုတယ တို့သုတ်ဖေးလိုက်
၏။ ကိုကိုအသက်ရှူသံ မှန်မှန်ထွက်လာ၏။ ခဏနေမှ သူမ ညင်သာ
ထပြီး... ခွဲစိပ်ခန်းထဲက လူနာကို ကြည့်ရန် တံခါးဝ၌ ခြေစုံရပ်လိုက်သည်။
တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသောရင်နှင့် ခွဲစိပ်ခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ရန် လက်
ကပ်လိုက်မိသည်။ အလို!... လက်ဝါးအထိအတွေ့က အေးစက်စက်ပြန်

၆၅ ၆၅ ၆၅ ၆၅

၇၆

ရက်ရှိပြီ၊ အမေနှင့်ကျွန်မ မတွေ့။ အင်း... တစ်ရက်က
ကျွန်မ ဈေးမလာဖြစ်ပါ။ အမေနဲ့ မတွေ့တာ သုံးရက်ပေါ့။ ကျွန်မရင်ထဲ
ဥပုပင်ပင် လွမ်းဆွတ်လာလို့ အမေနဲ့ကျွန်မ စားနေကျ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကို
သွားမေးမိတယ်။

“ဟုတ်တယ် သမီးရေ... ဈေးထဲ ကြင်ကြင်မလာတာ သုံးရက်
တောင် ရှိပြီကွဲ့၊ အကြီးလည်း သတင်းသွားမေးမယ်... မေးမယ်နဲ့...
အလုပ်ကများ... လူက မအားနဲ့...”

ကျွန်မ ဈေးဝယ်ပြီးပြီးချင်း ဆိုက်ကားစီးပြီး ဝေါလမ်းဘက် ထွတ်ခဲ့
တယ်။ ဒေါ်ကြင်ကြင်အိမ်ဆို ဆိုက္ကားဆရာက တန်းနင်းပါတော့တယ်။
အမေ့ကို အားလုံးသိနေတာ မဆန်းပါဘူး။

“အဲဒီအိမ်ပဲ ကလေးမ... ဆွဲခြင်းလိုက်ပို့ပေးရမလား!”
“ရပါတယ်ရှင်...”

ဆိုက္ကားခ ရှင်းပြီး စေ့ထားတဲ့ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်ခဲ့မိတယ်။
အိမ်ရိပ်တွေနဲ့ အေးချမ်းတဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်ခံအိမ်ပါ...။

“အမေ... အမေ... သမီးပါ... ကြင်မြအေး”
တံခါးလာဖွင့်တာကို ခဏကြာအောင် စောင့်နေရသေးတယ်။
ကျွန်မထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ... အမေနေမကောင်းဘူး...။

www.burmeseclassic.com

၀၆၀ နတ်ရွာမိုး

“အမေ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းတဲ့ ကလေးမလေး ခြာပြန်သွားလို့ကွယ်” . . . တဲ့။ ကျွန်မ လာတာကို အမေ အားရှိသွားပုံ ရပါတယ်။

အမေ့ကို အိမ်ယာပေါ် လိုက်ပို့ပေးပြီး ဆေးတိုက်၊ ကြက်သားပါလာတော့ ကြက်စွပ်ပြုတ်လုပ်ပေးပြီး ဧည့်ခန်းလှည်းကျင်းမှပဲ နံရံပေါ်က ဓါတ်ပုံနှစ်ပုံကြောင့် သူ့အိမ်ဖြစ်ကြောင်းနဲ့ သူ့အမေဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ ထိတ်ကနဲ သိလိုက်ရတာပါ။

တစ်ပုံက ခုနစ်တန်း လူရည်ချွန်ပုံနဲ့(ကျွန်မ မရောက်သေးပါ) တစ်ပုံက မြို့နယ် အကောင်းဆုံးဘောလုံးသမားဆု ယူနေပုံပါ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူ့ရထားတဲ့ဆုတွေနဲ့ . . . သူ့ ဓာတ်ပုံအလှူရိုက်လေ့ ရှိပုံမရပါ။

ကျောင်းပိတ်ထားတာ သူပြန်မလာဘူးလား၊ အမေ့ကို မသိမသာလေး မေးကြည့်တော့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ တိုင်းနဲ့ ပြည်နယ်အနှံ့က သူငယ်ချင်းတွေဆီ နှံ့စပ်အောင် အလည်လိုက်သွားတတ်တယ်တဲ့။

အမေကတော့ ကျွန်မနာမည် သိသိချင်း သူ့သား မေတ္တာပို့နေကျ ကြင်မြဲအေးဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့တယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ထုတ်မပြောဘူးလေ။ သူ့သား လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက် နေတတ်တာ သူ့အမေရဲ့အမွေဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိခဲ့ရပါတယ်ရှင်။

ကျွန်မ တစ်ပတ်လောက် နေ့တိုင်း မိခင်တစ်ယောက်လို ပြုစုရင်း အမေနဲ့ ထဲထဲဝင်ဝင် ရင်းနှီးလာပါတယ်။

အဲ့ဒီတော့မှ . . . အမေနဲ့ကျွန်မ အပေးအယူတစ်ခု လုပ်ဖြစ်ကြပါတယ်။ လုပ်ပြီးမှ အမေက . . .

“အမေ့သားကတော့ သမီးကို အင်မတန် မေတ္တာရှိကြောင်း သေချာပါတယ်၊ ဒါကို အမေယုံကြည်တယ်၊ ဒါကို အမေ သက်သေပြမယ်” ဆိုပြီး သူ့သားအခန်းကို သော့ဖွင့်ပါတယ်။

အဲ့ဒီမှာ ခေါင်းရင်းက ကိုပိုကာ လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ ကျွန်မ ကျောပေးနေပုံလေးကအစ . . . သံသေတ္တာထဲက အမှတ်တရ ပစ္စည်းလေးတွေနဲ့ သူ့ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးပါ ကျွန်မ တွေ့ခွင့်ဖတ်ခွင့်ရတာပါ။ ကျွန်မ စိမ့်ကနဲ နေအောင် ကြည့်နှူးသွားခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မချစ်တဲ့အရိပ်ကလေး

ဟာ ကျွန်မအပေါ် ဒီလောက်ထိ အလေးအနက် ချစ်မြတ်နိုးတာ သိရတော့ . . . ကျွန်မရင်ထဲ ဝင်ကြည့်ပါတော့ရှင်။

ဪ . . . ကျွန်မနဲ့အမေ လုပ်တဲ့ အပေးအယူလား!။

အမေက ဘယ်လောက်လှသလဲဆိုတော့ ကျွန်မ သဘောထား ကို မမေးတဲ့အပြင် သူ့သားကို မေတ္တာမျှဖို့ မတိုက်တွန်းတဲ့အပြင် . . . သူ့သား အားနည်းချက်တွေ အားလုံးပြောပြတယ်။ အဲ့ဒီအားနည်းချက်တွေထဲက ကျွန်မ အသည်းအယားဆုံးက ကျွန်မ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ မဆက်သွယ်တာ၊ ကျွန်မကို လိုက်မရှာတာရယ် . . . အဓိက အချက်က သူ ဒီလောက်ချစ်ရက်သားနဲ့ သစ္စာလည်း ရှိရက်သားနဲ့ တစ်နေ့ကျ ကျွန်မကို ပိုင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် သူ့မှာ ရှိမနေတာပါပဲ . . .

ဒီတော့ အမေ့ကို ကျွန်မက ပြောတယ်။

“ကျွန်မနဲ့အမေ စာ၊ ဖုန်း၊ လူ့ အမြဲအဆက်အသွယ် ရှိနေမယ်၊ ဒါပေမယ့် အမေ့သား . . . သူ့ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားဆက်သွယ်ပြီး ကျွန်မကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ချစ်ခင်ပန်လာတဲ့တစ်နေ့ကို သစ္စာရှိရှိ ကျွန်မစောင့်ဆိုင်းတယ်၊ အမေနဲ့ကျွန်မရဲ့အခြေအနေကို အမေက လုံးဝ သူ့ကို မပြောဖို့ပါ”

“စိတ်ချ သမီး . . . အမေနှုတ်လုပ်ပါတယ်။ အမေက သမီးကို ကြင်မြဲအေးမှန်း မသိခင်ကတည်းက သမီးရင်းလို ချစ်တဲ့မေတ္တာက တည်တံ့နေခဲ့ပါပြီကွယ်” တဲ့ . . .

“အမေ ပြောတာလည်း ဘယ်လောက်လှလဲ။

“သမီးကလည်း အမေ့ကို စမြင်ကတည်းက ဘဝမှာ အမေအစား ပြန်ရသလို လုံခြုံစိတ်ချမှုတစ်ခု ထပ်ဆောင်းရတာပါ အမေရယ်”

ဒီမိသားစုဟာ ကျွန်မရဲ့ဒုတိယမိသားစုဆိုတာလည်း စိတ်ထဲမှာ သေချာသွားပါတယ်။

ကျွန်မ မောင့်ကို အိုမင်းတဲ့အထိ စောင့်မယ်။

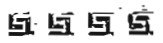
ဒေါက်တာတင်ဦး ဝင်လာသည်။

“Dr.ကြင်မြအေးခင်ဗျာ. . . အားလုံးပေါ့၊ သမားတော်ကြီး ခေါ်နေပါတယ်. . .”

ဒေါက်တာအောင်ကောင်း နားနေခန်း ရောက်သောအခါ စိန်နှင့် ပိုကာက စိတ်စောလွန်း၍ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ဖြစ်နေ၏။ ကြင်မြအေးနှင့် Dr.တင်ဦးကို ဆေးပညာဝေါဟာရများနှင့် ရှင်းပြပြီး လူပြိုန်းနားလည်အောင်လည်း ပြောပြသည်။

“ဥပမာ အရှင်းဆုံးနဲ့ ပြောရရင် တာတားနပ်(စ်)ဆိုတဲ့ ဗိုင်းရပ်စ် အဖျက်ပိုးတွေနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ကိုယ်ခံစစ်သည်တော်တွေရဲ့နောက်ဆုံး တိုက်ပွဲပါပဲ. . . ကျွန်တော်တို့က ကိုယ်စွမ်းညာဏ်စွမ်း ရှိသမျှ ဓါတုစစ်သည်တွေ. . . နည်းပညာတွေနဲ့ စစ်ကူပေးထားပါတယ်။ ကျွန်တော်အတွေ့အကြုံအရ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ငါးဆယ်ကျော်လာနေပါပြီ။ နိုင်ခြေဘက်ကို ရောက်လာပါပြီ”

စိန်နှင့်ပိုကာ ပြိုင်တူပင် အားပါလွန်း၍ “ဒါပဲကွ” ဟု အသံထွက်သွားသည်။ လန်းသွားကြသည်။ ဆရာဝန်ကြီးအခန်းမှ ပြန်ထွက်လာတော့ လူနာကို ခွဲစိပ်ခန်းမှ ထုတ်လာပြီး လူနာခန်းတွင် နေရာပြန်ချထားပြီဖြစ်သည်။

“သမီးကြင်မြအေးကို အမေ တစ်ခုတောင်းပန်စရာ ရှိတယ်ကွယ်၊ အမေ လိပ်ပြာသိပ်မလုံလို့ပါ”

“ဘာပါလိမ့် အမေရယ်! . . .”

“သမီးကြင်မြအေး ခေါ်လာမှ ဟောဒီသမီးလေး ပွင့်နဲ့ အမေတွေ ခွင့်ရတာလို့ သမီးထင်နေတာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ခင်ပွင့်ဖြူနဲ့ အမေက အရင်သိကျွမ်းတာ. . .”

ခင်ပွင့်ဖြူမေမေနှင့် တရားစခန်းတွင် တွေ့ပုံကို မေမေက ရှင်းပြသည်။ ရွှေကျင်ရောက်မှ ခင်ပွင့်ဖြူကို မြင်ဖူးခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။

“ပြီးတော့ . . . သမီးနှစ်ယောက် မတော်တဆ ဆုံအောင် တမေ့အမေ့ စီစဉ်ခဲ့တာပါ. . .”

“ရှန်!! . . .”

ကြင်မြအေး အံ့ဩသွားသည်။

“သမီးနှစ်ယောက်ကို တူလည်းတူတော့ ညီအစ်မလို ခင်မင်သွားစေချင်တာပါသလို အမေနဲ့သမီး ကြင်မြအေး ထားခဲ့တဲ့ ကတိသစ္စာအပြစ်တ အမေ့ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုလည်း ပါနေခဲ့တယ်”

အမေ့စကားထဲ အားလုံး ဝင်စား နားထောင်နေကြသည်။

“ပွင့်ကို မေမေမှာထားတယ်၊ ကြင်မြအေးနဲ့ ခင်မင်သွားရင် သူ့

အိမ်ထောင်ရေး

ဦးဆောင်သလို မီးစင်ကြည့်ပြီး ကပြဖို့ပါ။ . . သမီးကြင်မြအေးက ခင်ပွင့်ဖြူကို မေမေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ အိမ်ခေါ်မလာရင်လည်း ခင်ပွင့်ဖြူက ဒိဗ္ဗိမှာ အသိရှိတယ်။ မေမေနဲ့ သိတယ်ပြောပြီး ကြင်မြအေးကို ပွင့်က အိမ်ကို ခေါ်လာမှာပါ။ အဓိက မေမေလိုချင်တာက ကြင်မြအေး စိတ်ထဲက မိန်းမတိုင်း ရှိနေတာတဲ့ ရှိလည်းရှိအပ်တဲ့ ဝန်တိုစိတ်ကလေးကို မေမေလှုပ်နှိုးချင်တာပါ။ မေမေပြောတာ သဘောပေါက်ကြမှာပါနော်။ . . သမီးကြင်မြအေးဘက်က ရေလာမြောင်းပေး ပိုပြစ်လာအောင် မေမေ ရည်ရွယ်ပါတယ်ကွယ်။ . .

သားရောက်မယ့်အချိန်နဲ့ ကိုက်ပြီး မေမေ “ပွင့်” ကို ခေါ်လိုက်တာလဲ အဲဒီမနာလိုတိုချည်စိတ်ကလေး ကြင်မြအေးရင်ထဲ စိမ့်ထွက်လာအောင်ပါ”

လူနာဘေး ရှိနေသူတွေ လူနာကို မေ့ပြီး . . . အားလုံး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်နေ၏။

“အန်တီ. . . သမီးတို့ ဝင်လာလို့ ရမလားဟင်!”

“အေး. . . လာလေ ရပါတယ်၊ အမေ. . . သူတို့လေးတွေက ကျွန်မကို Dr.အောင်ကောင်းရဲ့သမီးလေး ဒါလီနဲ့ သူ့ချစ်သူ မောင်အောင်သူမြင့်လေ. . .”

ကလေးတွေက ခုံတန်းလျားအလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ကြင်မြအေးက စကားစသည်။

“ကတိသစ္စာအပြင်က အမေ့ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ပါတယ် အမေ. . . ခင်ပွင့်ဖြူကို အမေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ခေါ်လာတုန်းက ကျွန်မစိတ်ထဲ ဘာမှကို မရှိခဲ့တာပါ”

“အမေ့သား. . . သမီးလေး ခင်ပွင့်ဖြူနောက် ပါသွားနိုင်တာကို လုံးဝမတွေးမိတာလားဟင်!”

“တကယ်ကို မတွေးမိခဲ့တာပါ အမေ. . . အခု သူလည်း လုပ်သက်ခွင့်နဲ့ ရောက်နေ၊ ခင်ပွင့်ဖြူလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောက်လာတယ်ဆိုတော့မှ မေမေ လှုပ်နှိုးနေတဲ့ မိန်းမတိုင်း ရှိတဲ့ မနာလိုဝန်တိုစိတ်

ကလေး ဝင်လာတာပါ အမေရဲ့ ဒါကြောင့်. . . ကျွန်မကို ကျွန်မအစ်ကို ဝမ်းကွဲ Dr.အောင်ကောင်းနဲ့ သူထင်နိုင်တာကို ကြိုမြင်လို့ တူလေးနဲ့ တူမလေးကို သူထိုင်ငေါင်နေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ခိုင်းပြီး သူ့ရုပ်ရှင်လက်မှတ် Booking လိုက်လုပ်အောင် စွဲဆောင်ခိုင်းခဲ့တာပါ။ ရုပ်ရှင်ရုံမှာတွေ့ပြီး. . . သူ့ရှေ့ခုံမှာ ထိုင်ပြီးပေါ့နော့၊ မောင်နှမတော်ကြောင်း သူ့သိအောင် ဥပေါယ်တမျှင်နဲ့ ရှင်းမယ်ပေါ့”

ပိုကာ ကွမ်းတံတွေး မျိုးချရင်း. . .

“နင်ဘယ်လိုသိလဲ! . . . ဒီကောင်ကြီး အဲဒီအတွဲနောက်က လက်မှတ်ဝယ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ နင်ဘယ်လိုသိနေလဲ!”

ကြင်မြအေးက ရယ်မောပြီး. . .

“ရှင်တို့ အတွဲချောင်း ဝါသနာထုံတာကို မမတိုးရော၊ ရှင်မိန်းမခင်စန်းဦးကော ကျွန်မကို ပြောပြတယ်လေ. . .”

“ဟာကွာ! . . . ငယ်ကျီးငယ်နာတွေ. . .”

ထိုစဉ် အဟိ. . . ဟူသော အသံထွက်လာသည်ကို စကားပိုင်းပြင်လာမှန်း ဘယ်သူမှ မသိလိုက်။

ကြင်မြအေးက ဆက်ပြောသည်။

“ဖြစ်ချင်တော့ မေမေ့သားက ဘာမှရှင်းမပြခင် ထ,ကို ပြေးတ. မေမေ သူ သမီးကို အရမ်းကြောက်နေပုံရတယ်၊ သူနဲ့ ပွင့် ဘုရားသွားတ. မြင်လိုက်လို့ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်ထိ သမီးလိုက်တယ်လေ၊ ဟင်းဟင်း. . . သူပေါက်ကရတွေဖြစ်ပြီး ဆင်းပြေးပြန်ရော. . .”

“အယ်! . . . သမီးရယ်၊ ဘုရားလို့ ပြောမှ အမေသတိရတယ် သားကို သမီးလုပ်ပေးနိုင်တာ တစ်ခုရှိတယ်. . . နေဦးနော်”

မေမေထသွားပြီး ကြေးစည်လေးနှင့် သစ်သားတူကလေး သူ့ပြန်လာသည်။

“ရော့. . . သမီး၊ ဒါ သစ္စာတိုင်တည်ထားတဲ့ ကြေးစည်သစ်ထိတ်တိတ်နေကြနော်. . . အမေ့သားအကြောင်း အမေသိတယ်၊ သားအဖလေး ထိုပြီး လေးလေးနက်နက်သာ မေတ္တာပို့ပေတော့. . . ငွေစာအိတ်

စာကြွင်း

“ဟေ့ကောင်ဖိန...ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

“လွမ်းနေတာတွေ”

“ဘယ်ကိုလွမ်းတာလဲ”

“ကလေးတွေလာတဲ့လမ်းကို”

နတ်ရွာမိုး

ဝန်ခံချက်

ငယ်စဉ်က ဇော်ဇူးသော ရှုမဝ ချစ်ကိုယ်တွေမှ

ဆရာသစ္စာနီ၏

“သံချေးတက်နေသော ပင်အပ်ကလေး”

ဝတ္ထုတိုကို နှစ်သက်ကြည်ညိုရာမှ—

ဤစာစုများ ရေးသားဖြစ်ပါကြောင်း၊

